

Giới thiệu Nhược Thủy Nhất Biều

Thẻ sẽ mang JQ đến cuối cùng!!

(JQ: có nhiều nghĩa, thường thấy là kích thích, ngoài ra còn khá nhiều như kĩ năng, máy móc, tiền bạc, kiên cường... vì nó là viết tắt của pinyin tiếng Trung)

Võng du + Ngón tình — lời văn âm tâm (tim) âm phế (phổi) âm vị (dạ dày) âm can (gan) âm tỳ (lá lách), như thế nào lại âm đến như thế, để nụ cười tới càng mãnh liệt hơn.

Các bạn, yên tâm thử đi, tuyệt đối không bị hớ.

.....

Nam Cửu Khanh như rồng mây, tự tiểu phi tiêu*: “Vậy người định cảm ơn ta thế nào?”

*Tự tiểu phi tiêu: cười như không cười

Lạc Thủy hiển nhiên không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, sừng sốt hai giây mới giác ngộ, đại thần thế nào cũng là người bình thường, đem trang bị hắn nhìn từ đầu đến đuôi, sau đó mới yếu ớt nói: “Nếu không ta lại làm cho người vũ khí.”

“Ài, chẳng lẽ người không biết anh hùng cứu mỹ nhân thông thường kết cục sẽ có mỹ nhân lấy thân báo đáp sao?” Hắn tràn đầy hăng hái từng bước dụ hoặc.

“Phụt!” Một ngụm nước phun lên màn hình hiển thị, “Anh hùng, người cũng đừng có sáng ý như vậy a.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xếp Hàng Cầu Hôn

EDIT: TỬ SA

Một tay mang theo bốn cái cà mèn, Lạc Thủy đi vào ký túc xá âm u không rõ.

Không phải nàng muốn nói ra, tầng phòng ngủ bị nứt vỡ, đông lạnh hạ nóng còn chưa tính, nhưng là tại lầu một nơi các nam sinh ở có điểm không thể nhận được, nhất là mùa hè nóng bức, thường xuyên nhìn thấy vài sinh vật mặc quần tam giác chạy tới chạy lui, chịu thế nào nổi. (Tử Sa: chắc... ở đó chắc ung thư mắt sớm wa' ='=!)

Nàng bước chậm, nhìn không chớp mắt, chậm rì rì đẩy cánh cửa gian phòng ngủ bốn người ở lầu hai ra.

“A Thủy, lão ca nhà người đem áo choàng sắt cấp cho người đó.” Diêm Yến nhận lấy cà mèn trong tay nàng nhìn chằm chằm vào giao diện game tức giận bất bình, “Liên như vậy bỏ đi được?” Đó chính là cực phẩm áo choàng nha, dùng RP* của Lạc Thủy đều không ra vài món.

*RP: may mắn

“Có gì không thể cho được, lão đại vẫn rất chiều cổ ta.” Lạc Thủy không chút nào để ý nhún nhún vai, trò chơi thôi...

“Kỳ thật, điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là lang ra về hữu tình, muội ra về hữu ý nha.” Diêm Yến cười hi hi.

“Có JQ*? Thủy a, nhanh đem sự thật đưa ra cho ta.” Vốn đang vui đầu vào đồng com hai người bạn cùng phòng bỗng nổi dậy tinh thần bát quái (y như 8 ở VN mình ^^), ánh mắt lấp lánh có thần nhìn Lạc Thủy chằm chằm.

*JQ: gian tình, hoặc jì đó mập mờ, mờ ám ko rõ.

Lạc Thủy đỏ mặt, vội chuyển sang chủ đề khác: “Khi nãy vừa lên lầu lại nhìn thấy bọn trạch nam lầu một chu đáo hết lòng đưa com cho bạn gái.”

Tiểu Du tức giận nói: “Ài, đạo lý ở đâu a, mỗi ngày lên mạng một đám xú thí nam, còn có người quan tâm đến com sao.”

“Khó trách ta dù thế nào cũng không gã đi, đó tuyệt đối không phải vấn đề do ta nha.” Liễu Oanh đợi bối xong com, mới lè mề rời giường.

“Oanh Oanh tuyệt giống cô nương tốt, nên có nam sinh gọi điện thoại đến hồi lâu, nói chờ nàng dưới lầu một tiếng, để nàng xuống lấy com, nàng vẫn

chậm chậm chạp chạp hết sạch một giờ mới đi xuống, thuận tiện về mặt ghét bỏ.” Diễm Yến nhìn thoáng qua tướng tượng lại đáng về cơm nước xong mới đi đánh răng rửa mặt của Liễu Oanh xem thường nói.

Liễu Oanh nhảy xuống giường đến vịn vẹo Diễm Yến: “Người dám cười nhạo ta, cười nhạo ta.”

Lạc Thủy mừng thầm, chuyển dời mục tiêu thành công, âm thầm thủ thế chữ V (Tử Sa: tỷ này lâu wa'@@!!), mở game nhập tài khoản cùng mật mã, liền đăng nhập thành công.

Game mà Lạc Thủy đang chơi là [Giang Hồ Phong Vân] không phức tạp, cũng tương đối thông thường, là game online võ hiệp dùng bối cảnh Võ Lâm môn phái chi tranh, thiết kế mạnh mẽ, hình ảnh hoa lệ lưu sướng, lực hấp dẫn lớn nhất của game này đối với Lạc Thủy chính là – chế tạo trang bị, trang bị phân thành bốn loại đẳng cấp, bốn loại màu sắc, từ bạch, lam, từ (tím) đến kim (vàng), thuộc tính dần tăng cường. Đánh qua phó bản BOSS có thể bạo xuất ra một ít, nhưng đại đa số đều do người chơi tự mình chế tạo. Lạc Thủy chính là một thành viên trong đại quân chế tạo vũ khí, trung thành và tận tâm, quyết chí thề không đổi.

“Nhược Thủy Tam Thiên” Vừa đứng vững trong game, tin tức trên kênh Thế giới liền ào ạt tuôn ra.

[Thế giới] Phi Thiên Nhất Kiếm: Nhược Thủy ta muốn cưới người!

[Thế giới] Phi Thiên Nhất Kiếm: Nhược Thủy ta muốn cưới người!

[Thế giới] Ma Hoa Đông: Nhược Thủy không phải là muội tử người sao?

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Lão ca, Không! Được! Loạn! Luân!

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Huynh muội luyện, văn hóa chính thống nha!

[Thế giới] Hoa Khát Cái: Sáng Sớm huynh, huynh muội luyện đã lạc hậu rồi, hiện tại phổ biến phi thành vật nhiều*, coi trọng liền mang đi

*Phi thành vật nhiều: không chân thành đừng làm phiền. . .

[Thế giới] Chanh Lặng Lẽ: Khó trách nha, phi thành vật nhiều của Khát Cái Hoa Hoa đạt đến thâm sâu tính túy, kết hôn, ly hôn, phục hôn đều làm người khác không ai dám nhìn vào bóng lưng.

[Thế giới] Hoa Khát Cái*: Ta coi trọng Nhược Thủy thôi. Thật muốn quấy rầy.

*Khát cái: ăn mày

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Nhược Thủy Tam Thiên nhân khí thật cao a.

Tất cả những điều này đều do Phi Thiên Nhất Kiếm ban cho, mỗi lần tìm nàng đều là lên kênh Thế giới kêu loạn, phỏng chừng người mà không nhận biết “Nhược Thủy Tam Thiên” rất khó. Khi Lạc Thủy vừa mới vào game, nhìn thấy nhiều bang hội, nhiều quan hệ phức tạp, nhiều việc, quy cũ, liền một mình vui vẻ tìm cái bang hội Đả Tương Du, ở nơi đó quen được Phi Thiên Nhất Kiếm, khi đi phó bản đều là hắn làm đội trưởng, chịu đựng mệt nhọc, vì vậy cả đám đều gọi hắn là lão ca, mặc dù sau này bang hội kia bị giải tán, chính là vẫn gọi đến bây giờ.

[Thế giới] Phi Kiếm Nhất Thiên: Đương nhiên, muội tử ta người tốt, trang bị chiến đấu tốt, thao tác tốt, muốn theo đuổi nàng thì xếp hàng đi. Nhớ trả trước 20W một vé.

[Thế giới] Tây Môn Trái Chủ*: Xếp hàng

*Trái chủ: chủ nợ

[Thế giới] Chanh Lặng Lẽ: Bây giờ toàn bộ những ai nợ nần, thiếu tiền đại thần toàn bộ đứng ra.

[Thế giới] Chanh Ngày Mưa: Đại thần!! Gà đông lạnh, gà ngói, chim đông lạnh, chim sung lực, chim sấy khô, thiếu quan nhân Tây Môn tiền thẻ IP, thẻ IC, thẻ IQ tất cả giao ra đây, nếu không ta chém đầu chim kỳ chúng, treo xác chim ba ngày ba đêm. (chim ở đây là một cách chửi rủa)

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Muốn bàn chuyện chim mời hồi Hòa Tĩnh.

[Thế giới] Tây Môn Trái Chủ: [Biểu tình đồ mờ mờ] Ta là trại chủ Tây Môn, là trại chủ, một bước sai lầm gây ngàn thù hận, cô nhân đức kết thật đúng.

[Thế giới] Chanh Ngày Mưa: Trái Chủ người sai rồi, đại thần không thể phạm loại sai lầm này.

[Thế giới] Chanh Lặng Lẽ: Như trên.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: [Biểu tình kinh ngạc] Chẳng lẽ ta khi nào thiếu Tây Môn Trái Chủ 500W?

[Thế giới] Tây Môn Trái Chủ: Phi Thiên Nhất Kiếm đem người bán cho ta rồi.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Cười chỗi hỏi Địa Cầu, Hòa Tinh thật quá nguy hiểm.

Lạc Thủy không nói gì nữa, màn hình thế giới yên lặng, game này chính là do Diễm Yến giới thiệu xúi giục cộng với bạo lực uy hiếp nên nàng mới chơi. Đang muốn quay đầu lại gọi Diễm Yến cùng đi phó bản, chợt nghe được nàng ta còn đang lằm bằm.

“Thủy a, Tây Môn Trái Chủ chính là đại tài chủ đứng đầu tài phú bảng a, ngươi không lo lắng một chút nào?”

Diễm Yến nghiêng đầu tính tế đánh giá Lạc Thủy, mỹ nữ tiêu chuẩn Giang Nam, mắt to, đôi môi anh đào, mang một vẻ đẹp tự nhiên, “Tài tử giai nhân, một đời giai thoại nha.”

Thời gian hai nàng chơi game không ngắn, lão công trong game của Diễm Yến đã thay đổi mấy lần, chỉ có Lạc Thủy cao linh thặng nữ (gái già còn dư) cấp 177 này, còn đang tự ngu tự nhạc (tự một mình vui vẻ), Diễm Yến nhìn mấy động vật giống đực quanh Lạc Thủy.

Phi Thiên Nhất Kiếm, tuy rằng vẫn đều chiều có Lạc Thủy, nhưng ngoại tú hình tiểu bạch nam (nam ngây thơ) sao xứng được với A Thủy nhà nàng, loại loại. Hoa Khất Cái, hoa tâm nam (play boy) trực tiếp loại. Xem ra chính là Trái Chủ tương đối có tiền đồ. Nàng âm thầm nắm chặt bàn tay thầm oán, thế sống chết phải đem Nhược Thủy này tổng ra ngoài.

“Tài tử giai nhân? Tiền là tài chủ a.” Nhược Thủy mặc dù so ra kém người chơi siêu cấp nhân dân tệ, nhưng là tự cấp tự túc tuyệt đối là dư giả, các loại trang bị, kỹ năng chế tạo miễn cấp của nàng thật không phải là nói khoác, không đến mức bán mình đi. Hơn nữa cảnh giới của Tiết Diễm Yến kia cũng không phải là người bình thường có thể đạt đến được, thay phiên chơi vài server, mỗi server đều tìm một tên lão công, cũng không sợ sai lầm.

“Ngươi như thế nào không có tâm trạng như vậy?” Diễm Yến trách móc, vui thú cũng không thể dạy được.

“Đem vị kia nhà ngươi gọi đến làm nhiệm vụ đi cho có tâm trạng đi, ta ở cạnh lối vào chờ các ngươi.” Lạc Thủy bắt đầu đi.

“Thật đáng tiếc, ta cùng nam nhân nhà chúng ta đã thuận hòa tình cảm rồi, ngươi đi nơi khác tìm người đi.” Các nàng luôn luôn đi theo làm nhiệm vụ phụ thể loại này, tại sao phải gả ra ngoài chứ. Diễm Yến liếc nhìn thời gian ở góc dưới, thoát khỏi game. “Ta rút lui ha, phải đi họp gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Khởi Động Bang Chiến

EDIT: TỬ SA

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nhược Thủy, mau nhìn kênh thế giới.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Hoa a, nhớ dự định mua vé trước, có trò hay để xem nha.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta hiểu rồi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tình huống gì vậy?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ngươi bị giả mạo rồi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Thanh Thanh yêu nghiệt hiện thế làm hại nhân gian, trời đem đại nạn giáng xuống con người.

Lạc Thủy bán tín bán nghi giải trừ che chắn thế giới, lôi ra khung chat thế giới.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Một người chơi phi nhân dân tệ tùy tiện đưa cho nam nhân cực phẩm là ý tứ gì? Tưởng rằng mình là thánh mẫu Maria hay sao, còn hết lần này tới lần khác ở bên kia giả dạng thuần khiết, ác tâm!

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Mễ: Đã sớm thấy nàng không vừa mắt rồi, phi nhân dân tệ đứng thứ bảy tại bảng PK (đồ sát), ai biết là nhân yêu hay là khủng long chứ.

[Thế giới] Liếm Nói Ta Yêu Ngươi: Tâm nữ nhân như kim đáy biển.

[Thế giới] Ma Hoa Đông: Chú ý!!! Không cần biết người sinh tống hay mái OK?

[Thế giới] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Có chim ghen ghét, có chim hãm hại, có chim gây chuyện sinh sự, có chim châm ngòi ly gián.

[Thế giới] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Nương tử anh minh thần vũ, nhìn rõ mọi việc, thiên thu muôn đời.

[Thế giới] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Bất đắc dĩ, ngay cả tuyệt chiêu bí ỏi này đều có tị tở*.

*Tị tở: ông thủy tở- chỉ tở tiên, nguồn gốc

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: [Biểu tình cười lạnh] Người đương sự còn chưa ra đây, đồ Bì Niên Phù Hoa cầu lẩn. Chẳng lẽ ta nói không phải sự thật sao?

Lạc Thủy vẽ mặt hắc tuyến*, trong đầu bùm bùm gõ ra tám chữ to: “Não tàn không chết, thánh chiến không nghỉ.” Đầu năm nay người khác so với câu còn điên cuồng hơn, người khác không sao nhưng năng tất nhiên có thể bị cầu cản, chỉ là còn liên lụy đến bang phái, liền không phải do năng nhịn không được.

*Hắc tuyến: nghĩa là những đường màu đen chỉ vẽ mặt tối lại, đen lại...

[Thế giới] Lạc Thủy Tam Thiên: Dựa trên việc thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cùng chủ nghĩa tinh thần nhân đạo thông cáo cho ‘não tàn bún đầu’ tộc như sau: 1, không tiếp nhận bất cứ hình thức phi báng nào, không cần lãng phí nước miếng trên người ta. 2, không phục thì tìm nơi một cùng đầu. 3, bốn nhân lập tức đối với Thanh Thanh gia tộc đình chỉ hết thầy giao dịch.

[Thế giới] Ta Không Phải Hung Khí: Không rõ tình hình, hòa tốc vậy xem.

[Thế giới] Hiên Viên Đế: Thanh Thanh gia tộc cư điểm chiến* định rõ. Hãy bớt sàm ngôn đi.

*Cư điểm chiến: gần giống như bang chiến...

[Thế giới] Ta Không Phải Hung Khí: Oa nga, phụ trương phụ trương: Bang chủ Bì Niên Phù Hoa hướng Thanh Thanh gia tộc tuyên chiến!

[Thế giới] Thanh Thanh Tiên Nhi: Phụng bồi đến cùng.

Lạc Thủy thật sự là không nghĩ tới chỉ nói mấy câu như vậy, liền dẫn đến cư điểm chiến, mặc dù bang chiến trong thế giới game online, cư điểm chiến thuộc loại thấy lạ nhưng không lạ, có thể gây chiến dễ dàng, nhưng bang bọn họ luôn luôn an phận thủ thường, chưa bao giờ xuất đầu.

Thuận tay che chắn kênh thế giới. Mở kênh bang phái.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: [Biểu tình ngón cái] Nhược Thủy, cái giá nguoi tạo vũ khí vẫn là công đạo nhất chúng ta, Thanh Thanh gia tộc cũng chỉ là mấy người có tiền, người chơi FRMB [phi nhân dân tộc] chiếm đa số, lúc này không nội chiến mới là lạ chứ.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Các vị, xin lỗi, lúc này bởi vì ta khai mào bang chiến.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Người một nhà không nói lời hai nhà.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Lão tử gần đây ngứa tay, vừa lúc giết nguoi, còn không dùng hồng danh, kiếm được rồi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Bang chiến tốt, bang chiến diệu, bang chiến tuyệt.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Như trên.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Đồng Lý cũng biết. [Vạn năm trước Thủy Vương Quân Lâm hiện thân] (ý nói là đến cái anh Quân Lâm kia thế mà cũng biết)

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Người một nhà không nói lời hai nhà [Phía dưới giữ vững đội hình]

Vô số câu “Người một nhà không nói lời hai nhà” xuất hiện trên màn hình máy tính, nói không cảm động là giả, Lạc Thủy cũng không tính là nguyên lão bang này, trước kia vẫn đều là đi theo Phi Thiên Nhất Kiếm ở Long Chiến Thiên Hạ, sau khi bang hội kia bị giải tán, nàng mới tự mình đi đến Bì Niên Phù Hoa, lúc mới nhìn thấy cái tên này, nàng trong lòng bỗng giật mình, Bì Niên Phù Hoa, trần ai lạc định*. Không để ý đến lão ca Phi Thiên Nhất Kiếm kia liền một mình chạy đến bang này.

*Trần ai lạc định: bụi lắng xuống- ý nghĩa: những điều phức tạp cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Hào hữu dòn ép không ngừng, đều là các bằng hữu đến hỏi đã xảy ra chuyện gì. Chỉ trả lời mỗi Phi Thiên Nhất Kiếm, nói rằng bị người khác lừa làm thôi.

Người siêu cấp tốt, vú em kiêm bang chủ đại nhân kia lại lên tiếng.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Chuyện thương lượng hạ cư điểm chiến sao rồi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đêm Đầu Tiên, ta thương tổn nguoi.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: A? Không có nha.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: [Biểu tình đỏ mồm hôi] Cái ta nói chính là cư điểm chiến, đây chính là xử nữ tú (cô gái xinh đẹp còn trong trắng) của bang chúng ta nha. Nói rằng, Đêm Đầu Tiên là tiền bang lúc nào.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Cư điểm chiến là có ý tứ gì?

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Có ba cư điểm ngẫu nhiên bang phái có thể chiếm lĩnh trong địa đồ thế giới, tại cư điểm thuộc về bang hội tỷ lệ đánh quái rơi bảo vật cùng kinh nghiệm đều cao hơn gấp bội. Cư điểm chiến chính là bang hội và bang hội cũng vì cư điểm mà kéo bè kéo lũ đánh nhau.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Hiểu rồi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Theo quy cũ, ta đã nói xong, giờ cùng nhau thảo luận bổ sung. Cư điểm mà Thanh Thanh gia tộc hiện tại đang chiếm lĩnh là Phích Lịch đường và Thập Nhị Liên Hoàn ổ, bang chúng ta phần lớn đều là khoảng cấp 140, cho nên tiên phát chế nhân* tiến công Thập Nhị Liên Hoàn ổ cấp 145.

*Tiên phát chế nhân: đạt dc thể chủ động bằng cách tiến công trước.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đồng ý vù em

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Thực tế chứng minh lời lão bà nói vĩnh viễn là đúng.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Về cư điểm chiến, định tại 8 giờ tối thứ sáu tuần sau. Lúc này ngân số bang phái chúng ta đang online là tối đa. Về cấp bậc bang hội, tranh thủ trước thứ sáu thăng đến thăng đến cấp 6, khoa kỹ* cùng nhiệm vụ bang hội do đội trưởng các tiểu đoàn thể phụ trách, người mới tìm Lâm Thủy Chiêu Hoa, nếu không ý kiến ta phải đi tuyên chiến nữa.

*Khoa kỹ: khoa học kỹ thuật

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Tiểu đoàn thể*, *xấu hổ*, vù em người dùng từ này không sai, đơn giản rõ ràng giữ chẹn chỗ hiểm yếu.

*Đoàn thể: hình như ở đây còn có thể hiểu theo 1 nghĩa khác nữa nên ta thử phân tích cho các nàng đoán nhá, đoàn: vật hình tròn, hình cầu, dạng nắm cuộn, cục... thể: trên thân thể chỉ bộ phận... vì thế ta đoán là hiểu theo cái gì đó chỉ bộ phận nào đó trên cơ thể ng` *đồ mặt*

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Chủ nghĩa tiểu đoàn thể là vứt rau thối, đóng chuồng bò, bôi ngoài đường cái!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Tích cực dựa vào tổ chức đảng.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nam nhân sau lưng rầu rĩ lo âu là Vương Đạo*, nhìn tên hai người bọn họ, trong truyền thuyết gen lặn công và gen trội thụ.

*Vương Đạo: là con đường chân chính của bậc Thánh Vương thời cổ, dùng đức và nghĩa mà hóa dân trị nước.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Chân tướng a.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Báo cáo! Nhục Thủy lộ rõ ghen ghét, vù em a, người nên sớm một chút đem Nhục Thủy tổng đi đi.

Hiên Viên Đế nhận không được hắc tuyến, vù em này thật sự là danh phó kỳ thật*, ngay cả hôn sự đều phải quan tâm. Trong game tỷ lệ nam nữ luôn mất cân bằng, người chơi nữ chân chính đều rất được hoan nghênh, chỉ bất quá như Nhục Thủy này thì...

*Danh phó kỳ thật: không chỉ trong lời nói mà còn trong thực tế.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: ...

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nhục Thủy a, nam nhân độc thân bên chỗ lão công ta người tùy tiện mà chọn, ta giúp người trả giá.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Giá cả không phải vấn đề, bang phái không phải khoảng cách, xem trọng rồi, bao nhiêu sính lễ nương gia (nhà mẹ đẻ) đều đem ra, gom hết đi tới Quý Châu mua một tên.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta đã đau buồn đến nỗi phải đi mua nam nhân sao????

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nhục Thủy a, mua nam nhân mới hợp với hình tượng buru hân* của người

*Buru hân: mạnh mẽ, cương trực

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta vốn ôn nhu, ta vốn hiền lành, ta vốn dịu dàng.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Lão bà a, hôm nay khí trời không tệ, trăng sao thế nào lại thừa nhĩ.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Ân, lão công, chúng ta ngắm trăng đi, thế nào.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Lầu nghiêng hiểu rõ hiểu rõ hiểu rõ hiểu rõ. (lầu nghiêngà trắng thừa J)

Trong game có hệ thống kết hôn, rất nhiều người chưa bao giờ quen biết thậm chí không biết người ngồi đối diện là thật hay là nhân yêu vẫn đều có thể tại game gọi lão công lão bà, khi vừa mới bắt đầu, Lạc Thủy cũng cảm thấy mới lạ, chỉ là người chơi nam toàn nói chuyện đến những chủ đề liên quan đến máy nghe nhạc, QQ (giống MSG bên VN) điện thoại, video thật sự là không có hảo cảm. Nhìn lại những người chơi bên cạnh kết hôn ly hôn theo nhanh như bay, liên càng không có hứng thú.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Thành tiếp tục chủ đề cư điểm chiến.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Vừa nói đến chỗ nào rồi?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Thời gian, địa điểm, chọn nhân vật.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đúng, nói về tổ đội cùng chiến thuật, tổ 1 là đội tiến công tối cường (cực mạnh, mạnh nhất), thiết lập một đội Nga Mi kéo đội tối cường của đối phương. Các đoàn khác tự lập tổ, còn lại phân tán riêng lẻ.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Có thể, đến lúc đó xem cụ thể vấn đề rồi cụ thể phân tích.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, nàng mới từ khu an toàn bay đến dã ngoại (khu vực ngoại thành) chuẩn bị thu thập tài liệu bang hội khoa kỹ cần, đã bị một đám người đầu hằm (gần giống danh hiệu ghi trên đầu) Thanh Thanh gia tộc chặn lại. Người muốn xui xẻo, quả nhiên là đám nữ trư chân chẳng phân biệt được thời gian, địa điểm và chán ghét hòa bình kia, Nhược Thủy Tam Thiên ngửa mặt nhìn trời thét dài: Xem ra đầu một mình như thế, từ dùng cảm anh dũng là quá đề cao các nàng rồi.

Thanh Thanh Tiểu Yêu: “Tiền nhân kia thực nghĩ đánh giá cao bản thân mình.”

Thanh Thanh Tiểu Mễ: “Không cần cùng nàng vô nghĩa, trực tiếp luân (luân bạch).”

Mắng chửi người đầu nào tàn như vậy, Lạc Thủy im lặng, nhìn mấy chiến sĩ siêu cấp nhân dân tề chí lợi phía đối diện, kỳ thật nàng cũng có thể gọi người hỗ trợ, chỉ là đám người này rõ ràng là ăn no không có chuyện gì làm, khắp nơi chặn nàng, một lần không thành vấn đề, mỗi lần đều phiền toái, nàng không có ý định đi, xuất hiện vấn đề luôn phải tự mình giải quyết mới tốt. Tại dã ngoại bị giết là muốn đánh roi kinh nghiệm, hơn nữa đối phương còn dẫn theo vũ em đến, chết trực tiếp tại chỗ liên sống lại tiếp tục bị giết. Chẳng lẽ phải logout bỏ chạy?

Nha khi nào lại không có cốt khí như vậy, nàng hung hăng khinh bỉ chính mình, tăng mẫn huyết, còn chưa kịp đổi kỹ năng, đối phương đã một chiêu độc thủ bổ tới trước, năm người đều đồng thời tập trung vào nàng.

Lạc Thủy mở tám chắn hướng về phía sau chạy, am hiểu né tránh công kích gần khu tập trung Cái Bang, lần nữa đáp trả một cái kỹ năng quần công, chờ sau khi lửa giận tràn đầy sẽ đuổi theo Nga Mi đánh (lửa giận ở đây ta nghĩ giống như POW trong game ấy), người có chút thương thức (kiến thức thông thường) đều biết trước hết phải tiêu diệt vũ em Nga Mi, bằng không công kích cường thịnh trở lại cũng vô dụng. Đối phương hiển nhiên phát hiện ý đồ của Lạc Thủy, dùng kỹ năng hồi huyết chạy thẳng, đáng tiếc chạy vào chỗ rập rập, mắc lại trên cây hồi lâu không ra được. Lạc Thủy chỉ tăng huyết toàn lực khóa trụ công kích Nga Mi, hai chiêu trí mạng đánh xuống, huyết tụt thấy đáy. Chưa qua thời gian chờ của kỹ năng, chỉ có thể kiên trì bên khiêng bên chạy, mặc dù nàng đối với thao tác bàn phím của chính mình rất có tin tưởng, nhưng trang bị của đối phương quá cường đại, một chiêu đánh xuống huyết chỉ tụt một chút, may nàng là Thiên Sơn giới né tránh hơn nữa chạy chỗ chuẩn xác, huyết tụt mới miễn cưỡng dừng lại ở một phần ba.

Trong lúc điện quang hỏa thạch (chỉ tình thế nguy hiểm), nàng đột nhiên phát hiện nhân vật đang chạy đã bất động rồi, thể lực thấy đáy, cay đắng a a a a a, vốn có thể vẫn còn miễn cưỡng chạy được, hiện tại... nàng bắt đầu nhấn ESC, đánh không lại liền chạy thôi.

Kỳ tích xuất hiện, “Nhược Thủy Tam Thiên” ngờ ngác đứng dưới dương thụ, năm cổ thi thể loạn thất bát tao (rối loạn, hỗn độn ghê gớm) chắn ngang trước mắt, cách đó không xa Thanh Sam nam tử đưa lưng về phía Nhược Thủy, gió nhẹ nhẹ thổi, đuôi tóc khẽ lay động, tay áo phiêu phiêu (bồng bềnh, nhẹ nhàng), nhưng lại hết sức cảnh đẹp ý vui.

Anh hùng cứu mỹ nhân năm chữ to đồng thời xuất hiện trong cái đầu nhỏ của Lạc Thủy.

Lạc Thủy rung động.

Đương nhiên không phải bởi vì chính mình trở thành mỹ nhân trong Tiểu Bạch tiểu thuyết, mà là bởi vì tên của nam tử kia.

Nam Cửu Khanh.

Đệ nhất Cao Thủ bảng. Bang chủ thiên hạ đệ nhất bang.

Nhân vật của Nam Cửu Khanh đang chơi này là Minh Giáo, hình tượng trong game cùng với Trương Vô Kỵ dưới ngòi bút của Kim Dung giống nhau, đều là mỹ nam tử, vũ khí là một thanh trường kiếm. Nhân vật so với kỹ năng của vú em một thân mạnh mẽ hơn nhiều, tuy rằng nhân vật cường hãn, nhưng giai đoạn trước thực yếu, luyện cấp chậm, thao tác yêu cầu rất mạnh, cho nên người chính thức chơi không nhiều lắm.

Mà Nam đại nhân đã cấp 197, 200 là mãn cấp. Nhìn hán một thân kim trang thập đẳng bảo thạch, mắt Lạc Thủy nhìn không được hiện lên ba chữ nhân dân tệ, đại thần nha!

“Nambang chủ, ngươi có ý tứ gì?” Thanh Thanh Tiểu Yêu từ trên mặt đất đứng lên.

Nam Cửu Khanh mỉm cười: “Không ý tứ.”

Thanh Thanh Tiểu Mễ: “Cao thủ liên có thể vô duyên vô cớ giết người? Bang chủ đệ nhất bang liên có thể muốn làm gì thì làm sao?”

“Đương nhiên không thể, nhưng là ta không giết người nha.”

Thanh Thanh Tiểu Mễ: “Nambang chủ, ít mở mắt nói lung tung đi, chuyện này phải cấp cho Thanh Thanh gia tộc một cái công đạo.”

Nam Cửu Khanh chậm rãi xoay người nhìn thoáng qua Nhưộc Thủy Tam Thiên: “Ngươi là người nói ta giết người sao?”

Lạc Thủy lấy lại bình tĩnh, vội vàng bịa chuyện: “Nambang chủ trách tâm nhân hậu, tấm lòng từ bi, đương nhiên là không giết người rồi.”

Thanh Thanh Tiểu Yêu: “Tiện nhân, không tới phiên ngươi nói. Nambang chủ, nếu ngươi chỉ là muốn cùng chúng ta luận bàn một chút, có thể tìm nơi khác, nơi có loại tiện nhân như thế này không đáng.”

Lạc Thủy không nói gì, để người kỹ thuật nói không biết xấu hổ kia luận bàn.

Nam Cửu Khanh tay vô lực vỗ trán: “Đừng nghĩ quá nhiều.”

Game này còn có một đại đặc sắc chính là nhân vật có thể làm ra các loại biểu tình, nhưng ít biểu tình hữu ích, thao tác yêu cầu cao, người chơi bình thường chỉ biết vài cái biểu tình khóc cười thường thấy, có thể làm biểu tình phong phú đa dạng lại sinh động như thế, Lạc Thủy kinh diễm tột cùng, Thanh Sam nam tử trong game nhất thời tại trong lòng nung nấu thiết lập hình tượng cao lớn.

Thanh Thanh Tiểu Mễ: “Nambang chủ đừng khinh người quá đáng, không nghĩ tới bang chủ thiên hạ đệ nhất bang thích quản tiểu sự của nữ nhân.”

Người của Thanh Thanh gia tộc quả nhiên táo bạo, vốn đối với cao thủ như Nam Cửu Khanh, trong lòng không khỏi có chút ảo tưởng cùng ngưỡng mộ, bất quá lập tức đã bị Nam Cửu Khanh bóp chết.

Nam Cửu Khanh nhún nhún vai: “Bởi vì ta nhàm chán.”

Thanh Thanh gia tộc nhất thời không nói gì, vẫn không nói gì cho đến khi Thanh Thanh Tiên Nhi trên đầu xuất ra một chữ: “Đi.”

Thanh Thanh Tiểu Yêu đi tới đứng cạnh Nhưộc Thủy Tam Thiên: “Đừng để ta lần sau nhìn thấy ngươi, gặp một lần giết một lần.”

Lạc Thủy thờ ơ nhún nhún vai.

Một đám phi sinh vật thể không phải người rút cuộc cũng biến mất. Thế giới thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nhưộc Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Họa Thủy* Xuất Thế

EDIT: TỬ SA

*Họa Thủy: sóng thần, sóng lớn —> tai họa, rắc rối

Lạc Thủy logout, tối nay có lớp huấn luyện karate. Lạc Thủy từ 9 tuổi đã bắt đầu học karate đến bây giờ cũng đã 12 năm rồi, 12 năm khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhìn xuống thời gian còn sớm, liền gọi bạn cùng phòng đi ăn cơm. Bốn người trong phòng, tất cả đến từ trời nam đất bắc cũng là ở chung rất hòa thuận vui vẻ. Đầu nói tình yêu tại đại học là một môn bắt buộc, trong bốn người các nàng chỉ có Vương Tiểu Du có bạn trai, là một người địa phương sinh trưởng tại nơi đây, bạn trai là thanh mai trúc mã, vì nàng từ bỏ trường trung học, đại học tốt hơn, để một đường đi theo. Cha mẹ hai bên hiểu rõ, chờ tốt nghiệp xong liền đăng ký kết hôn, hơn nữa có bạn trai là người địa phương nên thường xuyên không thấy bóng người, bất quá tiểu bạn trai thường xuyên mời các nàng ăn cơm, cũng thuận tiện đưa chút đồ ăn vặt linh tinh.

Ký túc xá trong đại học là tổ chức tối trọng yếu, các phòng biến thành hình thức đơn vị, tiểu đoàn thể càng rõ ràng, trong ký túc xá luôn tùm tùm năm tùm ba tụ tập lại, hơn nữa loại quan hệ này thường thường sẽ tiếp tục đến lúc tốt nghiệp.

Quan hệ của Lạc Thủy với mọi người trong phòng tương đối cân bằng, tính cách khác nhau, lại bao dung cho nhau, cùng nhau ăn cùng nhau học.

Trong đại học việc một người đi căn-tin là chuyện quý giá.

Ba người cùng nhau nhả về phía căn-tin, căn-tin đại học Y nổi tiếng đông đúc, hàng đều xếp đến tận bên ngoài căn-tin, mỗi lần vừa đến giờ ăn cơm đều chạy như điên. Hôm nay đại học Y chính là có khoai nghiền trứng, Lạc Thủy chiếm vị trí tốt, bên kia Diễm Yến cùng Oanh Oanh vừa vận mua xong đồ ăn, phối hợp ăn ý, hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu cũng đã phong phú.

“Lạc Thủy, Oanh Oanh Yến Yến ngồi bên này đi.”

Lạc Thủy vừa quay đầu lại liền nhìn thấy hàm răng trắng bóng của Đồn Họa Thủy đồng hài, nếu người khác gọi Diễm Yến cùng Liễu Oanh là “Oanh Oanh Yến Yến” hai cô nàng đã sớm tới cho ăn vài đòn rồi, hiện tại a... Lạc Thủy nhìn gương mặt hai người kia đang cười dịu dàng ngọt, thật sự là hận sắt không thành thép, Lạc Thủy mặc dù cũng hoa si*, đối với một người có khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, nụ cười làm lộ ra hai hố rượu sâu hai bên chiếc miệng nhỏ xinh của Họa Thủy thì không thể không hoa si, nhưng là sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã được giác ngộ.

*Hoa si: háo sắc, mê cái đẹp

.....Ta là phân cát tuyến của Lạc Thủy cùng Đồn Họa Thủy đồng hài oan nghiệt .....

Bắt đầu từ khi Đồn Cảnh Nhiên đồng hài xuất hiện trong cuộc sống của Lạc Thủy, liền tai họa không ngừng, cứ như họa thủy vậy, Lạc Thủy đối với vấn đề này từng nghiêm túc thử nghiệm qua, kết luận cho ra là Đồn Cảnh Nhiên đồng hài chính là Đát Kỷ chuyển thế (Tứ Sa: ai ko bik về coi lại natra nhé ~_~!), tai họa của chúng sinh, đáng tiếc khi đầu thai đi nhầm Âm Dương Môn, làm một thân nam nhi.

Lạc Thủy 6 tuổi còn chưa biết tốt xấu, cha mẹ đem nàng tổng đến ở nhà bà ngoại tại thành thị để đến trường, nàng liền luôn đi theo phía sau Họa Thủy đồng hài với vẻ ngoài xinh đẹp cùng thông minh trí tuệ, cho đến khi có một ngày hai người cùng bị bắt cóc, bị nhốt trong hầm hai ngày hai đêm mới được cứu, sau đó mới biết do vẻ ngoài xinh đẹp của Họa Thủy đồng hài nên luôn bị bọn buôn người bắt cóc, muốn tổng một ít tiền rồi sau đó mới đem Họa Thủy bán qua Thái Lan, Lạc Thủy trong lòng liền lưu lại bóng ma nghiêm trọng, cùng Họa Thủy lão tử không thêm lui tới, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Lạc Thủy học karate 12 năm.

13 tuổi Lạc Thủy từ từ lớn lên, bóng ma khi còn bé dần dần tan đi, quan hệ cùng Họa Thủy cũng chuyển ấm, thỉnh thoảng tan học còn có thể cùng nhau về nhà, kết quả một lần có người qua đường không biết chỉ vào Họa Thủy cùng Lạc Thủy nói: Tiểu bạn gái người thật xinh đẹp nha. Lạc Thủy sờ sờ mái tóc húi cua của chính mình, nhìn hai cánh tay ngăm đen của mình đối lập với đôi mắt phượng, hai lúm đồng tiền sâu, làn da trắng nõn, vóc người kiện mỹ*, đột nhiên nhận ra, giống như tiếng gầm sư tử Hà Đông đem Họa Thủy văng xa vạn dặm. Kỳ thật, đây cũng không thể trách Lạc Thủy, Lạc mẹ tâm tâm niệm niệm sinh ra một tiểu tử mũm mĩm béo tốt, kết quả hết lần này tới lần khác sinh ra nữ nhi, chỉ có thể đem nữ nhi coi như nhi tử mà dưỡng. Lạc Thủy tóc húi cua 365 ngày, vấy dãi dạn gì cũng chưa gặp qua. Càng không thể trách Họa Thủy, là mẹ hán đem hán sinh ra như vậy nha nha nha.

*Kiện mỹ: khỏe mạnh, xinh đẹp

17 tuổi Lạc Thủy đã muốn duyên dáng yêu kiều, bắt đầu để tóc dài mặc váy dài, nghĩ thầm rằng Họa Thủy chết tiệt kia người nam không ra nam nữ không ra nữ như thế nào có thể so được với ta, vì vậy thường xuyên vênh vào tự đắc xuất hiện trước mặt Họa Thủy, kết quả vạn ác Họa Thủy chớp chớp đôi mắt phượng trước mặt toàn lớp nói: Lạc Thủy a, tuy rằng ta biết người thích ta, nhưng phải lấy việc học làm trọng, chúng ta cùng nhau cố gắng đậu đại học Y rồi nói sau. Lạc Thủy nét mặt sầm lại đến cực điểm, hôm sau chủ nhiệm lớp liền đến cùng Lạc Thủy làm một cuộc nói chuyện dài, sau đó ngay cả hiệu trưởng cũng bị kinh động, đi trên đường liền có người sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, kia kêu là một cái hận a.

18 tuổi thời điểm Lạc Thủy biết phải cùng Họa Thủy học cùng một trường đại học thì tâm cũng muốn chết, may mắn thay bởi vì chuyên ngành bất đồng, Lạc Thủy ở khu chính, Họa Thủy đồng học một mực ở tại khu nhánh. Nhưng vạn ác là trường học bởi vì chính tu khu nhánh canh nhiên đem vạn ác Họa Thủy dẫn về từ phương Đông.

Hiện tại... chỉ có thể bắt đắc đi ngồi vào chỗ đối diện Đồn Họa Thủy: “Họa Thủy, người hôm nay thế nào lại rất hăng hái như vậy, chạy tới căn-tin trường ăn cơm” Vị này chính là gia chủ có tiền, tình huống bình thường có hạ kiêu lớn tám người khiến đến mời cũng không tới những nơi đông đúc thế này ăn cơm.

Đồn Họa Thủy đồng hài nhú nhú mày hờn giận nói: “Tại sao còn gọi ta là Họa Thủy? Không thấy ở đây nhiều mỹ nữ như vậy sao.”

Oanh Oanh Yến Yến cười, trong đầu chỉ có bốn chữ, ta là mỹ nữ, ta là mỹ nữ...

Lạc Thủy lờm hẩn, nhiều mỹ nữ hơn nữa cũng thay đổi không được bản chất họa thủy của người nha, quên đi, lười cùng hẩn so đo: “Ngọn gió nào đưa người tới đây ăn cơm vậy?”

Đồn Họa Thủy cười hề hề gian trá: “Ta đây không phải nhớ người sao, mỗi người mỗi nơi ai mà chịu được nha.”

Lạc Thủy thiếu chút nữa đem cơm phun ra, cười khò ha ha, cả hàm răng đều chua loét: “Đại hiệp, giờ cao đánh khề.” Nàng không muốn bị Oanh Oanh Yến Yến Tiểu Du, tam đường hội thẩm

Diễm Yến dưới bàn véo Lạc Thủy một cái, sau đó ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Trở về phục vụ mười đại khổ hình Mãn Thanh, xem người có khai hay không.”

Khai? Trực tiếp đem Họa Thủy thú nhận quên đi: “Ta muộn giờ lên lớp rồi, các người từ từ ăn đi.”

“Lên lớp gì? Ta cùng người đi.” Họa Thủy đứng dậy, hẩn cũng không muốn bồi nữ nhân phạm hoa si.

Lạc Thủy liếc xéo hẩn, trên dưới đánh giá: “Chuyện nữ nhân, nam nhân đừng nhúng tay.”

Đồn Họa Thủy rất thân sĩ* ngồi xuống lại, không tính cùng nàng so đo: “Ta đem hai vị mỹ nữ đưa trở về trước.” Ngừng một chút lại nói: “Ta còn nhiều thời gian, hôm nào mời người ăn cơm ha.”

*Thân sĩ: quý ông

Lạc Thủy vui mừng, lão ngư bước chậm chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trong Karate...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy đến đạo quán vừa vặn đúng giờ, nhanh chóng thay quần áo. Trực tiếp tìm người giao đấu, giáo luyện* kiến quái bất quái**, chính mình ngồi thẳng một bên, nhìn Lạc Thủy thuần thực đem vài tên đệ tử đánh ngã, sờ sờ cằm đắc ý, đi tới vỗ vỗ vai Lạc Thủy rồi dùng cái thứ tiếng Trung không lưu loát lắm của mình nói: “Lạc Thủy, hôm nay có một tên lợi hại tới đạo quán, hôm nào an bài cho các người giao lưu.”

*Giáo luyện: người hướng dẫn, huấn luyện viên

*Kiến quái bất quái: thấy lạ không lạ, quen với những gì bất thường

Giáo luyện này của nàng thật ra rất ít khoa trương, rốt cuộc không biết tên kia có bao nhiêu lợi hại, bất quá thử rồi cũng liền biết thôi, tuy rằng Lạc Thủy tâm hiếu thắng không mạnh, nhưng là học karate nhiều năm như vậy, luôn có chút bị chữ “võ” trong karate ảnh hưởng đến, nghe giáo luyện nói như vậy cũng liền nổi dậy hứng thú: “Hẩn là đối thủ dạng gì?”

Giáo luyện suy nghĩ trong chốc lát, có chút hưng phấn: “Nam nhân phi thường anh tuấn.”

Lạc Thủy té xiu, cái nàng hỏi là kỹ thuật có tốt hay không: “Giáo luyện, cái ta hỏi là...”

Giáo luyện cắt lời nàng: “Ta biết, bất quá ta tưởng rằng người đối với tướng mạo của hẩn sẽ càng cảm thấy hứng thú hơn.” Đồ đệ hẩn cũng là đang tuổi thanh xuân a, nói không chừng chính là sự gặp gỡ bất ngờ đầy lãng mạn, như thế nào lại không tư tưởng như vậy, aizz: “Xuất kích tốc độ rất nhanh, lực lượng không giảm, trụ rất ổn, tâm lý tố chất cùng mưu lược của hẩn cũng khá kinh người.”

Lạc Thủy vượt trội ở xuất kích tốc độ cùng tính linh hoạt, nhưng theo như giáo luyện nói, phương diện này nàng hoàn toàn không có ưu thế nha.

Giáo luyện nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thủy xụ lại thành đồng, an ủi nói: “Kinh nghiệm đối chiến của người so với hẩn phong phú hơn, có thể chịu được.” Người trong đạo quán ai ai cũng từng cùng Lạc Thủy đánh qua, hai năm trở lại đây, ưu thế chính là phi thường rõ ràng. Lúc bắt đầu khi biết muốn dẫn nữ học viên về tất cả đều bất đắc dĩ, không nghĩ tới nữ học viên này nhìn yếu mềm như nước, nhưng lại phi thường nghiêm túc, nghị lực kinh người, ngã đau cũng không bao giờ kêu rên một tiếng, coi như là thu hoạch của hẩn mấy năm qua đến Trung Quốc đi.

“Giáo luyện, tiếp chiêu.” Thừa dịp giáo luyện thân du thái không*, Lạc Thủy dùng hết mười phần lực quét ngang một chân.

*Thân du thái không: tâm trí lơ lửng trên mây

“Lạc Thủy, nguoi quá quá...” Tình thế nguy khốn cấp bách, tiếng Trung trong một lúc không kịp nghĩ ra, “Đúng rồi, khó trách Trung Quốc có câu cổ thoại, tiểu nhân cùng nữ nhân khó đường.”

Nhìn giáo luyện hai chân nhảy lầy đà không có lực điểm còn có thể tung ra một cước lực đạo mười phần, Lạc Thủy ghen tỵ: “Quá cái gì mà quá, người là tiểu nhân, ta là nữ nhân, tám lạng nửa cân.” Không phòng thủ liền tiếp một cước vào bắp đùi bên phải.

Chẳng lẽ nàng đã biết nhược điểm hần nằm ở chân phải? Giáo luyện vội lấy lại tinh khí, cong chân chặn ngang một cước vào thất lưng, tìm khe hở của Lạc Thủy đem lực tập trung tại tay, cách trụ đường đi của đối phương, thuận thế chưởng phách. Nhìn như một chưởng mềm mại kỳ thật là tích tụ lực toàn thân, chưởng phong sắc bén, karate coi trọng chính là cương nhu tịnh tề, mỗi chiêu đều phải chính xác, trên thực tế cũng không có bao nhiêu khả quan thường tính*.

*Thường tính: tính thường thức, dùng để chiêm ngưỡng...

Thời điểm hai người đang đánh túi bụi, ở chỗ rẽ cách đó không xa, hai nam tử làm người khác phải chú ý hứng thú nhìn một màn này.

“Đáng tiếc lực không đủ.”

“Cho nên tốc độ của nàng rất nhanh.”

“A Nam, có hứng thú so một trận không?” (Từ Sa: các nàng có nghĩ về ai ko *hắc hắc*)

“Nếu có cơ hội.”

...

Lạc Thủy tránh không kịp, lùi hơn mười bước, có chút hơi ảo não: “Giáo luyện, ta lại thua rồi.”

“Nguoi gần đây hình như có chút không kiên nhẫn.” Giáo luyện lấy hai lon coca, đưa cho nàng một lon, “Có tâm sự?”

Lạc Thủy mở nắp lon coca, gần đây hình như có hoạt động “Lại đến một lon.”, cẩn thận nhìn bên phía dưới nắp, vẫn là không trúng thưởng: “Nhiều chuyện rồi loạn không có biện pháp, giáo luyện, người nếu như bị người khác không quen biết vừa mắng vừa đánh sẽ làm gì?”

Nhiều chuyện rồi loạn? Hiện tại là mùa hè a, giáo luyện vò đầu, hải tử này chịu cái kích thích gì rồi: “Là người bình thường sao?”

Đám Thanh Thanh gia tộc kia không phải người từ bệnh viện thần kinh chạy đến, thận trọng gật đầu: “Là người bình thường.”

“Trước tiên phòng thủ, sau đó sẽ tìm thời cơ công kích.”

Lạc Thủy gật đầu: “Có đạo lý.”

“Bị người khác khi dễ cần phải phản kích a, người tập võ coi trọng ngoan (ác liệt), chuẩn (chính xác), khoái (nhanh chóng).” Giáo luyện vỗ mạnh vai nàng, cười rất có thâm ý.

Lạc Thủy kêu rên, ngửa đầu nữ oa nhi a, người thế nào có thể không ôn nhu như vậy: “Ân ân, ta phải đi rồi, giáo luyện, hôm nào gặp.”

“Ân, trở về sớm một chút, tối rồi không an toàn.” Giáo luyện vuốt cằm.

Giáo luyện người suy nghĩ nhiều quá, không an toàn không phải nàng. Bất quá Lạc Thủy quả thật muốn trở về sớm, sắp cư điểm chiến rồi, bang hội muốn thăng cấp tất nhiên cần lượng lớn nhân thủ, huống hồ nàng không có lý do để rút lại, mặc dù chỉ là game, game cũng phải có quy tắc của game, cư điểm chiến lần này, bang phái các nàng nhất định phải tham gia.

Cùng nhau đạo hòa tuyến, cả bang hội Bỉ Niên Phù Hoa này đều lao vào trong nhiệm vụ thăng cấp, giúp bang thăng đến cấp 6.

Cả lực phòng ngự, nhân số, khoa kỹ đều có thể tăng lên hơn phân nửa.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nói rằng bang hội chúng ta cùng cực, con chuột cũng không đến thăm

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Mọi người tự xem năng lực mình a, dùng dưới 30 vàng, quyền bạc. Lâm Thủy a, nhiệm vụ chạy thương bang hội nguoi không nên đi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Chạy lần nữa đi, con chuột so với bang chúng ta còn đáng giá hơn. Lâm Thủy bình thường cũng là người rất khôn khéo, như thế nào chạy thương lại có thể thành bị thương chạy chứ?

Lạc Thủy cũng từng thấy qua Lâm Thủy Chiếu Hoa chạy thương, vây bắt NPC chạy đầy trời, trạng trái tăng mẫn bảo (bảo: chạy) bay nhanh, nhưng là

thực mù quáng, người khác một giờ có thể chạy xong, nàng ấy ít nhất phải hai giờ rưỡi, nhưng lại kiếm không ra bạc.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Lão bà ta là hảo cô nương, không thích hợp mua bán trên đầu cơ* nha.

*Đầu cơ: sự gian lận, hù cấu, không phù hợp quy định

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đem vợ người PIA bay*.

*PIA bay: chương bay, ném lên cao... —> sự tăng bốc, quảng cáo...

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Đừng mê luyện tỷ, tỷ sẽ làm người thổ huyết.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nam nhân sợ lão bà là tôn trọng nữ tính, trân trọng nữ tính, quý trọng nữ tính.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ủng hộ hai tay hai chân.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Quên đi, không ai giống như Lão Nạp cùng Tinh Thần ngọt ngọt ngào ngào kia rất là không minh bạch.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn:...

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Lão Nạp, chúng ta đi tìm nơi mát mẻ dễ chịu đi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ngồi muốn tìm gái béo tròn, gái béo tròn gái béo tròn.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Gái béo tròn đỉnh đầu hàm “Lão bà của Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn”, khó có thể tưởng tượng a.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lão Nạp, người chính là đừng đi hãm hại tiểu cô nương nhà người khác, có mình Tinh Thần là đủ rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cái tên Lão Nạp này chính là một đại bại bút a, bất quá Tinh Thần sẽ không ghét bỏ người.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Người này vắng mặt, có việc đi đốt vàng mã.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Mẹ ta kêu ta về nhà ăn cơm.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ở không thì đi săn đi, ai vắng mặt tập trung đăng ký.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tuân mệnh, vâng em. Phía dưới bảo trì đội hình.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Tuân mệnh, vâng em.

..... Ta là phân cắt tuyến đội hình. ....

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Thiếu trang bị gì M* ta, ta sẽ làm một ít đặt tại trong thương khố** bang hội, muốn dùng thì nói với Lâm Thủy một tiếng. Đánh đến Xà Hình Thạch, Tây Hồ mưa trù bố*** về cho ta.

*M: message: nhắn tin

**Thương khố: kho, kho chứa, kho hàng

***Trù bố: giống như lựa

Phu thê Lâm Thủy Chiếu Hoa cùng Lâm Uyên Tiệp Ngư là quân sự của “Bỉ Niên Phù Hoa”, cũng là được xem như nguyên lão bang giống Lạc Thủy, không có cố tình tham gia bang hội, nhưng đều đem nó xem là nhà trong game, mọi người ồn ào ào ào, nhưng cũng là hòa thuận vui vẻ.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Trong thương khố ta chất đồng, không cần mua.

Lạc Thủy đem số lượng khai thác ra xem, sau đó xem xét bưu kiện, về cơ bản là đưa tài liệu, chỉ có vài cái là đem vũ khí cấp cho nàng, nàng kéo xuống xem cường hóa, một thanh “Quang Ảnh” của Hiên Viên Đế cùng với một thanh “Tùy Phong” của Tinh Thần, nàng mở chi tiết, thuộc tính phụ gia Hồng Bảo Thạch còn có hơn mười khóa (lỗ tròn) có thể khảm lên trên, cường hóa thạch không đủ, chạy đi mua một chuyến. Đột nhiên nghĩ đến phải quyền bạc, nhấn mở công hiến bang hội, vâng em quyền 500 vàng, vài nguyên lão khác về cơ bản đều quyền ba bốn trăm vàng, nàng nghĩ nghĩ số cần quyền.

Bay đến chợ Vương Thành, mua một ít cường hóa thạch, tính toán bạc trong túi ít nhất có thể làm ra được ba thanh lam vũ khí. Lần nữa bay đến đường Thanh Long, khảm bảo thạch trước, tăng thuộc tính lên rồi, hiệu suất cường hóa thành công tự nhiên sẽ cao. Vũ khí làm nhiều, không có gì khác, lòng thừa nhận năng lực là tuyệt đối cường hãn, tạo thất bại, vũ khí biến mất linh tính là cơm bữa, không cường hóa liền không cam tâm. Lạc Thủy đem vũ khí giao cho NPC, một hơi cường hóa đến +5, trò chơi này trước khi cường hóa đến +5 thất bại chỉ tiêu hao tài liệu cường hóa. Sau đó rồi rồi rầm rầm cường hóa đến +7, vận khí không tệ, không có bị rớt.

Hiệu suất thành công khi cường hóa lên +8 chỉ còn lại có 30%, o[ ] o[ ]o. Rốt cuộc còn muốn hay không cường hóa tiếp, Lạc Thủy rồi rầm, nếu thành

công chính là trở thành cực phẩm vô giá, nếu thất bại liền không cần phải nói rồi. Nhưng hiếm khi cường hóa thuận lợi như thế, không cam tâm.

Toa ông xuất trường: “To be, or not to be, that is the question.” (Tứ Sa: Được, hay không, đó là câu hỏi)

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ai Là Tiện Nhân...

EDIT: TỨ SA

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: “Úi chà, tiện nhân cũng ở đây a.”

Lạc Thủy xem thường nhìn lại, thật đúng là âm hồn không tan a, cũng không cần question, người ta ở đây như thế nào có thể cường hóa ra bát tinh. Lạc Thủy điều khiển tiểu nhân chuẩn bị chuyển đổi vị trí, nhắm mắt làm ngơ.

[Phụ cận] Bầu Trời Kinh Bạch Ngọc: Ngươi nói ai là tiện nhân.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Nhiều chuyện cái rắm ngươi, cút ngay.

Trừ bỏ ăn nói thô bạo ngươi còn có thể làm gì? Một mình một người cũng dám kiêu ngạo, nào bị cấp đi rồi sao.

[Phụ cận] OO ngươi XX*: Ai là tiện nhân?

* OO, XX: là hai từ thuộc phạm vi quan hệ tình dục, có sự phân biệt giới tính, ai muốn tìm hiểu rõ thì search gg hay baidu nha

[Phụ cận] Bầu Trời Kinh Bạch Ngọc: Rõ ràng.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Bầu Trời Kinh Bạch Ngọc, ngươi nói ai tiện?

[Phụ cận] Bầu Trời Kinh Bạch Ngọc: Ai tiện nói ai.

Lạc Thủy vui vẻ, vị Bầu Trời huynh này là một nhân tài, nếu cục diện cùng nàng đã không quan hệ, nàng liền cảm hóa hồ lô chạy đi, Thanh Thanh Tiểu Yêu thật ra là tự biết thân biết phận không có xông đến “gặp một lần giết một lần”.

Đột nhiên nhớ tới một việc, mở mục hảo hữu, Nam Cửu Khanh quả nhiên offline, tự do hoạt động, 〃 [〃 ▽ 〃] 〃.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Hiên Viên Đế, Tinh Thần, ta đem vũ khí gửi qua cho các ngươi rồi, không sợ chết muốn cường hóa lại thì M ta.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy đồng tử, ngươi rất rất rất mạnh mẽ rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Đến, mặc vào đạo một vòng.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Mama nói gia tài không thể để lộ ra ngoài, có người xấu.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Mama nói tỷ tỷ vốn là người tốt.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Mẹ kia của ngươi khẳng định là mẹ kế.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Tới đây, tiểu tử ngươi ngứa da a, đóng cửa lại, bỏ Lão Nạp đi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta OO ngươi XX, theo ta chỉ có một quan hệ a.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Cả hai cấu kết với nhau làm việc xấu, thừa dịp Lâm Uyên đại thúc offline khi dễ Lâm Thủy.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn [Biểu tình hoảng sợ]: Ta đi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta cười đắc ý, cười đắc ý.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Mama nói đúng, nữ nhân là lão hồ.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Chúng ta khá ái hơn lão hồ.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đừng nên lừa mình dối người nữa.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Tinh Thần thiếu dạy dỗ, các người nói xem nhiệm vụ quang vinh mà vĩ đại này giao cho ai thì tốt?

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Bài trừ Lão Nạp.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Kỳ thật, ta cảm thấy Quân Lâm Thiên Hạ thích hợp.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ân, Quân Lâm Thiên Hạ tuyệt đối là cường công a.

Quân Lâm Thiên Hạ tại bang các nàng cũng tính là một truyền kỳ, thao tác, trang bị đều phi thường cường đại, khí tràng đặc biệt cường đại, nhưng ít nói chuyện, mất do độ hù nữ chuẩn xác, tuyệt đối là một thần cường công.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Tinh Thần đến đường Vương Thành.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Làm gì?

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Dạy dỗ.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Câu nói đùa này thật lạnh.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Hôm nay mặt trời mọc bên nào?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Chân trời.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Dự báo thời tiết nói, hôm nay lạnh khí ngập tràn, chú ý chống lạnh.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Nhiệm vụ thu hoạch đều làm tốt rồi?

Mọi người oán thán: Vú em, người chừng nào thì mới có thể hòa nhập, xem ra giáo dục hòa nhập xã hội thật không triệt để nha.

[Tán gẫu riêng] Hiên Viên Đế: Nhục Thủy, đã cường hóa, đa tạ.

Vú em, người thật sự là nghiêm chỉnh đến làm cho người khác giận sôi, chẳng lẽ vốn không có thời điểm không nghiêm chỉnh sao?

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên [Biểu tình quăng cái nhìn kiêu mị]: Khách quan lần tới lại đến.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Nhục Thủy có phải hay không bị trộm ID rồi?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: A?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: ??

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Không có gì, tan hội.

Một đám hòa thượng ni cô điên rồ vô đầu bức tóc, vú em người thật là... (Từ Sa: tác giả ơi ta khoái câu này T~T)

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Chỉ dựa vào chính mình thu hoạch thì không phải là biện pháp, thứ khoa kỹ bang hội cần rất nhiều, kiến trúc theo không kịp.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Đồng cảm.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Phái chuyên nhân mua một mớ đi, hoặc là các người có phương pháp tốt hơn.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Gần như cũng chỉ có thể làm như vậy.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Khi các người đi chợ nhìn thấy tài liệu giá cả thích hợp, đều tóm về trước, chi trả sau.

[Bang hội] Kẹp Chặt Hoa Cúc Lâm Ngươi: Vú em rất có khí thế.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: So với tên của người còn thua kém một chút.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta nói nè, Hoa Cúc huynh nói lời tại sao nghe quái thế nào. Nhục Thủy, ta quyết định từ hôm nay bắt đầu chém ngửa, nuôi gối,... luôn có thể tìm được mấu chốt vấn đề.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Không phải bản thân.

Bốn chữ “không phải bản thân” vừa đánh xong, bản thân liền nghe thấy tiếng đề kỳ của hệ thống: “Hào hữu Nam Cửu Khanh của bạn online.”

Ngay sau đó liền nhận được bưu kiện của Nam Cửu Khanh: Bích Trâm sơn, Thạch Thất Nhất bí mật, đến nhanh, nhớ ăn thân. Còn kèm theo một bình ảnh được thủy, Lạc Thủy cũng đã từng pha chế qua ảnh được thủy, đáng tiếc quá phức tạp, tài liệu khó kiếm đủ không nói, một số còn phải dùng nhân dân tệ mua, liền từ bỏ, cũng thiếu chút nữa quên mất trong game còn có công năng này.

Thạch Thất nhất bí mật Bích Trâm sơn, nơi nào vậy? Lạc Thủy mở địa đồ, tìm khắp các ngõ ngách hồi lâu mới thấy, thế nhưng còn không thể tự động tìm đường, không có biện pháp, bắt người nhà nương tay, cầm của người ta nhiều như vậy lại không thay người ta làm việc, vì thế mở thương khố, đem truyền tống phù bình thường ăn kiếm dùng kiếm mạng hết bên người.

Dùng truyền tống phù vẫn là sáng khoái, mắt cũng chớp chưa đầy một cái liền đến nơi, phòng chừng Nam Cửu Khanh cũng ăn thân, vì thế Lạc Thủy gửi tin tới: “Đến rồi.”

Nam Cửu Khanh rất nhanh trả lời lại: “Àn, tới vách tường nghe đi.”

Trong tiểu não của Lạc Thủy lập tức phác thảo ra một hình tượng rất hèn mọn, Nam đại thần lén lút lút trốn ở góc tường, ghé sát lỗ tai nghe nhà người ta nói chuyện, chỉ là tình hình gần đó quý đi làm năng không còn lựa chọn phải phục hồi tinh thần lại.

Thanh Thanh gia tộc lập trường đối lập Thiên Hạ, nhưng rõ ràng là phi địch. Thiên Hạ cũng là bang hội phi thường có tiếng tại server của Lạc Thủy, thời điểm tranh đoạt danh hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất bang” liền phi thường kịch liệt, cũng từng tuyên bố không đạt được danh hiệu này thì không bỏ qua, đáng tiếc tranh đoạt danh chiến hiệu nhiều như vậy cuối cùng đều bị bang Tuyệt Diễm Phần Thiên của Nam Cửu Khanh chen ép đánh hạ, lão người chơi của server này đều có loại cảm khái ‘trời sinh Du sao còn sinh Lượng’, bởi vì thực lực hai bang kém nhau không lớn. Qua hồi lâu, bên kia Thiên Hạ đã sớm chính tề các quy đội, bên này Thanh Thanh gia tộc vẫn còn không hề kết cấu xây dựng gì, hai bang như vậy chẳng lẽ muốn kết minh?

[Phụ cận] Từ Hải Quy Nhất: Thanh Thanh Tiên Nhi, bang các người sao lại thế này?

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiên Nhi: Ngượng ngùng, Từ Hải bang chủ, chờ chút.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiên Nhi: Người của Thanh Thanh gia tộc nghe rõ, đẳng cấp kém không lớn, chức nghiệp rất nhanh có thể bù đắp để tổ hảo đội, có vấn đề đặc thù sẽ điều chỉnh.

Lạc Thủy nghiêng đầu nhìn tiểu nhân trên màn hình nhanh chóng tổ hảo đội, bang chủ trên danh nghĩa của Thanh Thanh gia tộc là Thanh Thanh Phong Phong, nhìn bộ dáng này, quản sự thực tế hẳn chính là Thanh Thanh Tiên Nhi rồi, hiếm khi xuất hiện bộ dáng không ăn nói thô bạo, hơn nữa là nhân vật có lực ảnh hưởng tương đương.

[Phụ cận] Từ Hải Quy Nhất: Ruồi bọ, các người trở vào cửa đi. Thanh Thanh Tiên Nhi, trước mặt mọi người, đem chuyện nói cho rõ ràng.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiên Nhi: Sau khi Thiên Hạ giúp chúng ta đánh bại “Bi Niên Phù Hoa”, bang chúng ta xác nhập với Thiên Hạ, có thể không?

[Phụ cận] Thanh Thanh Manh Sơn Sơn: Sớm đã quyết định rồi không phải sao? Chúng ta căn bản không có quyền lựa chọn.

[Phụ cận] Thanh Thanh Thủy: Quen thói độc tài rồi.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Tiên Nhi tỷ vốn chính là vì mọi người thôi, cũng đừng quá đem nó làm cho nghiêm trọng.

[Phụ cận] Thanh Thanh Thủy: Đây sợ rằng chỉ có người quá đem nó làm nghiêm trọng.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiên Nhi: Được rồi, mọi người đều là người một nhà, tính cách của Tiểu Yêu các người cũng đều biết. Chuyện này đã quyết định, có ý kiến gì thì về nhà thương lượng.

[Phụ cận] Từ Hải Quy Nhất: Hiện tại bắt đầu đem mọi người tập hợp lại, căn cứ chức nghiệp, đẳng cấp, trang bị tổ đội hình, tiểu trang thì rút đi.

Người của Thiên Hạ cấp bậc tương đối cao, người chơi nhân dân tệ chính thức không nhiều, Lạc Thủy thấy qua mấy danh hiệu chiến, cũng có mấy kỹ thuật tương đương không tệ, người của Thanh Thanh gia tộc rất nhiều đều là chiến sĩ siêu cấp nhân dân tệ, một thân trang bị kim quang lóa lọi, hai bang này xác nhập không thể không nói quả thật là một quyết sách phi thường tốt.

[Phụ cận] Buộc Sét Phái Đánh: Đối với tổ đội có ý kiến đặc biệt, ta liền căn cứ tình huống thực tế phân phối, sau này mọi người đều là một nhà, đừng làm tiểu đoàn thể, coi nhẹ cố tình gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bảo Tiêu Độc Quyền...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy tiểu tâm can run rẩy, có loại kinh hãi cùng sợ hãi như đang đánh cắp chuyện cơ mật cấp một quốc gia, lòng ham muốn tìm gặp một người để giải bày, xét thấy nơi này chỉ có Nam đại thần có thể chia sẻ, gửi qua một tin: “Nam đại thần, bọn họ canh nhiên kết minh rồi.”

Thời điểm Nam Cửu Khanh nhìn thấy “Nam đại thần” mi mắt rạo rực, trả lời: “Nhìn thấy được, người có thể gọi ta Khanh, A Nam hay Cửu Khanh, xin đừng gọi ta Nam Thiên Môn.” (Thiên Môn: Cửa trời -> chỉ về thứ cao lớn = đại thần- đây là ta tự suy diễn lung tung a ^^!!)

Không gọi Nam Thiên Môn a, tuy rằng có chút hài âm, nhưng không thể phủ nhận cái xưng hào Nam đại thần này quả thật quang vinh, Lạc Thủy rầu rĩ nghĩ, quên đi, đại thần không thích, vậy hẳn là, tuyệt đối, phải đối, Khanh? Cửu Khanh? Không nên không nên, da gà đều nổi hết cả lên, A Nam? Không tốt lắm, được rồi: “Lão Đại, xin hỏi người đối với chuyện này có ý kiến gì không?” Tất cả mọi người ai lại không thích cái kiểu xưng hô bằng bạc khí thế này nhỉ?

Nam Cửu Khanh nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Đám ô hợp.”

Đại thần người thật kiêu ngạo, bất quá nàng thích, rất có khí thế. Nhưng là người nghe trộm cơ mật nhà người ta liền một chút cũng không hóa gà đông lạnh, trừ phi đã nghe nhiều thành quen, Lạc Thủy bị cái kết luận này làm rung động đến. Yếu ớt hỏi: “Người thế nào biết được bọn họ tại nơi này diễn tập quân sự?”

Nam Cửu Khanh lời ít ý nhiều: “Trùng hợp mà thôi.”

Đại thần thành ngữ bốn chữ người học thật tốt a.

Lạc Thủy bởi vì không thể cùng đại thần sản sinh cộng minh, chuyển chiến đến kênh bang hội, nghĩ một chút chính là muốn lên cùng vú em nói về chuyện này. Kết quả vú em vô cùng trấn định nói, binh đến tướng chặn nước đến đất chặn.

Lần nữa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đám ô hợp đã tổ đội xong.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiên Nhi: Cư điểm chiến thứ bảy, tất cả đến lấy vinh dự cùng kinh nghiệm

Lời nói này thật sự đặc sắc, Lạc Thủy cũng nhìn không được vì nàng ta vỗ tay, thắng cư điểm chiến mới có vinh dự cùng kinh nghiệm, nàng ta nói như vậy rõ ràng như cư điểm chiến tất thắng, khích lệ ý chí chiến đấu của mọi người, lại dùng lợi ích dụ hoặc tham chiến. Tại Thanh Thanh gia tộc là như thế, lòng người không yên, nếu bắt buộc hiệu quả hoàn toàn ngược lại, chỉ có vinh dự cùng kinh nghiệm là trên hết. Quả nhiên, âm thanh phụ họa nổ ra liên tiếp. Thanh Thanh Tiên Nhi này cùng Tiểu Mễ Tiểu Yêu v.v.. không thể là người đẳng cấp.

Nam Cửu Khanh: “Không cần quản Thiên Hạ.”

Lạc Thủy: “Có ý gì?”

Nam Cửu Khanh: “Bọn họ đến lúc đó sẽ không có thời gian nhìn lại mình, đợi lát nữa người sẽ biết, ta rút lui, người yên hộ.”

Lạc Thủy lặng lẽ nhân đi theo, nghĩ thầm, lúc này luôn là không cần ta ‘lái xe’. Rồi khỏi Ma Thiên cư, Nam Cửu Khanh cũng không cần dùng tọa kỵ, chậm chậm dạo bước dọc theo con sông, đi một lúc nhìn không được hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Nam Cửu Khanh: “Cao Xương cung.”

Lạc Thủy thân thể chấn động, Phích Lịch đường chính là đại bản doanh của Thiên Hạ: “Cao Xương cung?”

Nam Cửu Khanh dừng lại: “Có ý kiến?”

“Không có.” Ý kiến không có, vấn đề thì có một.

Nam Cửu Khanh giống như biết được nàng nghĩ gì: “Có vấn đề?”

“Chúng ta đây là đi làm gì?”

“Giải quyết vấn đề.” (Tử Sa: @@!! Ta thích cách nói của ca này)

Kết quả đi đến Cao Xương cung đã là hai giờ sau đó, trong khoảng thời gian đó, Thanh Sam nam tử nghỉ ngơi N lần, thưởng hoa thưởng nguyệt thưởng nhân N lần, bị quái chủ động công kích N lần, Lạc Thủy xuất thủ N lần, đại thần xuất thủ 0 lần.

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn hai đại tự “Thiên Hạ” cương kính họa thiếc viền bạc trên tường thành, lặng lẽ thở dài, xa xa liền nhìn thấy Tứ Hải Quy Nhất dẫn theo một đội nhân mã chạy tới.

Tứ Hải Quy Nhất ôm quyền: “Không biết Nambang chủ đại giá quang lâm đến đây vì chuyện gì?”

NamCửu Khanh: “Tùy tiện dạo chơi.”

Sau đó Nam Cửu Khanh tiếp tục đi về phía trước, kết quả Nam Cửu Khanh đi qua Tứ Hải Quy Nhất, cùng Tứ Hải Quy Nhất kẹt lại một chỗ.

Nam Cửu Khanh ý thái thong dong, mi mắt cũng không chớp lấy một cái: “Đừng chắn đường.”

Ba chữ vừa xuất ra, tất cả mọi người hít vào một ngụm lãnh khí, tuy rằng Nam Cửu Khanh cũng không có nói đến Cao Xương cung là để tìm Thiên Hạ, nhưng mọi người đương nhiên đều cảm thấy rằng Nam Cửu Khanh phải là tới tìm Thiên Hạ, Thiên Hạ cũng là bang chủ tự mình ra nghênh tiếp, Nam Cửu Khanh canh nhiên không cấp cho thể diện như thế.

Lạc Thủy 洛, đại thần, ngươi xác định ngươi là tới giải quyết vấn đề chứ không phải là đến khiếu khích?

Tứ Hải Quy Nhất phong chừng cũng sững sốt, hồi lâu cũng không phản ứng lại, làm cũng không phải không làm cũng không phải, người ta căn bản không nói là tới tìm Thiên Hạ, ảo não không ngừng.

Có vài bang chúng phản ứng lại, đã bắt đầu mắng chửi.

[Phụ cận] Ta Không Phải Hung Khí: Chó má bang chủ thiên hạ đệ nhất bang cái gì, nào tàn, không coi ai ra gì, theo lão tử trực tiếp chém rồi tính.

[Phụ cận] Nào Tàn 90: Đứng, đóng cửa đánh chó, coi hấn là cái thứ gì.

[Phụ cận] Tô Thiển Hoan: Mọi người bình tĩnh một chút, người ta vốn chưa nói là tới tìm chúng ta.

[Phụ cận] Ta Không Phải Hung Khí: Bình tĩnh cái rắm, tại môn gia bị người khác cho một tát, có cốt khí hay không, chơi game còn muốn nghĩ bảy nghĩ tám, chơi cái lông.

Bị Ta Không Phải Hung Khí nói như vậy, vốn tưởng bang chúng tức sự trử nhân đều nhiệt huyết sôi trào, nóng lòng muốn thù, nhiều người như vậy còn sợ đánh không ngã một người?

Nam Cửu Khanh như người không có việc gì đi đến đứng một bên, chỉ thiếu chén hạt dưa thôi. Nói không chừng người nào đó trước máy tính, đang ở đó mà cắn mà nhai, nam sinh cắn hạt dưa dường như có chút khó có thể tiếp nhận, nhưng là đại thần phong kinh văn đậm, anh tuấn tiêu sái như thế liền không giống, trên khuôn mặt trước máy tính xuất hiện một chút sắc hồng khả nghi, Lạc Thủy dùng sức lắc đầu, thầm trách đừng nghĩ quá nhiều đừng nghĩ quá nhiều. Đại thần giấu mặt, nàng đây chỉ là con tôm nhỏ tự nhiên là không có lý do ra mặt, tiếp tục xem náo nhiệt.

[Phụ cận] Ta Không Phải Hung Khí: Bang chủ chỉ cần ngươi nói một câu.

[Phụ cận] Chi Đi Ngang Qua: Đứng, chỉ cần ngươi nói một câu, mặc hấn Nam Cửu Khanh Bắc Đầu Tinh gì, hết thầy đều đánh.

Tay cầm ly nước Lạc Thủy một ngụm phun nước lên trên màn hình hiển thị cười đến run rẩy hết cả người, vội rút ra tờ khăn giấy cứu giúp máy tính, vừa lau vừa cười, ha ha ha, cho ta một viên Bắc Đầu Tinh thay ta một đêm không đồ lễ, tên của đại thần gọi thế nào đều là cái tách. (Tứ Sa: cái này chắc là âm văn gì bên đó ta ko rõ nữa ^^!!)

Nam Cửu Khanh thế nào cũng bị đánh cho trong non ngoài cháy, đám người này sao lại mãi mãi chít chít như vậy, còn không xuất thủ? Do đó đồ thêm dầu vào lửa một phen: “Hào cầu không nói đỡ, cút ngay.”

Bị khiếu khích như vậy, người có lý trí cũng đều sẽ không nhịn được, kỹ năng hòa lệ một chiêu tiếp một chiêu đánh úp lại, Lạc Thủy rung mình, tiếng gõ bàn phím vang lên bùm bùm, nàng cũng không muốn chết tại đại môn khẩu người ta, trong lòng còn đang lăm lăm đại thần ngươi vẫn là không xuất thủ sao.

Đại thần chính là không xuất thủ.

Bởi vì cố định đội của đại thần đã dẫn người của Tuyệt Diễm Phần Thiên chạy đến.

Lạc Thủy nhịn không được hoài nghi, đại thần ngươi là đang đóng kịch sao.

Người của Tuyệt Diễm Phần Thiên vừa đến, tình thế rất nhanh xuất hiện nghịch chuyển, người của Thiên Hạ cũng tỉnh táo lại, đều thu hồi vũ khí.

[Phụ cận] Tây Môn Trái Chử: Lão Đại của Tuyệt Diễm Phần Thiên đi dạo đến Cao Xương cung chẳng lẽ còn phải qua sự đồng ý của Thiên Hạ? Quả thực khinh người quá đáng.

[Phụ cận] Tô Thiển Hoan: Là hiểu lầm, hy vọngNambang chủ có thể đứng ra nói rõ ràng, chuyện phát triển thành như vậy chúng ta là có không đúng, nhưng cũng không phải là bản ý của chúng ta.

[Phụ cận] Bắc Viên Phần: A Tây cùng bọn họ nói nhảm cái gì, trực tiếp hạ chiến thư.

[Phụ cận]NamCửu Khanh: Là hiểu lầm.

Người của Thiên Hạ thở dài một hơi, người của Tuyệt Diễm Phần Thiên gãi gãi đầu.

[Phụ cận] Bắc Viên Phần: Lão Đại?

[Phụ cận] NamCửu Khanh: Bất quá nếu Thiên Hạ muốn cùng Tuyệt Diễm Phần Thiên luận bàn như vậy, gặp tại cư điểm chiến.

Viên Phần nổi giận, người liền không thể nói cho xong một lần sao, mỗi lần đều đùa bỡn người khác vui lắm chẳng? (Tứ Sa: ta thấy vui mà =.,=)

[Hệ thống] Tuyệt Diễm Phần Thiên hướng Thiên Hạ tuyên chiến Cao Xương cung, tám giờ tối thứ bảy quyết chiến Cao Xương.

Lạc Thủy nhìn chằm chằm vào tin hệ thống vừa phát ra, rốt cuộc hiểu rõ Nam Cửu Khanh trước đó nói Thiên Hạ không có thời gian nhìn lại mình là ý tứ gì, đại thần người là cô ý tìm đến gây rối, bản thân điều kiện của Cao Xương cung cũng không thừa thãi gì, nhưng là đại bản doanh của người ta. Game này cũng không cổ vũ bang chiến, bang chiến hạn chế điều kiện nghiêm trọng, cho nên đẩy qua cư điểm chiến, nhưng là một bang hội sở hữu tối đa ba cư điểm, cũng chính là muốn chiếm lĩnh Cao Xương cung phải buông tha cho một cái. Chỉ là Thiên Hạ cùng Tuyệt Diễm Phần Thiên tương an vô sự đã lâu, Nam Cửu Khanh vì cái gì muốn khơi mào cư điểm chiến, chẳng lẽ là vì giúp người gây họa là nàng? Ý nghĩ này lại làm cho Lạc Thủy hoa si mảnh liệt một phen, trong lòng mềm mại không thể tưởng tượng.

Tại khung tán gẫu phía dưới bên phải giao diện game được Lạc Thủy chăm chú viết ra một câu, xóa lại viết, viết lại xóa, cuối cùng đánh ra được hai chữ: “Cảm ơn.” Gửi đi.

Nam Cửu Khanh rất nhanh gọi lại: “Người là bảo tiêu độc quyền của ta, không phải hộ pháp bang hội.”

Lạc Thủy nhìn tin được gửi lại, ㄟ [∇] ㄟ. Đại thần, giữa bảo tiêu cùng độc quyền cũng không thể không có khoảng trống, như vậy rất dễ dàng khiến người khác hiểu lầm, không phải là chuyện nặng nhọc cỡ nào, nàng cũng không có biện pháp nha.

Bắc Viên Phần đi tới bên cạnh Lạc Thủy, bóng bóng trên đầu xuất ra: “Nhược Thủy MM, trách nhiệm bảo vệ Lão Đại liền giao cho người, gánh nặng còn dài a, bảo trọng.”

Sau đó một đám người chậm rãi nghênh ngang cất bước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Họa Thủy Đến...

EDIT: TỨ SA

Lạc Thủy đang đắm chìm trong suy nghĩ thì bị Tiết Diễm Yến nổi giận dùng một chiếc gối cùng với tiếng sư tử gầm của nàng làm cho giật mình.

“Lạc Thủy!!! Phát hỏa nga!”

“A? Cháy?” Lạc Thủy a một tiếng đứng bật dậy.

Diễm Yến cốc mạnh vào đầu nàng: “Là phát hỏa, ta xem người là bị tẩu hỏa nhập ma rồi, ngồi trước cái máy tính kia lúc ngây ngô cười lúc thần người ra lúc vui vui vẻ vẻ.”

Có khoa trương như vậy sao? Nhìn Diễm Yến bộ dạng giận dữ thật cẩn thận hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Diễm Yến tròn trắng hai mắt: “Đồn đại soái oa đội người dưới lầu.”

Đồn Họa Thủy? Họa Thủy ở dưới lầu đội nàng làm gì? Để không xảy ra ừn tắc giao thông, Lạc Thủy quyết định vẫn là nên đi xuống dưới một chuyến.

Nhăn nhăn nhí nhí, tâm tình thật không tốt gửi tin cho Nam Cửu Khanh: “Ta có chút chuyện, muốn rời đi trước một lát.”

NamCửu Khanh: “...”

“...” là ý gì? Đại thần, nàng không thích chơi trò người đoán người đoán người đoán đoán, dù sao hần biết là được rồi.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ta đây rút lui trước, người yểm hộ.”

Lạc Thủy đánh ra mấy chữ này liền đắc ý, nguyên lai được yểm hộ là thích như thế a.

Nàng xốc túi lên, từ trên giường lấy ra di động, dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét vọt xuống lầu, liền nhìn thấy Họa Thủy ta đang nhàn nhàn dựa vào thân cây cạnh đó, ánh mặt trời hôm nay đặc biệt ấm áp nhẹ dịu, lách qua tán lá chường thụ chiếu đến, như những mảnh vụn của viên pha lê trong suốt, óng ánh.

Còn có làn gió nhẹ nhẹ phớt qua ngọn tóc hần, hơn cả là ý cười lộ ra trong đôi mắt phượng cong cong, khiến cho các tiểu nữ sinh đi ngang qua đều khe khẽ nói nhỏ thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại, Họa Thủy ta cười lại hiền lành như gió, đồng thời lộ ra hai lúm đồng tiền sâu hóm, đầy quyến rũ lại đáng yêu, làm cho đám tiểu nữ sinh liên tục thét lên những tiếng chối tai.

Có làm hay không, lão Thiên canh nhiên lại đem một nam nhân sinh thành như vậy, OMG*!

*OMG: oh my god

Lạc Thủy nhất thời tức giận: “Có chuyện gì không thể gọi điện thoại?” Làm gì đứng dưới lầu ký túc xá các nàng gây hại, hiện tại không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Đốn Cảnh Nhiên đã quen với Lạc Thủy như vậy: “Đại tỷ, ta đã gọi cho người N cú rồi.”

Lạc Thủy vừa hướng Họa Thủy ra hiệu đi đến chỗ khác, vừa từ trong túi rút di động ra, vừa nhìn quả nhiên có cuộc gọi nhờ của Họa Thủy: “Được rồi, là ta không đúng.”

Đốn Cảnh Nhiên cười cười: “Không có gì.”

“Không có gì? Không có gì người đến tìm ta làm chi?” Lạc Thủy chống hông.

Đại tỷ, người đầu óc nông cạn a, khó trách đã là cà chua [nữ nhân năm 3 đại học còn dư lại, cũng không được tính là hoa quả] (Tứ Sa: cà chua ko phải hoa quả a @@?) vẫn tìm không được nam nhân, tốt nhất người cả đời đều không gả đi được, Đốn Cảnh Nhiên ác độc nghĩ.

“Tìm người ăn cơm.”

Lạc Thủy hoài nghi: “Tìm ta ăn cơm? Hồng phần tri kỷ, hậu cung giai lệ của người đi đâu hết rồi?”

Đốn Cảnh Nhiên không thể tưởng tượng nhìn nàng: “Lần trước không phải đã nói rồi, mời người ăn cơm.”

Nàng đột nhiên nhớ lại thời điểm tại căn-tin, Họa Thủy ta hình như là đã nói qua như vậy, Họa Thủy qua bên này cuộc sống chưa quen, nàng cũng là nên làm phận chủ nhà, vốn nên mời hần ăn cơm.

“Ta mời người, người chọn chỗ đi.”

Đốn Cảnh Nhiên cẩn thận nhìn nàng một cái, dường như muốn xác định lời mới nói vừa rồi nói có phải hay không là của nàng: “Người xác định?”

Bảo người xác định cái gì? Nàng chẳng lẽ lại nhỏ mọn như vậy, nắn nắn tiểu hầu bao, lại có chút lo lắng không đủ: “Xác định, bất quá miễn bàn đến yến sào bào ngư, nhà hàng cao cấp linh tinh.”

“Không vấn đề.” Đốn Cảnh Nhiên cười rất có thâm ý.

Lạc Thủy nhất thời có loại cảm giác bị hố, loại cảm giác này mạnh mẽ liên tục đến tận khi ngồi trên xe của Họa Thủy, xe của Họa Thủy là loại xe thể thao màu đỏ, quả nhiên người nào xe này, đều khoa trương như nhau.

“Tuổi còn nhỏ, xa xỉ vô độ, lái Lamborghini cái gì.”

“Đại tỷ, ta ở tại Tây khu, đi xe bus đến trường ít nhất hai giờ, điên sao?”

Lạc Thủy bị ngữ khí “người ngu ngốc a” của Đốn Họa Thủy làm tức giận nói: “Đại tỷ cũng là người kêu, hèn mọn đại thúc xa xỉ lãng phí còn tìm có à.”

Đốn Cảnh Nhiên đồng hời nghĩ đến lời nói của lão mẹ đại nhân dù gì thì khi đối với nữ giới người phải xưng hô nhỏ hơn tuổi thực của nàng, vươn tay dí dí Lạc Thủy: “Lạc Thủy xinh đẹp, tha thứ cho sự vô lương tâm của hèn mọn đại thúc đi, đại thúc cũng không phải cố ý.”

Lạc Thủy chớp mắt kinh bị liếc xéo hần một cái, rốt cuộc không nhịn được cười ra tiếng, vô tình liếc nhanh qua cái đồng hồ tốc độ, đường này quy định vận tốc là 50km/h, Họa Thủy thể nhưng lại chơi đến 90km/h, có thể là tính năng của xe quá tốt, phi thường ổn, trước đó vẫn không cảm thấy gì, vừa nhìn liền sốc nặng. Nhìn lại Đốn Họa Thủy, trên mặt hần giống như được viết bốn chữ: Sát thủ đường phố.

Đốn Cảnh Nhiên bị nàng đưa mắt nhìn sợ hãi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người sẽ không lái xe mà không có bằng lái chứ?” Lái nhanh để tránh né cảnh sát, nói không chừng cảnh sát giao thông đã chú ý đến bọn họ, ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

Đốn Cảnh Nhiên vừa tức giận vừa buồn cười, là vì cái này sao? Thò hai ngón tay từ trong túi áo móc ra bằng lái xe đưa cho nàng.

Lạc Thủy lấy nhìn qua, canh nhiên đã có bốn năm tay nghề rồi, lại nhìn ra phía sau không có cảnh sát đuổi theo, mới an tâm, bắt quá vẫn là đã khiến Họa Thủy chạy lại với tốc độ bình thường.

Xe rẽ trái rẽ phải, nhà cửa xung quanh ngày càng ít đi, những bãi đất lớn xanh tươi từ từ hiện ra, không khí trong lành xông vào trong mũi.

“Xe vào không được, xuống xe đi bộ qua đi.” Đồn Cảnh Nhiên đem xe dừng lại.

Nhìn đồng cỏ xanh rộng lớn, vui vẻ thoải mái, hai người dọc theo con đường mòn nhỏ ẩn dưới đồng cỏ mà đi, trong chốc lát liền nhìn thấy một trúc lâu, lập thể ba tầng, kinh hoàng chính là trúc lâu được xây dựng trên một cái hồ nhân tạo, hồ nước trong suốt thấy đáy, bên trong nuôi vài chú cá vàng. Lạc Thủy dừng chân ngẫm lại liền biết đồ của nơi này khẳng định không tiện nghi, còn không có kịp chạy trốn liền bị tiểu đồng tại cửa tiến lên nghênh đón, trực tiếp đem bọn họ dẫn đến vị trí gần cửa sổ, hiển nhiên Họa Thủy là khách quen nơi này. Chỗ ngồi trong đại sảnh cơ hồ là đã kín hết, bắt quá nghe thấy rất ít thanh âm, thực khách giờ tay nhắc chân đều rất tao nhã.

Khe hở giữa những thanh trúc dưới chân khá lớn, có thể nhìn thấy cá trong nước dưới chân đang bơi qua bơi lại một cách rõ ràng, giống như còn có thể hôn được chân khách nhân nha, từ cửa sổ nhìn ra là một guồng nước làm bằng trúc, nước trong hồ được dẫn lên guồng, rồi lại rơi xuống tiểu hồ, thời điểm có gió thổi qua, ngẫu nhiên có vài hạt nước li ti bắn đến.

Lạc Thủy cầm thực đơn do phục vụ viên đưa đến lờm người ngồi đối diện đang cười như thể ta đây vô tội vậy, món ăn trên thực đơn cũng chỉ là vài món ăn gia đình bình thường, nhưng là phía trên căn bản không có đề giá. Liền trực tiếp đem thực đơn khép lại: “Ngươi chọn.”

Đồn Cảnh Nhiên cũng không khách khí, tự mình gọi một đồng mỗi thứ một chút.

Nhìn một bàn tràn ngập đồ ăn, Lạc Thủy cũng ngập tràn tức giận, cái gì là Họa Thủy, theo hán cho đến giờ chưa một lần tốt đẹp.

“Ngươi phải ăn hết cho ta, hừ hừ.” Lạc Thủy run run xiết chặt nắm tay uy hiếp nói.

Đồn Cảnh Nhiên gấp một khối bơ sầu riêng: “Yên tâm, hồng phần tri kỷ của ta xếp hàng dài đợi ở nơi đây.”

“Ta kêu ngươi ăn hết, không kêu bọn ruồi muỗi của ngươi.”

Vừa rồi vẫn là hồng phần tri kỷ, hậu cung giai lệ, hiện tại thế nào liền biến thành ruồi muỗi rồi? Đồn Cảnh Nhiên có chút đồ mồ hôi.

“Xin bớt giận, xin bớt giận.” Đồn Cảnh Nhiên gấp cho nàng một miếng cá hấp rượu.

Giận dữ cũng đã không làm được chuyện gì, nàng thế nào lại đáp ứng mời Họa Thủy ăn cơm, thật sự là đồ đầu gỗ, nhiều lần như vậy vẫn còn chưa học được bài học. Đề nghị hóa bị phản thành thực đức, thực tế chứng minh câu nói này tuyệt đối chính xác.

Lạc Thủy bắt đầu vui đầu ăn, ăn một hồi, mãi cảm thấy có gì không đúng, giống như có cái lưới trùm lên mình, chính mình lại là ruồi muỗi trong cái lưới kia, không chỗ che dấu, quay đầu lại liền nhìn thấy một người, nam nhân. Muốn hỏi nàng vì cái gì chỉ nhìn thấy một nam nhân như vậy, nàng cũng không biết.

Cái bộ đồ thể thao trắng tinh vẫn là làm cho người khác giận sôi, phô trương như Đồn Họa Thủy cũng không dễ dám thử, mặc ở trên người nam nhân kia, canh nhiên lại khiến người khác nhớ tới những từ đại loại như “Bạch y thắng tuyết, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái.” Đôi mắt đen có chút ý cười, con ngươi sáng như ánh trăng, thật sự là mây kiếm mắt sáng, ngay cả vài hạt mưa nhỏ ti li trên tóc đều là sinh ra bộ dáng rạng rỡ.

Lạc Thủy sùng sồ, nhớ tới trong “Lạc Thần Phứ” đọc khi còn bé có một câu: Kỳ hình dã, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng*. Nguyên lai còn nghĩ loại người như vậy cũng chỉ có thể tồn tại trong “Lạc Thần Phứ”, nhưng hiện tại nàng đã tin.

*Dịch:

Hình dáng của chàng, bay bổng tựa cánh hồng kinh động, mỹ miều như dáng vẻ du long. Rực rỡ tựa bông cúc mùa thu, tươi trẻ như cây tùng mùa thu...

Nam tử trước mắt chính là phiên nhược kinh hồng, vinh diệu thu cúc.

“Uy, uy, nhìn nam nhân đến gần ngươi rồi? Dừng lại đi có được không?” Đồn Cảnh Nhiên đẩy đẩy Lạc Thủy, theo ánh mắt nàng liền nhìn thấy một nam tử, sùng sồ hai giây, nói thầm, chẳng qua là mắt so với hán đẹp hơn một chút chút, cười so với hán đẹp hơn một chút chút thôi mà, nói không chừng chính là dẫn theo mỹ đồng chính dung đây, chỉ có hán là tự nhiên không dao kéo.

[Lời của tác giả: chính mình mang theo mỹ đồng, nên nhìn ai cũng đều mang theo mỹ đồng, ngươi như vậy là sao?]

“A, không có, ta chỉ là cảm thấy đã gặp qua hán nơi nào đó.” Nàng canh nhiên cứ như vậy nhìn chăm chăm vào người ta, thật không phải, điên rồi, thật cẩn thận quay đầu lại liếc một cái nữa, người nọ vẫn là một bộ ý cười tràn đầy, yên tâm rồi.

Nàng xem phim truyền hình tám giờ nhiều hơn giùm đi, kịch bản kinh điển đều dùng tới rồi, chịu không được nữa, Đồn Cảnh Nhiên rầu rĩ nghĩ.

“Đều đã muốn ngăn ra, còn không có.” Đồn Cảnh Nhiên cười nhạt.

“Không có chính là không có! Người nghe không hiểu a.”

Lạc Thủy cũng cảm thấy chính mình dường như có chút kích động quá, lấy lòng gấp cho Đồn Cảnh Nhiên một miếng bơ sầu riêng, thật không rõ cái thứ quái vị này có cái gì ngon lành chứ, còn kêu đến hai đĩa, đòi mạng mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phía Sau Mệnh Lệnh ...

EDIT: TỬ SA

Trở lại từ toilet Lâm Tuấn nhìn thấy Lam Khanh ý cười tràn đầy, ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời vị trí chuẩn xác, cuối đầu nhìn đất, không có tiền đánh rơi, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Lam Khanh lại mỉm cười: “Không có gì, đi thôi.”

Lâm Tuấn đáng thương liền bị một câu nói qua loa như vậy của Lam Khanh cho qua, ai khiến hắn đưa lưng về phía Lạc Thủy chứ, bắt quá phóng chừng hắn nhìn thấy sẽ chế giễu Lam Khanh một hồi.

Khi Lam Khanh đi tới đại sảnh, quay đầu lại nhìn thoáng qua có chút đắm chiêu, sau đó đến quầy thanh toán chỉ vào bàn Lạc Thủy nói: Tiền bàn kia cũng ghi vào cho ta.

Lâm Tuấn càng thêm kỳ quái, bàn kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, muốn xoay người nhìn thì bị Lam Khanh ngăn giữ lại. Lam Khanh chính mình cũng không xác định vì cái gì muốn giúp nàng thanh toán, chỉ là nhìn thấy nàng mặt mày buồn khổ vui đầu khổ ăn, cảm thấy đặc biệt, ân, thư thái.

Người sáng suốt chỉ cần nhìn liền biết hai người kia không phải tình nhân, bữa cơm này nàng phải mời khách, bởi vì nàng phải mời khách, cho nên hắn liền thanh toán.

.....

Lạc Thủy nhìn những món ăn còn lại, vô lực ai thán.

Đồn Họa Thủy không cho là đúng: “Gói lại đem về làm thức ăn khuya.”

Lạc Thủy ngoắc kêu phục vụ viên.

“Tiểu thư, xin chào, cần gì sao?”

“Phiền người giúp chúng ta đem gói về, thuận tiện thanh toán.”

“Được, xin chờ một chút.” Phục vụ viên cầm vài cái hộp đã gói lại nói: “Tiểu thư, bàn này đã thanh toán rồi.”

“Đã thanh toán rồi?” Lạc Thủy cùng Đồn Cảnh Nhiên hiếm khi phản ứng nhất trí.

“Đúng vậy.” Phục vụ viên cầm hộp đã được gói xong đứng một bên.

Lạc Thủy và Đồn Cảnh Nhiên hai mặt nhìn nhau.

Lạc Thủy nhìn tứ phía nói: “Người quen của người?”

“Không thể nào, ta đều là một mình đến đây, hơn nữa chưa bao giờ gặp qua người quen.”

“Kia là ai? Sẽ không là người chứ?”

“Người thấy ta đi thanh toán khi nào?” Đồn Cảnh Nhiên đứng lên, “Đừng đoán mò nữa, hỏi một chút là được.”

Lạc Thủy nhìn bộ dáng hắn cũng không giống như đang giả bộ, hẳn là không phải hắn, hơn nữa Họa Thủy thể nào lại thân sĩ như vậy, không làm thịt nàng mới là lạ, hẳn là người quen Họa Thủy rồi.

Hai người mang theo hộp lớn hộp nhỏ đến quầy thanh toán, hỏi hỏi lâu cũng không ra chỉ nói không biết. Lạc Thủy nấn nấn tiêu hầu bao, hầu bao được

bảo vệ rồi, nhưng là tóm lại đã thiếu người ta tình, trở về trường vẫn còn nhớ mãi không quên chuyện này.

“Họa Thủy, lần sau ta lại mời người thế nào?”

Đồn Cảnh Nhiên mặt mày hớn hờ, vội vàng đáp ứng: “Được nha, được nha.”

Lạc Thủy cảm thấy chính mình lại phạm sai lầm, cũng không quay đầu lại, trở về ký túc xá. Đem gói đồ trở về ném cho bạn cùng phòng, sau đó onl game. Nhìn thấy tên Nam Cửu Khanh phát sáng, gửi tin qua: “Ngại quá, tới trễ rồi, ở đâu?”

NamCửu Khanh: “Đề ta đợi lâu như vậy, phải phạt.”

Lạc Thủy kinh sợ: “Ách, chẳng lẽ muốn trừ lương?”

NamCửu Khanh: “Ta là người không sáng ý như vậy sao.”

o[̣ ̣]o, đại thần người không phải là người, là thần. Đây còn muốn sáng ý?

Nhược Thủy Tam Thiên: “Cũng không đến mức đề ta đi ra đường nhảy múa chứ.”

NamCửu Khanh: “Nếu người muốn, ta liền cố mà đi xem.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Lão Đại, ta sai rồi không được sao, đừng giận ta.”

NamCửu Khanh: “Đội ta nghĩ xong sẽ phạt người, đến đường Vương Thành.”

Rất có sáng ý, đại thần, người sẽ không là phụ thân Triệu Mẫn chứ. (Từ Sa: ai koi Ý Thiên đồ long ký chắc cũng bik ^^)

Lạc Thủy vẫn là nghe lời, điều khiển tiểu nhân đi đến đường Vương Thành, xa xa liền nhìn thấy thanh sam nam tử, đi tới, nhún đi theo, qua hồi lâu hai tiểu nhân vẫn là đứng tại chỗ, Lạc Thủy gõ ra một dấu chấm hỏi.

NamCửu Khanh: “Đang đợi người hỏi ta đi đâu.”

Còn có trình tự này? Lạc Thủy té xỉu lại không thể tránh được vẫn là ngoan ngoãn hỏi đi đâu.

Nam Cửu Khanh mặt không đổi sắc: “Đi đến nhà ta.”

Vương Thành cũng là một cư điểm chiếm lĩnh của “Tuyệt Diễm Phần Thiên”, thuộc khu vực an toàn không có quái có thể đánh, không rơi bảo vật, không có kinh nghiệm, nhưng Vương Thành là trung tâm kinh tế chính trị, là đầu mối giao thông, là chi địa phồn hoa giàu có, luôn là cư điểm mà các đại bang phái tranh đoạt kịch liệt nhất.

Lạc Thủy đứng trước quần thể kiến trúc của “Tuyệt Diễm Phần Thiên”, tất cả toát lên hàng vạn trượng hào hùng. Kiến trúc bang hội của game này có thể do bang hội tự chủ thiết kế xây dựng, lúc đầu khi “Tuyệt Diễm Phần Thiên” xây dựng, trên kênh thể giới trên forum trong bang hội đều sôi trào, rất nhiều người chen chúc qua tham quan, đem Vương Thành lật tung, kết quả chủ nhân bế môn tạ khách. (đóng cửa từ chối tiếp khách)

Rất nhiều người không cam tâm bị đứng ngoài cửa liền tập hợp tại Vương Thành biểu tình, đối mặt với mấy lần vũ lực, làm kinh động đến công ty game, nghe nói công ty game cũng hướng Tuyệt Diễm Phần Thiên mua qua quyền chuyên hữu kiến trúc, nhưng chủ nhân gia không đáp ứng, chỉ nói nếu có một ngày thủ không được Vương Thành, liền đem kiến trúc bang hội tặng lại cho công ty, công ty game đành phải thôi.

Thời điểm chen chúc lúc trước, kỳ thật Lạc Thủy cũng là một trong số đó, chỉ bất quá không đợi chủ nhân gia bế môn tạ khách nàng liền rút lui, đông nghệt như vậy sao có thể xem kiến trúc chứ, xem đầu người thì có. Lúc đi chợ sau đó cũng là có chút vội vã, nàng không mặt dày như vậy ở trước môn khẩu nhà người ta cầu được ngắm nhìn thưởng thức, cho nên vẫn là đối với nó vô duyên.

Hiện tại danh chính ngôn thuận đi theo Nam Cửu Khanh, tự nhiên là kích động không thôi, ai bảo nàng học kiến trúc chứ, đối với nghệ thuật kiến trúc tràn đầy hứng thú.

Chỉ thấy tám biển gỗ lim son son thép vàng treo ngay ngắn phía trên đại môn, trước đề bốn chữ viền vàng “Tuyệt Diễm Phần Thiên” như rồng bay phượng múa.

Thủ vệ đại môn nhìn thấy Nam Cửu Khanh cùng Nhược Thủy Tam Thiên có chút kinh ngạc, bất quá vẫn là cực kỳ trấn định đỉnh đầu xuất ra hàng chữ: “Chào bang chủ, hoan nghênh Nhược Thủy Tam Thiên.”

Nhún đi vào, cảnh đầu tiên đập vào mắt là một tiểu hồ trong xanh như ngọc, vài đoá thủy tiên tàn ra trên mặt nước, liễu rủ sát mặt hồ, hành lang bạch sắc tinh xảo gấp khúc trên mặt tiểu hồ. Đi đến cuối hành lang gấp khúc, khung cảnh đột nhiên thay đổi, vụng lấu tinh xảo đột ngột mọc lên từ mặt đất, tường đồ cao uy nghiêm, hơi lộ ra đỉnh ngói lưu ly, trong suốt sáng trong. Hai con rồng trên mái cong, giống nhau như đúc, rực rỡ ánh kim, giống như đang muốn cười gió bay đi.

Rẽ trái, chủ điện khí thế hùng vĩ vội hiện lên, thấp thoáng dưới bầu trời xanh biếc, có một loại cảm giác mộng ảo.

Đạo chơi tại đó tựa bước đi trong sơn thủy, phủ đệ, cung điện, lầu các nối tiếp nhau, bố cục làm cho người ta cảm thấy không gian như vô tận.

Cái Lạc Thủy hiện tại nhìn đến đại khái chính là một phần nhỏ của quần thể kiến trúc, cũng đã làm nòng kinh thần không thôi, cho dù đem ánh mắt học chuyên nghiệp kiến trúc đến xem, quy mô, sắc thái, ánh sáng, thậm chí cả tính phối hợp hoàn cảnh của kiến trúc này, đều có thể nói là hoàn mỹ. Người thiết kế quần thể kiến trúc này quả thực là chiến thần trong đại thần, thần tượng a!!

Nhược Thủy Tam Thiên vui vẻ đuổi theo Nam Cửu Khanh hỏi: “Lão Đại, lão Đại, là ai thiết kế?”

Nam Cửu Khanh ngạc nhiên: “Muốn biết?”

Kia là đương nhiên, đại thần vốn nên để cho mọi người ngưỡng mộ mà.

Lạc Thủy lập tức gật đầu: “Ân ân.”

Nam Cửu Khanh: “Kia tùy thuộc vào biểu hiện của ngươi.”

Lạc Thủy nửa đầu hắc tuyến, nửa đầu mờ mịt, thế là thế nào: “Biểu hiện thế nào?”

Nam Cửu Khanh: “Biểu hiện thật tốt.”

Biểu hiện thật tốt, ân ân, biểu hiện thật tốt, vì để đẹp lòng đại thần, không tiếc bất kỳ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Củi Khô Bốc Lửa...

Thời điểm Bắc Viên Phần cùng Tây Môn Trái Chủ băng qua chủ điện, không nghĩ qua là liền nhìn thấy Nam Cửu Khanh cùng Nhược Thủy Tam Thiên cô nam quả nữ “ở chung một phòng”, “củi khô bốc lửa”, “hết sức căng thẳng”. (Tứ Sa: đầu óc mấy ng' này chứa cái gì vậy =.=~)

Bắc Viên Phần nhẹ tay nhẹ chân bước qua, cười gian: “Ban ngày ban mặt, đất trời sáng rực, cả hai người đang làm chuyện tốt gì ở đây?”

Nam Cửu Khanh trông như không thấy, trực tiếp ngồi xuống: “Biết là chuyện tốt, còn ở đây phá hoại cái gì.”

Lạc Thủy bất động, làm bộ bản thân không tồn tại. Bên tai “oanh” một tiếng nổ, nguyên lai là Bắc Viên Phần mặt hướng đất ngã xuống.

Tây Môn Trái Chủ: “Tiền phương chiến tình khẩn cấp, tướng thủ Bắc Viên Phần đã hy sinh, nhanh đi thông báo cho Đông Phong Phá đại nguyên soái biết.”

“Không nghĩ đến Tây Môn Trái Chủ chính là một thanh niên văn nghệ, tên bang hội các ngươi là do ngươi chọn?”

Nhược Thủy nhin không được, Tây Môn quan nhân thật có tài.

Tây Môn Trái Chủ kích động, rất hợp ý, hận là không được gặp nhau sớm hơn: “Nhược Thủy MM thật sự là rất sáng suốt.”

Nam Cửu Khanh: “Đừng tưởng rằng ta không biết ‘Tuyệt Diễm Phần Thiên’ là tên server của một game khác.”

Lạc Thủy 囧*, Tây Môn Trái Chủ ngươi quả nhiên “thật có tài”.

*囧: phiên âm Hán Việt: quỳnh; nghĩa bt: sáng sủa; nghĩa trên mạng: đây giống như 1 biểu tượng cảm xúc, có thể là: khó xử, cô đơn, vô vọng, khổ đốn, đau thương...

Tây Môn Trái Chủ kinh sợ: “Này cái đó là do hán copy ta.”

Bắc Viên Phần kêu rên: “Nhược Thủy MM, ngươi không biết A Tây mỗi đêm đều phải đối nguyệt ngâm thơ, thần kinh ta đã suy nhược nghiêm trọng rồi.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Viên Phần huynh, ngươi là người hay là quý?”

Bắc Viên Phần khóc: “Ta sẽ vẽ bùa nguyện rửa các ngươi.”

NamCửu Khanh: “A Bắc, kỳ thật nàng với người là người một nhà mà.” Hải tử này thế nào lại học đóng giả như nữ oa oa thế kia.

Bắc Viên Phần: “Người mới một nhà, cả nhà người đều một nhà.”

Tây Môn Trái Chủ bắt đắc dĩ: “A Bắc người thế nào lại không học theo chứ?” Trâu đều đã đi cày. So với ANam, chúng thật quá non nha.

Bắc Viên Phần gơ ngón tay giữa lên với Tây Môn Trái Chủ: “Cái đầu người, học cầu đàn A Đông cái gì.”

Tây Môn Trái Chủ: “Hắn đang ở bên cạnh ta, A Đông nói hắn sẽ đợi người trở về.”

Bắc Viên Phần: “Ta giết người.”

Tây Môn Trái Chủ: “Giết ta vô dụng.”

NamCửu Khanh: “Chúng ta đi.”

Tây Môn Trái Chủ phụ họa: “Viên Phần người tự mình vẽ bùa đi.”

NamCửu Khanh: “Đừng tự mình đa tình, chúng ta là ta cùng Nhượng Thủy.”

Tây Môn Trái Chủ: “Thượng Đế xin ngài nói cho ta biết, nông nô khi nào thì mới có thể tự mình làm chủ?”

NamCửu Khanh: “Nơi nào có đấu tranh, nơi đó có áp bức.”

Bắc Viên Phần âm hiểm cười không thôi: “Hắc hắc hắc hắc hắc hắc.”

Tây Môn Trái Chủ: “Không có biện pháp, ta chỉ có thể đi lấy kim đâm hình nộm thôi.”

Đoạn đối thoại còn lại Lạc Thủy không có cách nào nhìn đến, bởi vì đại thần đã đem nàng kéo đi mất rồi.

Đi vòng qua chủ điện, dọc theo ngõ nhỏ hẻo lánh bước từng bậc tam cấp mà lên, rộng mở trong sáng, một trúc lâu cao thẳng ba tầng đầy ưu nhã tinh xảo nằm phía trên mặt hồ, cửa trúc hé mở, thế nào lại quen thuộc như vậy?

Nhượng Thủy Tam Thiên: “Đây là để làm gì?”

NamCửu Khanh: “Phòng của ta.”

Não Lạc Thủy bắt đầu co rút, phòng của đại thần, phòng của đại thần, cô nam quả nữ ở chung một phòng, do dự một chút rồi nói: “Ta vào không được tốt lắm.”

NamCửu Khanh: “Có cái gì không tốt.”

Đại thần nói rất đương nhiên, đương nhiên giống như là đã có rất nhiều người đến tham quan qua, chính mình chỉ là một phần rất nhỏ trong đó, trong lòng bất đầu ngột ngạt, lời nói liền bất tri bất giác xuất ra: “Phòng của người có phải đã có rất nhiều người từng đến qua rồi hay không?”

NamCửu Khanh nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Cũng không ít.”

Lạc Thủy bắt đầu liều mạng gõ đầu chính mình, người ngốc a, tưởng rằng chính mình là lão bà người ta sao, quản nhiều như vậy làm gì.

Một lát sau NamCửu Khanh lại tiếp tục nói: “A Bắc, A Đông, A Tây thường xuyên qua đây, người là nữ nhân đầu tiên.”

Nhìn chăm chăm vào hàng chữ trên màn hình, Lạc Thủy ở trước máy tính, vô thức nhếch miệng cười một cái thật tươi, kỳ thật nàng cũng không biết vì cái gì cao hứng, loại cảm giác này giống như là ngày tháng sáu ăn hai hộp kem thật to, thật sự là mát lạnh sáng khoái vô cực hạn.

Hai người một trước một sau tiến vào.

Vén tấm màn trúc cạnh cửa, chính sảnh liền hiện ra, ghế nằm bằng trúc, ghế ngồi bằng trúc, bàn trúc, sàn trúc, đẹp không thể tưởng tượng, một tấm rèm che lục bích ngăn cách phòng ăn, từ cửa sổ nhìn ra, chính là một dòng suối nhỏ trong xanh, có gió nhẹ phát qua làm cho sóng gợn nhẹ lăn tăn.

NamCửu Khanh gửi tin qua: “Ta rất thích trúc lâu.”

Nàng rớt cuộc nhớ đến, chính là cái trúc lâu hôm nay đi nha, khó trách lại quen thuộc như vậy, nhưng cũng là quá kỳ quái, hai tòa trúc lâu không chỉ có phong cảnh tương cận, ngay cả ý cảnh cũng rất giống, chỗ ngồi tại trúc lâu này tựa như dựa theo thiết kế của nhà hàng kia vậy.

Nhượng Thủy Tam Thiên: “Ta hôm nay đã đến một nhà hàng rất giống nơi này.”

NamCửu Khanh: “Phải không?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Àn.”

Qua một hồi lâu, lại nhận được tin của Nam Cửu Khanh nói là có việc, phải off trước, khiến nàng cũng off sớm hơn một chút. Nàng vừa nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, ngày mai còn có bài chuyên ngành, tắt game, đánh răng rửa mặt đi ngủ.

Lạc Thủy đánh răng rửa mặt xong chuẩn bị leo lên giường bắt muỗi, đã bị Tiết Diễm Yên một phen túm lại. “Ngày mai đi làm tóc không?”

Lạc Thủy dù tay chân bị bám riết không tha cũng cố bò lên giường: “Không đi, tóc hiện tại của ta rất tốt.” Lấy thời gian onl game còn hơn.

Tiết Diễm Yên chống hông, giống hệt như người đàn bà chanh chua đang chửi bới vậy: “Quanh năm suốt tháng tóc tai không thêm lo, khó trách không nam nhân nào muốn ngời.”

Vương Tiểu Du xen vào: “Ngươi còn không hiểu à, người ta là trời sinh đã đẹp sẵn rồi.”

“Đẹp tự nhiên, người đẹp tự nhiên.” Lạc Thủy rút cuộc cũng đem muỗi bắt xong, mắc xong màn, ký túc xá các nàng vốn là có chút đông đúc, hơn nữa sau sự kiện ký túc xá Thượng Hải bị cháy càng không dám thấp nhang muỗi, dùng lại lời của Tiết Diễm Yên chính là: “Còn sống, hết thấy đều tốt.”

Liễu Oanh đã sớm nằm dài trên giường lại ham vui nhô đầu ra: “Diễm Yên a, tỷ khuyên ngươi trực tiếp dùng bạo lực để chinh phục.”

Diễm Yên chỉ tay thẳng vào Lạc Thủy: “Tỷ nói cho ngươi biết, ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi.”

Phòng của các nàng, Vương Tiểu Du hơn phân nửa thời gian là không ở, Liễu Oanh là trách nữ, hơn nữa địa điểm trách chính là trên giường, là điển hình của hình mẫu người đẹp ngủ trên giường, ngủ sớm nhất dậy trễ nhất, không có chuyện gì trọng đại thì tuyệt không rời nệm, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn lại có Lạc Thủy.

Lạc Thủy không cam lòng: “Ngươi muốn làm thế nào?”

“Uốn tóc.”

Uốn tóc a uốn tóc, cái này làm ít nhất cũng phải mất đến hai ba tiếng đồng hồ. Lạc Thủy đã nằm xuống mơ màng buồn ngủ, chán nản nói: “Ngày mai rồi hãy nói ngày mai rồi hãy nói.”

Kết quả ngày hôm sau chuyển đi thật sự không thành.

Sau khi học xong, Diễm Yên liền bị hội học sinh khẩn cấp kéo đi, Lạc Thủy thờ phào nhẹ nhõm, nàng không muốn uốn tóc, mặc dù rất nhiều người nói nàng uốn tóc sẽ rất hợp, uốn tóc xong cần chăm sóc quan tâm để ý rất nhiều, rất phiền toái, nàng hiện tại một đầu tóc thẳng dài, không cần quan tâm nhiều, cứ bình thường là được.

Trở về phòng onl game mới là vương đạo.

Vừa mở game, kênh bang hội liền nhảy không ngừng. Theo thói quen mở mục hảo hữu, ba chữ “Nam Cửu Khanh” màu xám tro, mơ hồ có chút mất mát.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy ngươi đến rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Thủy a.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Thủy a Thủy.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: A Thủy a.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tinh hướng gì đây?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nghe nói rằng ngươi cùng bang chủ thiên hạ đệ nhất bang dưới ánh trăng hoa cỏ ngát hương, cùng nhau chống lại người ngoài là thế nào vậy?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Lão bà, chúng ta tương thân tương ái, không nên đối chọi với người ngoài.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Đi, đem y phục giặt sạch trước.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Tuân mệnh.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ngự huynh thật không có bản lĩnh nam nhân a.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Ngươi thì biết gì, lão bà đem tuổi thanh xuân tốt đẹp nhất giao cho ta, ta bắt quá là sùng nàng một chút thuận nàng một chút, tính toán làm gì. (Từ Sa: câu này nghe wen wa’, các nàng có nhớ là từng gặp ở đâu ko @@!)

Phu thê Lâm gia cũng giống như Nhược Thủy đều là sinh viên năm ba, là người yêu của nhau, một đôi rất ngọt ngào, thắm thiết đến chết đi sống lại.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ngươi huynh, nam nhân tốt không cần giải thích.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Né tránh là tất yếu.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Lão công, soái ngậy người.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: [Biểu tình thẹn thùng], đại gia muốn hôn, nhanh đem mặt a mông a tất cả đều đem qua đây.

Mọi người té xỉu.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Các người bình thường ai đẩy ngã ai?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: ...

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Rõ ràng rồi còn gì.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ân, ta biết rồi, người bị đẩy ngã.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Cút!

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Trở lại!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Hai bên cùng lúc đánh trả!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Tất cả đứng nghiêm!! Nhục Thủy Tam Thiên tiến lên trước một bước bước, nghiêm hình khảo vấn không giải thích.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Rõ!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Khụ khụ, nghi phạm, nghe nói rằng người cùng bang chủ thiên hạ đệ nhất bang dưới ánh trăng hoa cỏ ngát hương, cùng nhau chống lại người ngoài là sao?

Lạc Thủy chột dạ một cách khó hiểu, ách, thế nào lại có loại cảm giác này?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Cùng nhau đánh quái thôi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Nga, đánh quái tên gọi là “Thiên Hạ” à.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: ...

Bạn đang đọc truyện *Nhục Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tìm Kiếm J Tình*...

EDIT: TỬ SA

*J tình= JQ: gian tình

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nghe nói Thiên Hạ cùng Thanh Thanh gia tộc liên minh?

Xem ra chuyện này mọi người đều biết cả rồi, truyền đi thật nhanh a, bắt quá cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Đúng, muốn biết tình hình cụ thể cứ hỏi vú em.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nghe nói bang chủ thiên hạ đệ nhất bang vì hồng nhan mà giận dữ đến Thiên Hạ tuyên chiến.

Lời đồn nhảm thật ghê gớm a, Lạc Thủy kinh sợ, vì hồng nhan giận dữ tuyệt đối là giả dối hư ảo a, bộ dáng Nam Cửu Khanh tức sùi bọt mép? Thật khó có thể tưởng tượng.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Chỉ có năm chữ cuối đúng, không giải thích gì thêm.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nghe nói bang chủ thiên hạ đệ nhất bang không gần nữ sắc, Nhược Thủy người tốt cuộc có phải là nhân yêu hay không?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta là cô nương tốt không giải thích gì thêm

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Cảm giác hẳn là nữ a.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em, người đừng quên sự tồn tại của tỷ!!! Giận sôi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Có thể, Nhược Thủy nhà chúng ta là cô bé, ta đã đích thân kiểm nghiệm.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Lão bà người kiểm nghiệm thế nào?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Tiểu hài tử không hiểu đừng hỏi loạn, đến góc tường ngồi đi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Ta ôm đầu thuận thế ngồi xỏm xuống.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Băng dày ba thước đó. Aizz, Ngư huynh.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Kỳ thật, Nam đại bang chủ điều kiện không tệ.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Kỳ thật, Nhược Thủy người nếu có thể đem hẳn dụ đến đây thì chúng ta nhiệt liệt ủng hộ.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Kỳ thật, Nhược Thủy người tuổi không còn nhỏ nữa.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Kỳ thật, chỉ có nam nhân mạnh mẽ như Nam đại bang chủ mới xứng với người.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nói không chừng là một ngư nương*, chơi game lâu như vậy cũng chỉ đi cùng nam.

[Bang hội] Cỏ Non: Đừng đem tiêu chuẩn của người cân nhắc đại thần!!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Cỏ Non, lão ngư nhà người đâu?

[Bang hội] Cỏ Non: Lão ngư gặm hoa đại đầu răng, nằm bệnh viện rồi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Tội thân ngư già.

[Bang hội] Cỏ Non: Kỳ thật, ta rất xem trọng Nhược Thủy cùng Nam đại bang chủ.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nếu người có thể đem hẳn dụ đến đây, chúng ta sẽ không cần ăn cũng lo mặc cũng lo vợ cũng lo rồi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Khụ khụ, ta đi ngủ trước một lát, các người tiếp tục YY*.

*YY: tự sướng

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ai ai, Nhược Thủy người không phải nói giỡn chứ.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta rất nghiêm túc không giải thích gì thêm

Thế giới của đại thần, thật xa xôi a, nàng vẫn là làm trang bị bán kiếm tiền thì tốt hơn, dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết bang chủ thiên hạ đệ nhất bang không thể nào rời khỏi bang phái của mình để đến bang bọn họ.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Hết thấy đều có khả năng, Nhược Thủy ta xem trọng người nga.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Chúng ta đều xem trọng người nga.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Im lặng là vàng.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Bang chiến thứ bảy cứ theo lẽ thường chuẩn bị đi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Vú em người là người tốt.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Vú em, ta trông chờ vào người. (>o<)

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Cái bang nhà giàu mới nổi không kỹ thuật kia, ta đây thật sự còn không thèm đem bọn họ bỏ vào mắt.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Kính sợ! Tinh Thần biết nói tiếng người.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta ta ta ta ta ta...

[Bang hội] Táo Tráng Như Tuyết: Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi cái gì.

[Bang hội] Hiền Viên Đê: Đương nhiên, Thanh Thanh gia tộc thực lực vốn là không bằng chúng ta, nhưng nó từ trước tới giờ cũng không phải mục tiêu của chúng ta.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Mục tiêu của chúng ta là gì.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Không sâu răng.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nghiêm túc một chút nghiêm túc một chút.

[Bang hội] Hiền Viên Đê: Chơi vui vẻ, chỉ mong muốn ở trong game chơi vui vẻ, nhưng mà lại cùng sự thật bất đồng, phải có sức mạnh của chính mình, mới đủ sức mạnh đảm bảo mọi người chơi vui vẻ. Ta nghĩ mọi người đều rõ, chuyện Nhược Thủy lần này là điển hình, không hy vọng sau này có kẻ nào tùy tiện cười lên đầu lên cổ chúng ta.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Vú em uy vũ.

Vú em vẫn là cấp cho Nhược Thủy cái cảm giác nghiêm nghị, cô về ngay thẳng, tuổi thực tế hẳn là so với bọn họ lớn hơn một chút, tính tình rất tốt, thường xuyên bị bọn họ đùa vui, phải biết rằng đùa giỡn người phi thường đúng đắn là vô cùng thích thú. Nhưng thời khắc mấu chốt rất trọng nghĩa, cũng rất có uy tín.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Uy!!!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Vũ!!! (Tứ Sa: ôi edit mấy câu này mà ta cũng điên não theo mấy người điên này luôn @...@!)

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Đeo hồ lô đi đào quặng.

[Bang hội] Cỏ Non: Như trên.

Lạc Thủy đem tiểu nhân trong game thiết lập trạng thái tự động thu thập, mở kênh thể giới xem tám chuyện.

[Thế giới] Chanh Ngày Mưa: Lúc trước không chơi game khi nhìn thấy sự kiện Ma Thú Môn còn chưa thật tin, thế nào lại có loại nữ hài từ hèn đến như vậy, hiện tại rốt cuộc đã rõ.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Bé Ngày Mưa nhận được kích thích gì rồi, đại gia chăm sóc tốt cho ngươi.

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Ngươi nhìn vũ khí của Tứ Hải Quy Nhất mà xem, khám bảo thạch liền đạt 300 điểm có thể đánh trúng mục tiêu chỉ bằng một chiêu nha.

Lạc Thủy kinh ngạc đến ngây người, 300 điểm là cái khái niệm gì, một hồng bảo thạch cũng chỉ 30 điểm, tương đương với dùng 10 hồng bảo thạch, một hồng bảo thạch vận khí cho dù tốt cũng phải có 80 tâm bảo thạch mới có thể hợp thành, tâm bảo thạch cũng chỉ có ngẫu nhiên khi hoàn thành vụ, trong thương thành bán 100 nguyên bao một cái, nhân dân tệ:nguyên bảo là 1:10 (có nghĩa là 10 nguyên bảo = 1 nhân dân tệ). Nói cách khác bảo thạch để khám lên cái vũ khí chỉ một chiêu đánh trúng mục tiêu kia ít nhất cũng phải 16000 nguyên, hơn nữa còn chưa nói đến số bảo thạch tiêu hao khi hợp thành thất bại nha.

Thế giới này thật điên cuồng, vì một vũ khí liền bỏ ra mấy vạn, Tứ Hải Quy Nhất nếu không kiểm soát tốt, một đao đi xuống huyết liền thấy đáy, xem ra Nam Cửu Khanh thật sự là đem hân chộc giận rồi.

[Thế giới] Mưa To Gió Lớn: Sự kiện Ma Thú Môn có phải hay không có một nữ nhân vì một kiện trang bị trong game, đem thân mình đi bán?

[Thế giới] Chanh Ngày Mưa: Ân, nữ nhân vô địch.

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Nếu Tứ Hải Quy Nhất chống lại Nam Cửu Khanh, hắc hắc, có kịch hay a.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Không cần nêu, rất nhanh có thể sẽ liền chống lại.

[Thế giới] Chanh Ngày Mưa: Nghe nói Nambang chủ vì hồng nhan mà giận dữ a.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Vì nhân yêu thì có.

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Ha ha, nghe nói có một tổ đã đội sau một hồi hoàn thành nhiệm vụ, nữ Nga Mi trong đã đội rất ân cần chú đáo, ôn nhu săn sóc, ta tâm vừa động, đã kêu nàng là lão bà ta, kết quả nữ Nga Mi lúc ấy liền trở mặt, rất có khí thế nói một câu...

[Thế giới] Ruồi Thích Coca: Cắm vào mạnh vào, trực tiếp ngồi chờ. (Tứ Sa: cắm cái gì vào vậy *hoa mắt*)

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: ...Con mẹ ngươi cút đi, lão tử là nam nhân. Sau đó ta hoa lệ bị Ngưu Ma Vương đội lốt Tiểu Bạch trong phó bản bức chết, cầu được an ủi, cầu được che chở.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Ngươi thế coi còn tốt, chỉ sợ gặp phải một số nhân yêu không chịu thừa nhận chính mình là nhân yêu, lừa ăn lừa uống lừa trang bị.

[Thế giới] Mưa To Gió Lớn: Hồng nhan của Nambang chủ thể nào?

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Thực lực đệ thất bảng xếp hạng.

[Thế giới] Chanh Lặng Lẽ: Ai, đầu năm nay chỉ biết mạnh mẽ liên hợp, cô bé lọ lem cùng bạch mã hoàng tử không cần mơ đến nữa, đẳng cấp thấp kỹ thuật kém đừng mơ đến đại thần nga.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Sai sai, các ngươi phải nhớ hoài bão tìm được đại thần vĩnh viễn rộng mở đối với các ngươi.

[Thế giới] Chanh Lặng Lẽ: Hoa đại thẩm hai mươi tuổi, tài mạo vô song, thân là khuê nữ, ai có ý thì nhanh chóng liên hệ bác sĩ Hoa bệnh viện nhân dân 7 chuyên khoa thần kinh.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Mọi người có hay không phát hiện, Hoa đại thẩm thật ra cùng tiện nhân đệ thất bảng xếp hạng kia thực xứng.

[Thế giới] Sáng Sớm Tập Thể Dục: Không nhìn ra.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Hai kẻ nguỵ nương nha.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Ngươi lại không biết rồi, tối đến giường đại gia ta sẽ cho ngươi biết thể nào gọi là nguỵ nương.

Lạc Thủy cười khổ, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra, coi như bị chó cắn thôi, nàng kiêu ngạo nhìn lại thời điểm cư điểm chiến. Đem tài liệu thu thập xong giao cho NPC bang hội, còn thiếu một ít tài liệu, phòng chừng ngày mai là có thể thăng cấp.

Quả nhiên.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tài liệu thu thập thiếu không nhiều, lưu ly thạch cùng phá bố toái phiến cũng đã mua xong, tối mai chín giờ onl tụ tập tại NPC bang hội, ngồi chờ thăng cấp.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Sau khi thăng cấp nhân số bang hội gia tăng, mọi người tích cực một chút, tình nhân a hoa đại* a đều kéo qua đây, bắt luận đại hay tiểu hảo.

*Hoa đại: nghĩa bóng của nó hình như còn chỉ những ng` chơi wa đường...

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Xem ra chàng thật có kinh nghiệm a.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Lão bà đại nhân, nàng trừ bỏ bôi nhọ ta, bán buôn ta, chàm chọc ta, nói móc ta, cười nhạo ta còn có thể làm gì.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta còn có thể thương thức chàng, ca ngợi chàng, chiều cổ chàng, trân trọng chàng, cảm kích chàng, quan tâm chàng, hiểu không?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Buồn nôn, tìm thùng rác mửa.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lang báí*.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Vi gian**.

*Lang báí: ngày xưa nói con lang con báí dựa nhau mới đi được, lia nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang báí.

** Lang báí vi gian: cùng dựa vào nhau làm bậy.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nhược Thủy, ân? Muốn được gả rồi?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không có không có, ngài cứ tiếp tục tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ngẫu Nhiên Gặp Họa Thủy...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy bị một câu nói của Lâm Thủy Chiêu Hoa chèn ép, lặng lẽ offline. Liếc qua cái đồng hồ treo trên tường, còn chưa đến giờ cơm tối. Liễu Oanh đang ngủ trên giường, đã sớm không còn biết trời đất gì nữa, Vương Tiểu Du cùng Tiết Diễm Yên cũng vắng mặt theo thường lệ, ngay cả tìm một người đánh bi-da chung cũng không ra, thực buồn, suy nghĩ một chút quyết định đi đến thư viện đọc sách.

Từ trên giá sách rút ra quyển chuyên ngành khóa cùng thượng khóa bút ký, đeo túi sau lưng, bước ra cửa.

Trước kia khi còn chưa chơi game, thư viện là căn cứ địa của nàng, chương trình học học thật chắc, trước khi thi cuối kỳ về cơ bản không cần phải dậy sớm mò mẫm trong đêm.

Sau khi chơi game, thư viện liền trở thành căn cứ địa trước kỳ thi cuối kỳ, bất quá việc học cùng chơi game nàng luôn là phân nặng nhẹ rõ ràng.

Xoát thẻ tại cửa thư viện, lẻ mề đi đến vị trí gần cửa sổ trên lầu hai, mở sách, nhìn kết cấu đồ 3D Gothic trên sách, không nhìn được nhớ tới kiến trúc của Tuyệt Diễm Phần Thiên, còn có tiểu ốc của Nam đại thần thể nào lại cùng với nhà hàng kia giống nhau như vậy, người thiết kế tiểu ốc của Nam đại thần cũng đã từng thấy qua nhà hàng kia sao?

“Rõ ràng là đang ngăn người, còn làm bộ đọc sách.” Đón Cảnh Nhiên tiến đến trước mặt Lạc Thủy, nhìn hồi lâu sau đó hạ kết luận.

Lạc Thủy đột nhiên trông thấy một cái lúm đồng tiền sâu hoắm trước mắt, nhất thời giật mình giống như ăn phải con ruồi chết, bất động thanh sắc xê dịch ghé dựa: “Người tại sao lại ở đây?”

“Ta chẳng lẽ không thể ở đây?” Đón Cảnh Nhiên trừng mắt căm tức, kéo mạnh cái ghế đối diện nàng ngồi xuống.

Đến đây nửa ngày mới mở miệng hỏi, có phải hay không có chút quá muộn.

Lạc Thủy liếc ngang hần, mặc áo cổ chữ V dẹt kim màu vàng nhạt, lộ ra đầy đủ hai xương quai xanh mỏng manh, thật sự là gió lửa vào có thể lạnh đến tận xương, nhìn không được miên man bất định, các BL* trong văn, người này tuyệt đối là tiểu thụ cực phẩm a.

*BL: viết tắt cho chữ Boy Love= Love Boy =))

Chỉ chỉ quyển sách: “Nơi này chính là thư viện.” Người như thế lại quy củ tới đây đọc sách, có quý mới tin.

“Ta biết chứ.” Đón Cảnh Nhiên nhìn thẳng hất hất tóc để lộ ánh mắt hài lòng.

Lạc Thủy nhìn bộ dạng kiêu ngạo của hần, vội vàng hạ thấp thanh âm, tránh thu hút nhiều sự chú ý: “Ta còn tưởng rằng người thất học chứ, di, Đón đại thiếu gia không phải không thích chỗ đông đúc chật hẹp?”

Thật sự là kỳ tích, hồi cao trung, chiếu theo thành tích xếp chỗ ngồi, Đón Họa Thủy điểm phúc cùng Ban Hoa ngồi chung, kết quả không quá hai ngày Ban Hoa xin đổi chỗ, đứng trước mặt chủ nhiệm khóc như mưa, chủ nhiệm lớp giận không thể át, trước mặt cả lớp mắng Đón Họa Thủy, Họa Thủy cũng không ngẩng đầu lên, nhân nhân nói rằng nàng ấy béo như vậy cũng có thể chấp nhận, nhưng là chèn ép hần là lỗi của nàng ấy. Cả lớp cười vang, chủ nhiệm lớp khuôn mặt âm trầm sau đó để hần một mình một bàn ở cuối lớp, cứ như vậy suốt ba năm liền.

Nơi này nhiều chỗ ngồi như vậy, hết lần này tới lần khác chạy đến chèn ép nàng.

Đón Cảnh Nhiên thành thật nói: “Nào dám nha, có thể cùng người ở cùng một chỗ nơi đông đúc như vậy là điểm phúc của ta.”

Lạc Thủy bị hần làm sặc, căn cứ vào nguyên tắc địch bất động ta bất động, tiếp tục đọc sách.

Đón Cảnh Nhiên cố tự cười hi hi, cũng bất kể không được người ta nhòm ngó đến, thuận tay rút ra hai quyển sách từ giá sách sau lưng. Vừa mới cuối đầu xuống liền trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hé lộ, hơi nghiêng về một bên, một phần khuôn mặt được che khuất sau vành cổ đứng của chiếc áo len màu tím, hàng lông mi dày vừa dài vừa đen, bình bịch, trong lòng hần cảm thấy có chút cảm giác kỳ lạ.

Hần kiềm nén cảm xúc mở miệng hỏi nàng: “Cơm tối đi đâu ăn đây?”

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn hần, khăn trương nấn nấn tiểu hầu bao: “Ta hôm nay chỉ mang theo thẻ cơm.”

Ý nói là chỉ có thể ăn tại căn tin, Đón Họa Thủy nghe ra chứ?

Đón Cảnh Nhiên nhìn vẻ mặt khăn trương của nàng, vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, móc ra thẻ cơm, vỗ lên trên bàn, hào khí mà nói: “Căn tin!”

Lạc Thủy thờ dài nhẹ nhõm, lại cảm thấy có gì không đúng, hỏi hần: “Hậu cung giai lệ của người đâu?”

Đón Cảnh Nhiên nhìn chằm chằm vào mắt nàng, làm lông tơ nàng dựng đứng hết cả lên: “Không phải là đang ở đây sao.”

Nàng quay đầu lại nhìn một chút, không có ai, lại nhìn chính mình, sau đó lấy quyển sách đánh lên trên đầu Đốn Cảnh Nhiên, giải lẹ cái đầu nguoi.

Đốn Cảnh Nhiên nhẹ nhàng khéo léo tránh khỏi, liếc ngang nàng cười cợt nhả.

Nhất thời bốn phía truyền đến âm thanh ho khan không hài hòa, hai cái người kia, ở nơi công cộng thế này lại liếc mắt đưa tình. Lạc Thủy tiếp nhận ánh mắt không thiện chí truyền đến từ xung quanh, bắt đắc dĩ, đem sách đóng lại đặt vào túi, sau đó sai bước đi ra ngoài.

Đốn Cảnh Nhiên cười gượng hai tiếng hắc hắc rồi vội vã đuổi theo sau, kéo kéo ống tay áo nàng lấy lòng: “Đừng nóng giận đừng nóng giận, đại gia mua đại bạch thỏ cho nguoi.”

Lạc Thủy khi quay đầu lại lần nữa là với bộ dáng vui tươi hơn hờ, cười y như là vừa mới nhận được tiền vậy, khóe miệng cong lên, mi mày cong cong, trong ánh mắt lại có chút không cười, Đốn Cảnh Nhiên chỉ cảm thấy có chút quý dị, nhưng cũng là đi theo vui cười hơn hờ.

Đương nhiên trong mắt người ngoài chính là tuần nam mỹ nữ, thâm tình sâu sắc, vẻ mặt hạnh phúc.

Đi đến nơi cách thư viện xa hơn một chút, Lạc Thủy nhanh chóng cầm lấy cánh tay Đốn Cảnh Nhiên vận ngược ra sau lưng, vẻ mặt cười gian: “Muốn cùng đại gia ăn cơm, xếp hàng trước đi.”

Đốn Cảnh Nhiên dở khóc dở cười, sớm biết vậy thì nên đi học judo cho rồi, một đại nam nhân như hắn lại không thể chống cự lại a thật đáng xấu hổ mà, xem xét tình hình hiện tại, chỉ biết cúi đầu nhận tội: “Lỗi của ta lỗi của ta, không nên mua cho nguoi đại bạch thỏ.”

Lạc Thủy lại dùng lực, Đốn Cảnh Nhiên đau đốn kêu to, ghé vào bên tai hắn hạ cái giọng trầm đầy ý vị đe dọa: “Cái gì? Ân?”

“Phải hẹn trước, sau đó mới yêu cầu ngài cấp cho một cơ hội cùng ăn.”

“Cái gì?”

“Nguoi là đại gia nguoi là đại gia.”

Lạc Thủy hài lòng gật gật đầu, buông tay ra, phui phui hai tay.

Nàng chưa bao giờ biết vũ lực nguyên lai lại hữu hiệu như vậy, đối phó với Đốn Họa Thủy phải sử dụng chiêu này, xem hắn còn dám hay không gây tai họa cho nàng. Nhìn hắn mặt mày buồn khổ, tâm tình không khỏi tốt lên, hào phóng thưởng cho Đốn Họa Thủy một cơ hội cùng ăn cơm.

Hai người ngồi xuống một góc của căn tin ăn cơm, Đốn Họa Thủy thái độ khác thường, dị thường nghiêm túc.

Không thể nào, Đốn Họa Thủy bị chạm trúng vào lòng tự trọng rồi sao? Lạc Thủy đột nhiên cảm thấy chính mình cũng có chút quá đáng, giống như trước mặt bản dân thiên hạ, đem lông đuôi của khổng tước nhỏ đi, khổng tước đó sẽ bị buồn bực mà chết.

Chột chột cánh tay Đốn Họa Thủy, thật cẩn thận xem kỹ sắc mặt Họa Thủy, bầu trời u ám, sương mù tràn đầy, đây là sự tĩnh lặng trước cơn giông tố?

Đốn Cảnh Nhiên trầm ngâm mở miệng: “Không học judo, là sai lầm lớn nhất của ta, quả nhiên là một bước sai lầm gây ngàn tiếc hận.”

Lạc Thủy cười buồn, an ủi hắn: “Với tư chất của nguoi, bây giờ đi học khẳng định là sẽ theo kịp.”

Đốn Cảnh Nhiên cúi đầu suy nghĩ một chút, lập tức cười tươi như hoa, mi mày vốn là đang cau có cũng đều dương lên: “Đúng a.”

Lạc Thủy vẻ mặt ngờ ngác, không nghĩ tới Đốn Họa Thủy còn có tuyệt hoạt thay đổi sắc mặt như vậy.

“Nguoi hiện tại đang học ở đâu?”

Họa Thủy nguoi thật hay giả vậy?

“Võ sĩ đạo quán trên đường Hành Sơn.”

“Nga, khóa của nguoi là khi nào?”

Lạc Thủy hoài nghi nhìn nhìn Đốn Họa Thủy, đối phương không chút động đậy, đành phải đáp lại: “Tối thứ năm.”

“Dự báo thời tiết nói, tối thứ năm có bạch mã hoàng tử tới đón nguoi.”

Lạc Thủy liếc mắt xem thường, “Ta không muốn dự báo thời tiết tối thứ năm tới sẽ trở thành bản tin, có một nữ sinh đại học bị một đám nữ sinh khác vì tình sinh hận đánh chết.”

Đốn Cảnh Nhiên bật cười: “Hoàng tử kia chỉ thiếu việc không cười ngựa trắng.”

Lạc Thủy tay làm thành nắm đấm: “Không được, trừ phi tên hoàng tử kia muốn biết quan tài của hắn là tron nhãn hay gồ ghề.”

“Câu nói đùa này thật lạnh a.”

Lạc Thủy âm hiểm cười: “Ai nói với ngươi đây là nói đùa?”

Đồn Cảnh Nhiên kinh sợ, Lạc Thủy lúc nào lại trở nên nhanh mồm nhanh miệng, âm hiểm xảo trá như vậy?

Lạc Thủy xem nhẹ hắn, tiếp tục ăn cơm, đem thịt viên xem thành cái mặt của Đồn Cảnh Nhiên, nghiêng răng nghiêng lợi mà nuốt.

“Ăn một bữa cơm sao mặt mày lại dữ tợn như vậy, hại ta này giờ không ngon miệng.” Đồn Cảnh Nhiên buông đũa xuống.

Lạc Thủy thiếu chút nữa bị nghẹn, thật là rõ ràng như vậy sao, nhìn đến đồ ăn trong khay cơm của hắn cơ hồ vẫn còn chưa động qua, nhìn có chút há hê: “Ngươi chết đói là đáng, đem cơm đi giúp đỡ nhân dân Cam Túc.”

“Ta chưa bao giờ biết ngươi lại ác độc như vậy.”

“Hiện tại phát hiện vẫn chưa muộn a.”

“...”

Tự động che chắn quanh mình N lớp sắc hồng quang, bữa cơm này coi như được ăn yên ổn.

...

Còn chưa ra khỏi căn tin, di động trong túi bỗng vang lên, Lạc Thủy rút ra di động từ trong túi ra, đại âm của Tiết Diễm Yên liền vang lên khiến cho Lạc Thủy bất đắc dĩ phải đem di động cách tai xa ra một chút.

“Ngươi canh nhiên sau lưng chúng ta cùng Đồn đại soái oa hẹn hò ở căn tin?” Tiết Diễm Yên nghiêng răng nghiêng lợi, “Ai xui khiến ngươi, giựt dây ngươi khi chúng ta không để ý?”

Lạc Thủy cảm thấy được mùi vị chua chua: “Diễm Yên đại mỹ nữ, ta sai rồi, muốn ăn cái gì, tiểu nhân liền mua về cho ngài.” Trong lòng cảm thấy kỳ lạ tại sao các nàng lại biết, trở về hẳn là sẽ bị hảo hảo tra hỏi.

Sau đó nghe thấy một trận thì thầm của Diễm Yên cùng Liễu Oanh.

“Miễn cay đệ nhất Trọng Khánh phố Tây, mỳ vùng cay của Vương Ma Từ gia phố Đông mỗi người một phần.” Tiết Diễm Yên đắc ý cười.

“Đại tỷ, đừng chinh ta như vậy mà.” Phố Đông cùng phố Tây cách trường học thật xa a.

“Ngươi biết cái gì, đây là ta tạo cho các ngươi cơ hội.”

Lạc Thủy vội vàng đáp trả, nhưng Diễm Yên đã ngắt điện thoại rồi.

Nghĩ rằng phố Đông gần căn tin hơn, đi phố Đông mua mỳ vùng cay trước.

Kết quả quẹo phải chạm phải một bóng người vàng kim ngoài ý muốn, “Ách, ngươi thế nào còn ở đây?”

“Bạn cùng phòng ngươi thật vất vả sáng tạo cơ hội cho ngươi.” Đồn Cảnh Nhiên cười nói, “Không thể lãng phí.”

Lạc Thủy thiếu chút nữa muốn thổ huyết, cái con quỷ Tiết Diễm Yên này, lần sau nếu còn dám nói to như thế, để xem nàng sẽ cho nàng ta ăn cái gì.

“Không được, thời gian quý giá của ngươi sao có thể lãng phí.”

“Thời gian chính là thứ ta có nhiều nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta Là Trúc Mã...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy không cam lòng: “Ta thì không có thời gian, phải nhanh nhanh trở về rồi.”

“Tiểu Lamborghini của ra rất nhanh.”

Lạc Thủy còn muốn tranh cãi tiếp, liền bị hấn cắt đứt.

“Ngươi xem ta nơi đây không quen thuộc, chỉ ít ngươi cũng phải mang ta đi làm quen xung quanh trường chứ.” Nói xong, Đồn Cảnh Nhiên chu chu miệng, về mặt ủy khuất.

Lạc Thủy suy nghĩ một chút, nếu ngồi trong xe dạo một vòng cũng chỉ mất hai mươi phút, vì vậy nói: “Được rồi.”

Đồn Cảnh Nhiên nhìn về mặt rồi rầm của nàng không nhịn được xụ mặt xuống: “Kỳ thực ủy khuất cho ngươi rồi.”

“Không có, không có, là vinh hạnh của ta.”

“Vậy thì tốt rồi, ngươi ở cửa đông chờ ta, ta đi lấy xe.”

Lạc Thủy gật gật đầu, đi về hướng cửa đông.

Còn chưa kịp đứng yên tại cửa đông, xa xa liền nhìn thấy Đồn Họa Thủy chạy tới.

“Xe đâu xe đâu?”

Đồn Họa Thủy hai tay để trong túi, cười vói về mặt thiên chân vô tà: “Đại lão bà đau bụng, khởi động không lên.”

Lạc Thủy nghi hoặc nhìn hấn: “Xe hư rồi, ngươi cao hứng cái gì chứ?” Từ nhà xe đi đến cửa đông sao lại nhanh như vậy?

Đồn Họa Thủy suy nghĩ một chút dường như là mất hứng, cho nên đè nén tâm tình cất giọng biện giải: “Ta đây không phải là lạc quan yêu đời sao.”

“Là lạc quan mù quáng thì có.”

Đồn Họa Thủy từ chối bình luận, nhún nhún vai.

Lạc Thủy tuy rằng có chút hoài nghi về khoảng cách từ nhà xe đến cửa đông, nhưng cũng không phải chắc chắn lắm, hơn nữa nàng không tin Đồn Họa Thủy sẽ nguyện ý bởi nàng đi quãng đường xa như vậy. Cũng sẽ không truy cứu lại lần nữa.

Phương tiện thay cho đi bộ không có, hai người chỉ có thể từ từ mà đi.

Lạc Thủy tự giác cùng hấn bảo trì cự ly một thước, chần chừ chừ chừ, roi về phía sau.

Đồn Họa Thủy quay đầu lại nhìn nàng: “Ngươi như vậy có phải là đang vội hay không thế?”

Lạc Thủy cười xấu hổ, gãi cằm ắt lẽ phải nói: “Ngươi không biết là ta chân ngắn a.”

Họa Thủy đánh giá nàng từ trên xuống dưới, hình như là vậy, mọi thứ đều nhỏ nhắn mảnh mai, đầu còn chưa đến cằm hấn.

“Thế thì ca ca hy sinh vứt bỏ đậu hủ, bồi ngươi thế nào?”

Lạc Thủy ra sức lờm hấn, sải bước dài tiến lên phía trước.

Trời quả nhiên có gió mưa bão bùng.

Không nghĩ đến sẽ đụng phải người quen, chính là miệng rộng có tiếng trong bang.

Nếu là đụng phải người bình thường chỉ cần bắt vài câu chào hỏi cũng liền đi qua, chỉ là đã vô tình đụng phải Lý Tuyết Liên.

Thật sâu.

Lạc Thủy lịch sự tính ngoắc tay chào qua nàng ta, rồi giấu giếm dấu vết bước nhanh đi qua.

Không nghĩ tới Lý Tuyết Liên còn đuổi kịp tới, ánh mắt ngăm thẳng vào Đồn Cảnh Nhiên.

“Lạc Thủy, không giới thiệu về bạn trai ngươi sao?”

Lạc Thủy cười mỉu, bối rối rít lên mấy chữ: “Hấn không phải bạn trai ta.”

Đồn Cảnh Nhiên vội hào phóng giới thiệu về bản thân: “Xin chào, ta là Đồn Cảnh Nhiên, là trúc mã cách vách nhà Lạc Thủy.” Nói xong còn chớp chớp đôi mắt đào hoa.

Lý Tuyết Liên bưng tỉnh đại ngộ, nga, thanh mai trúc mã a, xem ra còn chưa đuổi tới, trong tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao, trúc mã yêu thanh mai, thanh mai không tự biết, xoay xoay chuyển chuyển mưa mưa gió gió mới có thể tu thành chánh quả. Nàng ta mang vẻ mặt hiểu biết vỗ vỗ vai Đốn Cảnh Nhiên: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải nỗ lực.”

Lạc Thủy bản thân tức giận vì phần tự giới thiệu của Đốn Họa Thủy, không để ý đến bộ dạng kẻ vai sát cánh của Lý Tuyết Liên cùng Đốn Họa Thủy, chờ cho Lý Tuyết Liên đi xa, oán hận nói: “Đáng tiếc trúc mã này không phải là trúc mã kia, mà chỉ là một ôn mã.”

“Bạch mã hoàng tử lười cùng loại người quái dị như ngươi so đo.” Làm gì mà cay nghiệt như vậy, thanh mai trúc mã, xí, hẳn đây cũng không thêm.

Lạc Thủy cá giận nói: “Ngươi nói ai là người quái dị?”

Đốn Họa Thủy nhìn nàng cười: “Trên đời này đối với ta mà nói chỉ có duy nhất một người quái dị.” Sau đó không đợi xem phản ứng của nàng, chạy mất.

Bình thường chú trọng hình tượng như vậy lúc này mà ngã nhào trên đường cái thì... Lạc Thủy cảm tức nhìn bóng lưng hần chằm chằm, chỉ biết hần miệng chó không thể nở ra ngà voi nha, hừ, nàng đây không thêm tức giận.

Mua xong mỳ vùng cay, liền chạy đến phố tây đi mua miến cay.

Phố đông, tây là hai con đường buôn bán nhỏ ở hai bên trường, phù hợp với khuynh hướng đầu tư buôn bán xung quanh trường đại học, các quán ăn uống vặt và tiệm quần áo chiếm một nửa, Đốn Họa Thủy hiển nhiên đối với những nơi thế này thiếu hứng thú, về cơ bản cũng không thêm liếc mắt một cái đến mấy quán ăn uống vặt, tiệm quần áo linh tinh.

Lạc Thủy đã đoán được sẽ là như vậy, với cái thói ghét đông đúc ồn ào của hần, thì việc hần chen vào trong đám người kia để tranh mua quần áo giảm giá không bằng giết chết hần, nhưng cũng không quản hần, đến tiệm mua miến cay.

Tiệm miến cay nằm ở góc phố tây, là một cửa hàng nhỏ nhỏ, dầu mỡ đầy đất đầy bàn, cái tạp dề đen thui của lão bán nướng đã không còn có thể nhận ra màu sắc ban đầu, móng tay lại vừa dài vừa đen. (Từ Sa: eo oi... ai dám ăn ở đây cơ chứ... >”<) Mùi khói dầu trong phòng bếp được xử lý không tốt, chính xác là cả nhà tràn ngập một cỗ mùi vị chua cay gay mũi.

Đốn Cảnh Nhiên đứng ở cửa tiệm không thể tin được hỏi nàng: “Chỗ như vậy bán người cũng nuốt trôi sao?”

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn hần liếc mắt một cái làm bộ như không có nghe thấy, tiến vào quầy nói với lão bán nướng cần một phần miến cay, đóng hộp.

Lão bán nướng nhiệt tình mời bọn họ ngồi.

Lạc Thủy thần nhiên ngồi xuống.

Đốn Cảnh Nhiên khó xử nhìn cái ghế, là ghế nhựa, hoa văn phía trên đã bị mài mòn, thô ráp không chịu được, thế nhưng trong khe hở còn mang theo mấy cọng miến. Hần hướng Lạc Thủy lắc lắc đầu tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, đứng ở một bên, lại có khách hàng tiến vào, nhìn thấy bên này còn chỗ trống, một phen đẩy Đốn Cảnh Nhiên ra rồi ngồi xuống, Đốn Cảnh Nhiên kia chỉ có thể đứng ở lối đi, cùng khách hàng ra vào chật vật không thể chịu nổi.

Lạc Thủy thống khổ nín cười, ai bảo cái loại công tử như hần chưa từng thấy khói lửa nhân gian chứ, cho đáng.

May thay miến cay rất nhanh liền được đóng hộp xong.

Đi ra khỏi cửa tiệm, Đốn Cảnh Nhiên cảm khái: “Thật sự là phục người rồi, cái chỗ như thế mà cũng ngồi được.”

Lạc Thủy cũng biết hần vốn rất cầu kỳ kén chọn nên cũng không muốn so đo, đem nhìn xuống, mở miệng nói: “Người không biết đâu.” Là hần không biết, người quen với cuộc sống nhà cao cửa rộng cao quý ưu nhã, sao có thể biết ăn uống ở những nơi ồn ào náo nhiệt như thế này chính là niềm vui, sao có thể biết tới vị chua cay của món miến cay này chứ.

Đốn Cảnh Nhiên không ngờ lại nghe được bốn chữ này của nàng, đột nhiên cũng cảm thấy chính mình không tương thích. Bất quá hần luôn luôn am hiểu việc điều tiết tâm tình nhất, thân sĩ cầm lấy miến cay trong tay Lạc Thủy, kiêu ngạo nói: “Ta sẽ biết.”

Đốn Cảnh Nhiên cố chấp muốn đưa Lạc Thủy đến dưới lầu ký túc xá, Lạc Thủy từ chối không được, đành theo hần về.

Đột nhiên nhớ tới xe của hần bị hỏng, lo lắng hỏi: “Người về bằng cách nào?”

“A? Lái đại lão bà về a.”

Lạc Thủy hồ nghi: “Xe người không phải là hư rồi sao?”

“A? Nga, ta quên mất, người lo lắng cho ta a? Bỏn thiếu gia có tay có chân thì sợ cái gì.” Không xong rồi, hần nhất thời lờ mờ.

“Người xác định là xe người hư chứ không phải đầu người hư chứ?” Nếu mà tin xe hần hư lần nữa, thì nàng chính là con ngốc.

“Ách, ta đi hỏi lại đại lão bà lần nữa.” Đốn Cảnh Nhiên gãi gãi đầu, hần quả nhiên không thạo nói dối mà.

Lạc Thủy thô lỗ quơ lấy miếng cay trên tay hắn, vọt thẳng vào ký túc xá không thèm quay đầu nhìn lại.

Sau đó Tiết Diễm Yên liền nhìn thấy hai cái hộp đóng gói được mang vào phòng, cặp mắt sáng ngời, đem lay lay Liễu Oanh đang nằm trên giường kêu to: “Nhanh nhanh ngồi dậy, có cái ăn.”

Liễu Oanh lấy ngủ thay ăn, xoay xoay mình lăm bắm một câu rồi tiếp tục ngủ.

Tiết Diễm Yên nhận lấy miếng cay trên tay Lạc Thủy: “Ngươi xem ngươi kia, đều đem mấy cô nương đang đói chúng ta biến thành cái dạng gì rồi?”

Lạc Thủy cụ non nhỏ giọng lăm bắm: “Còn không phải là do các ngươi muốn phở đông phở tây còn gì.”

Tiết Diễm Yên thính tai nghe được, dùng tay phải đang rảnh rỗi véo đùi Lạc Thủy một cái: “Ngươi đừng có mà hảo tâm không hảo báo, theo kim quy không xong còn ra vẻ, nào bị cặp mắt rồi?”

Lạc Thủy kiên nhẫn thuyết phục, tay chân cũng dùng để giải thích: “Đại tỷ, ta với hắn không cùng cấp bậc. Ta không thích hắn, hắn cũng không thích ta, quen biết nhiều năm như vậy, thế nào đột nhiên có thể có gian tình.”

“Muốn phát huy chủ quan có thể chủ động, sáng tạo điều kiện khách quan, dùng cái môn chính trị học thời cao trung của ngươi ấy.” Tiết Diễm Yên rất không khách khí dúi tay vào đầu nàng, nha đầu này về phương diện tình cảm thuộc loại tri độn, người khác nói bóng nói gió, hai bên thử dò xét đều vô dụng, trừ phi đem nàng ta kéo ra ngoài, cùng nàng trách móc một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đổi Lâu Lấy Ảnh...

EDIT: TỪ SA

“Bất kể chủ quan hay khách quan gì, chúng ta không có khả năng là được rồi.” Lạc Thủy từ trong túi lấy ra sách cùng bút ký, vuốt thẳng nếp, đặt lên giá sách, ngửi khí kiên định.

Tiết Diễm Yên thờ dài, tiếp tục cùng miếng cay chiến đấu, thật sự là rất ngon.

“Aizz, Diễm Yên, ngươi thế nào biết chúng ta ở tại căn tin?”

“Sao không ngấm lại ta là ai chứ.”

Cái bộ dạng kia, thế nào càng nhìn càng giống hệt Họa Thủy, Lạc Thủy vẽ mặt ngây thơ hỏi: “Ngươi là ai vậy, ta không quen, chạy đến phòng chúng ta làm gì, bắt quả nhìn bộ dạng kia kỳ thực rất xứng với Họa Thủy.”

Tiết Diễm Yên một ngụm miếng cay thiếu chút nữa phun ra: “Ba ngày không đánh, liền có thể lên mặt, xem ta ăn xong sẽ trừng trị ngươi thế nào.”

Lạc Thủy căn cứ vào việc thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, tính đi rửa mặt đánh răng súc miệng giặt giũ, sau đó sẽ nằm lên giường onl game, không nghĩ ở phía dưới lại bị “muỗ” oanh tạc, ai đó khiến cho nàng đón đau rơi lệ. (Từ Sa: Diễm tỷ này wà là cá tính nha ==))

...

Lấy ra chậu rửa mặt, tìm hồi lâu không thấy kem đánh răng, nhớ tới hồi sáng đã đem kem dùng hết vứt đi, vốn còn định sau khi ăn cơm tối xong sẽ đi mua, thế nhưng lại quên đi mất.

“Diễm Yên, kem đánh răng cho ta mượn dùng chút nha.”

Kết quả là ở nơi rửa mặt Lạc Thủy đồng học nửa ngày không nghe thấy hồi thanh, bước ra liền nhìn thấy Tiết Diễm Yên đang quay về phía máy tính với vẻ mặt chăm chú, Lạc Thủy hồ nghi bước đến xem, tức giận nhìn hàng chữ lớn trên màn hình:

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yên: Bán ảnh đẹp của Nhược Thủy Tam Thiên, ai mua trả giá.

Lạc Thủy chỉ về phía Tiết Diễm Yên: “Ngươi đang làm cái gì?”

Tiết Diễm Yên xem thấy sự tình bại lộ, không thể biện minh được gì nữa, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh ý bảo nàng ngồi xuống: “Tiểu Thủy Thủy, ngồi đi ngồi

đi.”

Lạc Thủy ở trong lòng hung hăng khinh bỉ Diễm Yến đồng hành một phen, xem cái bộ sắc mặt kia của nàng ta liền biết có âm mưu, ngữ khí ngoài miệng không được tốt: “Muốn gì, cứ nói thẳng ra đi.”

Tiết Diễm Yến kéo Lạc Thủy ngồi xuống, nha đầu này quả nhiên hiểu rõ nàng: “Ngươi xem, lời ta đã xuất ra rồi cũng không thu lại được, nhờ vào nhân khí của Nhược Thủy ngươi, bức ảnh này kiếm được mấy ngàn kim tuyệt đối không thành vấn đề.”

Lạc Thủy phần nộ, vài ngàn kim trong game thì đáng giá bao nhiêu tiền: “Vài ngàn kim, ngươi liền đem ta bán?”

“Không thể nói như vậy nha, chỉ là bán ảnh thôi, hơn nữa ngươi còn dám xem thường mấy ngàn kim?” Tiết Diễm Yến xoay người tiếp tục quay lại đối diện với mấy tính, “Dù sao, ngươi đồng ý cũng phải bán mà không đồng ý cũng phải bán.”

Lạc Thủy không còn cách nào, cũng đành để tùy nàng ta vậy, Tiết Diễm Yến luôn miệng dao tâm đầu hủ, hơn nữa làm việc cũng cực có chừng mực, Thanh Thanh gia tộc trên thế giới đang không ngừng công kích nàng, phỏng chừng Diễm Yến cũng để vào mắt.

Giật giữ xong mở game ra, liền nhìn thấy thế giới loạn thành một đám.

Một viên sỏi làm động cả mặt hồ, Tiết Diễm Yến học ngành truyền thông quả nhiên am hiểu sâu về công quan* học.

*Công quan: quan hệ xã hội.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Ảnh của Nhược Thủy, ở đâu ở đâu?

[Thế giới] Buổi Sáng Tập Thể Dục: Thảo Nguyên Phi Yến ra giá đi.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Ra giá đi, ta kỳ thật cũng muốn xem nhân yêu có cái dạng gì.

[Thế giới] Bầu Trời Bạch Ngọc Kinh: Chúng huynh đệ tỷ muội bình tĩnh bình tĩnh, ai biết được ảnh kia có phải là bản thân Nhược Thủy hay không? Ai biết được Thảo Nguyên Phi Yến có phải là kẻ lừa đảo hay không chứ?

[Thế giới] Niêm Diệp Phi Hoa Chương: Dám hoài nghi lão bà ta bước ra đây.

[Thế giới] Liêm Môi Nói Anh Yêu Em: Thượng đế làm chứng Thảo Nguyên Phi Yến lương thiện nhất.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: Không ảnh không chân tướng.

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yến: Muốn tin hay không thì tùy, dám chứng nhận ảnh là đồ thật, tuyệt không giả dối, giá cao thì bán, thế giới công khai đấu giá.

[Thế giới] Phi Thiên Nhất Kiếm: Aizz, túi hạp, đứng xem.

Lạc Thủy 囧, thế nào lại có cảm giác như bán thân?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nhược Thủy bán thân, ta buồn.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Là thiệt hay giả.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Người tới rồi, ngươi hỏi một chút không phải liền biết sao.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta chỉ có thể bắt đắc dĩ bán ảnh không bán thân!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Xem ra là ảnh thật rồi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta kỳ thật rất tò mò Nhược Thủy rốt cuộc có dạng gì.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Dạng người.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy phát ngôn không đáng kể, những người khác tiếp tục.

[Bang hội] Cỏ Non: Dựa vào trực giác nữ nhân của ta Nhược Thủy là một thân mỹ nữ.

[Bang hội] Lão Ngư: Lão bà, ngươi xác định không phải là ảo giác?

[Bang hội] Cỏ Non: Lão Ngư phát ngôn không đáng kể, những người khác tiếp tục.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Ta càng đặc biệt tò mò là bán bao nhiêu.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nhanh nhanh nhìn thế giới.

Trong bang nhất thời tĩnh lặng ba giây.

Lạc Thủy cũng nhón mở kênh thế giới ra xem.

[Thế giới] Hoa Khất Cái: 1000.

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yến: Chú ý chú ý, Hoa Khất Cái ra giá 1000 kim.

[Thế giới] Tô Thiển Hoan: Thế giới này thật điên cuồng.

[Thế giới] Tinh Thần Bị Chà Đạp: 2000.

Tinh Thần thế nào cũng ra giá chứ?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tinh Thần?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta chính là đi giúp người nâng giá.

Lạc Thủy đỏ mồm hôi, vạn nhất không ai ra giá cao hơn người, vậy không phải lãng phí sao?

Sự thật chứng minh sự lo lắng của nàng là dư thừa.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Đừng tranh với ta, ta cả đời thích nhất là xem tiện nhân có cái dạng gì, có mặt đi ra ta liền có tiền mua. 3000!

Lạc Thủy cười lạnh, thật đúng là có tiền a.

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yến: Chú ý, loài cầu ra giá vô hiệu.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Người có ý gì?

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yến: Xem không hiểu a? Xem không hiểu ta cũng không có biện pháp, ta không nói câu ngữ, Tỳ tỳ hảo tâm hảo ý nói cho người biết, mười người cũng không bằng một nửa Nhược Thủy.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiên Nhi: Có bản lĩnh thì đem ảnh ra đây nhìn một cái, nói mạnh miệng thì ai làm chẳng được.

Thanh Thanh Tiên Nhi vừa nói xong, trên thế giới xuất hiện rất nhiều thanh âm phụ họa, nữ nhân này, a a, có ý tứ. Mỗi lần nói chuyện đều cực có tính kích động cũng rất có kỹ xảo.

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yến: Có bản lĩnh thì xuất tiền mua a!

[Thế giới] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Miệng cầu tính toán làm gì, còn chưa nhỏ răng.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Thảo Nguyên Phi Yến XXCCHGK [lời nói thô tục được hệ thống che chắn]

[Thế giới] Tứ Hải Quy Nhất: Không nói nhảm, 4000.

[Thế giới] Thảo Nguyên Phi Yến: Còn có ai ra giá nữa không?

[Thế giới] Tây Môn Trái Chử: Ta đại diện cho Nam Cửu Khanh đồng học, xin Thảo Nguyên Phi Yến đợi một chút.

[Thế giới] Chanh Xinh Tươi: Oa, đại thần cũng muốn ra giá mua ảnh?

[Thế giới] Mưa To Gió Lớn: Đại thần đâu đại thần đâu?

Theo sau đó Lạc Thủy liền nghe thấy một tiếng “ding”, hệ thống thông báo: Hào hữu Nam Cửu Khanh của bạn online.

[Thế giới] Nam Cửu Khanh: Thảo Nguyên Phi Yến, ta dùng hai tiểu lâu tùy ý của “Tuyệt Diễm Phần Thiên” đổi với người.

Mọi người hít sâu vào một hơi, trên thế giới một mảnh âm thanh thổn thức, vô luận là trong game hay ngoài hiện thực, nhà cửa vẫn là thứ giá trị nhất, giá trị sử dụng cao lại còn không dễ bị mất giá, hai tiểu lâu của “Tuyệt Diễm Phần Thiên” là cái khái niệm gì, lúc đầu hệ thống hỏi mua của bọn hắn cũng mua không được.

Tiết Diễm Yến nhìn chăm chăm vào Lạc Thủy nhìn trái nhìn phải, nửa ngày mới xuất ra một câu: “Nhìn không ra người lại giá trị như vậy a.”

Lạc Thủy cũng cảm thấy mình không quá giá trị như vậy.

Vì vậy Tiết Diễm Yến trên thế giới lớn tiếng định, Nam Cửu Khanh cao giá mua thành.

Không biết Diễm Yến sẽ đem tấm ảnh thế nào gửi cho đại thần, Lạc Thủy khẩn trương, ánh mắt của Diễm Yến không chuẩn a: “Diễm Yến, ngươi chuẩn bị gửi cái ảnh nào cho hắn?”

Tiết Diễm Yến gõ mạnh bàn phím: “Vốn muốn lấy tấm ảnh đoàn viên của ngươi.”

“Ngàn vạn lần xin đừng!” Ảnh đoàn viên chụp lúc ngày đầu tiên mới vào đoàn, vẫn giống như là một tên tiểu tử, Lạc Thủy ghé vào trên mép giường nói: “Ngươi đừng nói là đã gửi đi rồi?”

Diễm Yến nguyền rủa: “Đừng kích động như vậy chứ?”

Lạc Thủy nóng nảy, bình thường thế nào không phát hiện năng ta cứ ông nói gà bà nói vịt như vậy chứ: “Rốt cuộc là đã gửi đi chưa?”

“Ta chẳng phải chưa nói xong sao, ai khiến ngươi ngắt lời?”

“Được được, ta sai, ngươi nói ngươi nói.”

“Ta nói đại thần chúng ta tiền trao cháo múc đi, đại thần nói được, sau đó hỏi ta muốn tiêu lâu cũ hay là hiện tại, sau đó ngươi xen đến.”

Lạc Thủy thờ phào nhẹ nhõm, may mắn còn chưa đem cái ảnh kia gửi đi, nhanh như chớp chạy xuống, kéo theo Tiết Diễm Yến ra khỏi ghế.

Tiết Diễm Yến chưa bao giờ biết Lạc Thủy lại có khí lực mạnh như vậy, ương ngạnh đẩy nàng ra: “Ngươi làm gì làm gì, cường đạo a.”

Lạc Thủy ngược ngung cười cười: “Ngươi không phải muốn ảnh sao, chúng ta nhanh đi tìm một bức.”

Tiết Diễm Yến lúc này mới hoàn toàn minh bạch, không phải chính là muốn nàng gửi cho đại thần một tấm ảnh xinh đẹp chút sao, mấy tin đồn gần đây trên thế giới đều là sự thật rồi, cũng chơi game lâu như vậy, người trong game không biết nàng là nam hay nữ, lúc này canh nhiên chủ động muốn chọn ảnh gửi, tình huống gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hoàng Hoa Khuê Nữ...

EDIT: TỬ SA

Tiết Diễm Yến nhìn bộ dạng khẩn trương của nàng, cố tình muốn trêu chọc, từ trong tủ đồ ăn vặt lấy một bị bánh nướng mở ra: “Ồ, cô nương nhà ai xuân tâm dọn sòng, mới tình đầu nha.”

“Nào có?” Lạc Thủy đoạt lấy bánh nướng, về mặt khác thường.

“Vậy ngươi đỏ mặt làm gì?”

Lạc Thủy càng ngày càng cảm thấy mặt mình có khả năng bị nướng thành bánh, sờ sờ đôi má nóng bỏng của mình, vứt bánh nướng đi nhào lên trên giường nằm thẳng, nghe thấy tiếng tim mình đập bình bịch, hoảng hốt một trận, nàng ai oán kêu lên một tiếng, trùm kín chăn, thầm mắng chính mình nỡ rút, còn muốn làm cho sự việc càng trở nên loạn thất bát tao.

Tiết Diễm Yến nghe thấy tiếng ân ân a a hừ hừ rầm rì trên giường, cười trộm, cô bé quả nhiên là đang xuân tâm dọn sòng a.

[Tán gẫu riêng] Thảo Nguyên Phi Yến: Vừa rồi trong máy tính của ta chỉ có một tấm, nhưng lại muốn gửi cho ngươi một tấm hình đẹp mắt hơn, nên ta đã tìm lại.

Nam Cửu Khanh gửi lại một cái biểu tình kinh ngạc.

[Tán gẫu riêng] Thảo Nguyên Phi Yến: Lạc Thủy nhà chúng ta chính là hoàng hoa đại khuê nữ, cái giá này bán cho ngươi tuyệt đối là thứ có giá trị.

Nam Cửu Khanh trước máy tính khóe miệng cong lên.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Tự nhiên. Tùy thời đến Tuyết Diễm Phần Thiên chọn phòng, chọn xong tìm Tây Môn Trái Chủ thương lượng chi tiết hơn về việc giao phòng.

Đúng là đại thần, làm chuyện thực nhanh nhẹn dứt khoát, Tiết Diễm Yên thầm nghĩ.

Quay đầu lại gọi Lạc Thủy: “Lạc Thủy, chọn phòng đi, chúng ta mỗi người một cái.”

Lạc Thủy chần chừ một chút, nếu như bị đại thần nhìn thấy, có phải sẽ cảm thấy nàng thực tham tài hay không? Không tốt lắm đâu.

Nàng nghĩ ngợi một hồi, sau đó từ cái tủ đầu giường rút ra một chiếc gương, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, mày mi kỳ thật cong cong tựa nguyệt nhạ*, khuôn mặt trắng trẻo thoảng sắc hồng, tuy nhiên cái mũi lại không đủ cao, miệng không đủ quyến rũ, cằm không đủ nhọn, làm sao bây giờ, vạn nhất đại thần cảm thấy nàng khó coi, không thích cái mẫu hình gầy nhom như nàng, vạn nhất tấm ảnh Diễm Yên gửi đi không đẹp, vừa nghĩ đến những điều đó Lạc Thủy liền tựa như uống phải chum giấm, cả người thiếu lực, đầu thương không ngớt.

*Nguyệt nhạ: trăng lưỡi liềm

Tiết Diễm Yên bay đến cửa thành Tuyết Diễm Phần Thiên, đợi hồi lâu cũng không thấy Lạc Thủy, xoay người nhìn lại, chỉ thấy có người đang trong trạng thái lơ người như tượng, biểu tình ngốc trẻ, mắt hơi chút đỏ.

Tiết Diễm Yên ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, kinh hô một tiếng: “Lạc Thủy, ngươi sẽ không thật sự nghĩ đến võng luyện* chứ?”

*Võng luyện: tình yêu trong game, tình yêu qua mạng...

A, võng luyện? Võng luyện hình như rất không tốt, Lạc Thủy lấy lại tinh thần, véo vào đùi một cái, nàng nào có võng luyện, vì thế thề thốt phủ nhận.

Tiết Diễm Yên nhìn vẻ mặt khẩu thị tâm phi* của nàng, tận tình khuyên bảo: “Ngươi ngay cả đôi phương vương tròn méo dẹt thế nào cũng không biết, vẫn là đừng nên nghĩ quá nhiều, tỷ hiện tại xin khuyên ngươi một câu, đừng đến lúc đó bị bán đi còn thay người khác kiếm tiền.”

*Khẩu thị tâm phi: mặt trái với lòng...

Mặt của Lạc Thủy trắng trẻo, nàng chính là muốn cấp cho đại thần lưu lại một cái ấn tượng tốt, làm cho lời đồn nhân yêu kia tự sụp đổ mà thôi, nói khó nghe như vậy làm gì, bất quá cũng biết Diễm Yên là vì muốn tốt cho nàng, gật gật đầu tỏ vẻ nghe rõ rồi. Sợ Tiết Diễm Yên không yên tâm, lại nói: “Ta không có nghĩ đến võng luyện, chúng ta chỉ là võng hữu* bình thường.”

*Võng hữu: bạn chơi game...

Võng hữu quen thuộc như với Lâm Thủy phu thê, đúng, chính là như vậy.

Tiết Diễm Yên không nhịn được: “Đi chọn phòng đi?”

Lạc Thủy lắc lắc đầu: “Ta không muốn.”

“Vậy tùy ngươi.”

Lạc Thủy không yên lòng onl game, đang trong lúc lưỡng lự muốn hay không tìm Nam Cửu Khanh mua lại tấm ảnh, sau thời gian rồi rắm suy nghĩ, Nam Cửu Khanh gửi tin đến.

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: Không ở bên cạnh ta thế nào bảo hộ được ta?

[Tán gẫu riêng]Nhược Thủy Tam Thiên: Ách.

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: Đương nhiên nếu mỹ nhân bất kỳ lúc nào cũng có thể cảm nhận được tình huống của anh hùng thì có thể ngoại lệ.

Lạc Thủy 囧, không biết nói gì hơn.

[Tán gẫu riêng]Nhược Thủy Tam Thiên: Tọa độ.

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: Đình Ma Thiên nhai.

Ma Thiên nhai địa thế hiểm trở, quanh năm mây mù lượn lờ, từ xưa trên núi chỉ có một cái sơn đạo uốn lượn dốc bảy mươi độ, không cẩn thận thì dễ dàng đi tong một lọ được thủy phục sinh, xác suất ngã xuống là 80%, thời điểm không có nhiệm vụ gì trong khu vực, rất ít người lên nhai.

Đương nhiên cũng có đồng hài thích mạo hiểm mang theo được thủy phục sinh đi lên núi dạo chơi, chỉ là cảnh sắc trên đó khá làm cho người ta thất vọng, trông trải tiêu điều, toàn đất đá rừng rậm, quạ đen thành bầy.

Đại thần đồng hài chạy đến đây làm gì chứ?

Nghi hoặc lại nghi hoặc, Lạc Thủy theo lời đứng dưới chân Ma Thiên nhai, nhìn đoạn nhai cao ngất trong mây trước mắt, không khỏi kinh thán về năng lực của tự nhiên, khó trách nói muốn phát huy tính chủ quan năng động phải tuân theo quy luật khách quan.

Kết quả của tuân theo quy luật khách quan chính là nàng vẫn đứng ở chân núi nửa ngày mà không dám động, bất đắc dĩ chỉ có thể cầu trợ đại thần.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta hình như lên không được.

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: Ở chân núi đợi ta, đừng đi loạn.

Hải tử Lạc Thủy rất nghe lời, chỉ ngốc ngốc ngẩng đầu nhìn đoạn nai, cảm giác có làn gió nhẹ nhàng phảng phất qua đám mây, mây mềm mại chậm rãi trôi qua đỉnh nai, khó trách thần tiên đều thích cư trú tại núi cao, đó đại khái chính là tiên cảnh nhân gian. Hạ tầm mắt xuống, phía đông là vách đá dựng đứng, phía tây là những bụi cây xanh um tươi tốt, một mảnh um tùm, có một con đường mòn mờ mờ nằm ẩn phía trong đó. Xuống thêm chút nữa, dĩ? Không thể nào, có bóng người, đến càng ngày càng gần, quý thần ơi, đừng nói với nàng đó là thần tiên nha.

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: ?

Nhìn người trước mắt với ba chữ “Nam Cửu Khanh” dính trên đỉnh đầu, ảo tưởng của Lạc Thủy tan biến.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: !

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: Nhấn đi theo, ta mang người đi.

Lạc Thủy xóc xóc bao khóa mang theo người, có hai lọ dược thủy phục sinh, hoài nghi đánh giá đại thần, đại khái là đủ.

Vừa mới bắt đầu, Lạc Thủy dễ dàng đi theo phía sau hắn, chuột cũng đều không cần động, nhưng đường càng đi càng hẹp, đằng mạn hai bên lay động cơ hồ muốn đem đường mòn đánh chiếm.

Nơi có bụi gai chắn đường, Nam Cửu Khanh đi thật chậm, thường thường là tự mình nhảy qua, gờ lại lập tức xoay người dùng thân thể ngăn cách bụi gai, để Nhục Thủy an toàn thông qua.

“À, bụi gai có công kích!” Lạc Thủy nhìn thấy thanh huyết của Nam Cửu Khanh dần dần tụt xuống, không khỏi kinh hô. Lại nhớ tới Nam Cửu Khanh không nghe thấy, vội vàng mở kênh tán gẫu riêng nói với hắn.

Trên thực tế hắn bên này huyết tụt đã lâu, Nam Cửu Khanh rất buồn bực đáp trả: “Mỹ nhân a, bình hoa* là tốt, hiện thật tàn khốc.”

*Bình hoa: chỉ những người chỉ có cái vỏ bên ngoài...

Người mới là bình hoa, cả nhà người đều là bình hoa, còn không phải là người để ta nhấn đi theo sao, Lạc Thủy gờ trả một cái biểu tình phần nộ cảm thấy vẫn chưa hết giận, cuộc đời chuyện ghét nhất là bị người khác đánh giá bất kỳ cái gì trên người nàng, dùng hiệu ứng âm thanh bẻ đứt ngón tay răng rắc uy hiếp nói: “Đừng ép ta bẻ khớp người.”

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: “Chuẩn tẩu”.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: “...”

(Từ Sa: Ở đây từ ‘bẻ khớp’ trong tiếng hán là ‘tẩu’, Khanh ca dùng lại chữ ‘tẩu’ ấy với nghĩa khác, giống như câu của mấy hoàng thượng nói với quan thần trong phim í ^^ để trêu tỹ í í mò)

Lạc Thủy đành phải phớt lờ kênh tán gẫu riêng, nhìn Thanh Sam công tử, trái đánh phải che, lâu lâu lại quay đầu nhìn nàng, lần đầu tiên cảm thấy lúc trước hắn là nên chọn chức nghiệp vũ em, ít nhất hiện tại có thể giúp hắn hồi huyết.

Tuy rằng đường đi có chút mùi vị gian nan, nhưng đại thần đi rất ổn, trên cơ bản không có xuất hiện tình huống nguy cấp, hiển nhiên đại thần rất quen thuộc con đường này, nhưng là đại thần mang nàng tới nơi này làm gì? Hải tử Lạc Thủy này trông có vẻ thông minh nhưng kỳ thật khá ngốc nghếch, cũng đã đi đến tận giữa sườn núi mới nghĩ đến vấn đề này, như thế mà ở nơi này bị người ta tiền dâm hậu sát, sát xong rồi lại dâm cũng chả có một ai biết. (Từ Sa: Lòi lẽ thật bt- đúng là pó toàn thân _”_)

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Lão đại, chúng ta tới nơi này làm gì vậy?

Căn cứ vào cảnh báo của những người chơi đã từng đi qua, trên đó chỉ có thể nhìn trời nhìn đất nhìn quạ.

[Tán gẫu riêng]NamCửu Khanh: Bắt quạ.

Cạc cạc, Lạc Thủy quả nhiên nghe thấy trên trời có một đám quạ bay qua.

Lạc Thủy trấn định hỏi: Thiệt hay giả.

Nam Cửu Khanh trả lời: Đẻ náu.

Lạc Thủy hoàn toàn bại trận, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào màn hình oán niệm. Chạy đến đỉnh nai khổ cực như vậy chỉ để bắt quạ... đại thần quen thuộc nơi này như vậy, chẳng lẽ đều là nhờ bắt quạ mà ra? Lạc Thủy nhất thời kinh sợ, cái nghiệp của đại thần, àn, rất có tình thần sáng tạo, phù hợp với yêu cầu phát triển của xã hội chủ nghĩa.

Bất quá thao tác chạy chỗ của đại thần chính là thật không thể chê được, rất đẹp. Những chỗ địa hình nguy hiểm, đại thần này cùng không nhủ, Lạc Thủy nhìn với vẻ mặt sùng bái, lại nhớ tới việc đến đây là chỉ để bắt quạ, Lạc Thủy liền có miệng khó nói, những câu từ ca ngợi cũng đông cứng lại trong họng.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đại Sát Phong Cảnh...

EDIT: TỬ SA

Trải qua vài phen giãy dụa rồi rầm liên miên, rốt cuộc cũng lên tới đỉnh nhai.

Lạc Thủy giải trừ trạng thái đi theo.

Thời điểm lên núi, chỉ lo nhìn về phía trước, tinh thần tập trung cao độ nên chưa kịp nhìn xuống, hiện tại vừa nhìn xuống dưới... Lạc Thủy lặng yên.

Một lúc lâu Bạch Y nữ tử lưng đeo hỏa hồ lơ trên màn hình, bộ dáng đối nguyệt ngâm thơ, hé mở đôi môi đỏ mọng: “Ta muốn theo gió trở về, lại sợ Quỳnh lâu Ngọc vũ, nơi đây cao không quá lạnh...”

Nam Cửu Khanh hóa đá. (Tử Sa: ta cũng hóa đá...)

Lạc Thủy nhớ tới cái nghiệm kỳ quái của đại thần, tìm kiếm phương ảnh của quạ đen, kỳ thật là rất nhiều, bất quá có vẻ không quá dễ bắt.

Nhược Thủy Tam Thiên: Lão đại, ta muốn bắt mấy con quạ đen!

Hòn đá Nam Cửu Khanh. Vô lực nói: “Đừng đại sát phong cảnh.”

Cái gì mà đại sát phong cảnh? Không phải là người nói tới bắt quạ sao? Lạc Thủy còn đang tự hỏi về lời của đại thần, thì đại thần đã đi xa về phía Tây rồi.

Nhược Thủy Tam Thiên gọi lớn: “Nơi nào đại sát phong cảnh?”

Nam Cửu Khanh: “Đội lát nữa người liền biết.”

Kỳ thật nàng nghĩ rằng đội lát nữa xem thử ai bắt quạ.

Lạc Thủy hồ nghi nhìn quanh bốn phía, đỉnh nhai dị thường bằng phẳng, nhưng là mây mù lượn lờ cảnh sắc xung quanh lập lờ chẳng phân biệt được rõ, hơn nữa quạ kêu vang lên những tiếng chói tai bay xoay vòng trên đỉnh đầu, thật sự rất chán ngán, theo nàng cái câu nhận xét trên forum kia cũng chẳng sai mấy, một câu, không phải địa phương tốt. Phong cảnh cũng không có, còn đại sát phong cảnh gì chứ, xí.

Không biết đi được bao lâu, mơ hồ nghe được tiếng nước chảy róc rách, mây mù dần dần tan ra, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn.

Đi thêm một đoạn nữa, trước mắt là một thanh tuyền* bích sắc trong vắt chảy ngang qua, trong suốt đến thấy cả đáy, cư nhiên còn có mấy con cá nhỏ với những chiếc đuôi đầy màu sắc lượn lờ qua lại.

*Thanh tuyền: con suối trong xanh... – ta để vậy nghe hay hơn, ngăn lại mang đậm nghĩa hơn

Lạc Thủy tò mò ngồi xổm xuống, suy nghĩ một chút, sau đó từ trong bao khóa lấy ra một chiếc cần câu thu hoạch cao cấp.

Nam Cửu Khanh bật cười, nha đầu ngốc này, nơi đây căn bản là không thể lấy được tiêu chí thu hoạch, lập tức tìm một chỗ để ngồi xuống.

Tuy rằng Lạc Thủy là cô nương tốt luôn có đủ kiên nhẫn, nhưng là đã qua nửa ngày cũng không có một chút động tĩnh gì, nhịn không được thì thầm tự nói: “Có vẻ như câu không được.”

Nam Cửu Khanh: “Người hiện tại phát hiện cũng chưa muộn.”

Nhược Thủy Tam Thiên lờm lờn hắt một cái: “Người biết tại sao không nói cho ta?”

Nam Cửu Khanh rất vô tội: “Ta tưởng rằng là do trên máy tính của ta không có tiêu chí có thể thu hoạch.”

Nhược Thủy Tam Nhiên: "..."

Nam Cửu Khanh cúi đầu chăm chú nhìn thanh tuyến hỏi nàng: "Ngươi nhảy qua được chứ?"

Lạc Thủy chớp chớp mắt, mỉm cười: "Xem ta đây."

Nam Cửu Khanh chỉ thấy nàng đứng dậy thối lui hai bước, bắt đầu chạy về phía trước, sau đó nương theo đà trước đó, nhẹ nhàng thanh thoát bay qua, ý cười tràn đầy trong sáng như một chú nai.

Nhược Thủy Tam Nhiên: "Xem nhẹ ta à, hừ hừ."

Nam Cửu Khanh: "Có trâu mới hừ hừ hừ."

Nhược Thủy Tam Nhiên: "Ngươi mới là trâu, trâu già!"

Nam Cửu Khanh: "Còn muốn nói chính mình là cỏ non sao?"

Trâu già gặm cỏ non, không biết tại sao, khuôn mặt Lạc Thủy lại bắt đầu có chút nóng lên, trời hôm nay quả nhiên có chút nóng.

Nhược Thủy Tam Nhiên: "Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi."

Nam Cửu Khanh: "Không thể nào, ta không có chiều sâu."

Nhược Thủy Tam Nhiên không khách khí: "Đa mặt ngươi dường như có chiều sâu."

Nam Cửu Khanh giác ngộ: "Mỹ nhân quả nhiên hiểu rõ ta."

Lạc Thủy quyết định dùng vũ lực giải quyết, nhìn Nam Cửu Khanh ở bờ bên kia, gửi qua: "Xem ai nhảy xa hơn."

Nam Cửu Khanh: "Được a?"

Nam Cửu Khanh triệu hồi ra tọa kỵ, chỉ nhẹ nhàng nhảy qua, kết quả ra sao, ai cũng có thể nghĩ ra.

Phi thường thân sĩ đối với Lạc Thủy ôm quyền: "Đa tạ đa tạ."

Lạc Thủy khí huyết dâng lên, cả giận nói: "Ngươi dùng tọa kỵ không tính."

Nam Cửu Khanh hảo ý an ủi: "Ta có thể hiểu cho tâm tình của ngươi, nhưng ngươi xem, ngay cả nó ngươi cũng so không lại, tính đi, ngoan."

Lạc Thủy thờ dài, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, quên đi quên đi.

Tọa kỵ của Nam Cửu Khanh kỳ thật rất tốt, là cùng loại với giống thần thú nhân sư*, ngân quang lấp lánh, uy phong凛凛.

*Nhân sư: mặt người mình sư tử, y như ở Ai Cập í...

Lạc Thủy chặc chặc tán thưởng, vô giá a vô giá.

Khi đến cấp 165, mỗi người đều sẽ tiếp nhận nhiệm vụ thần thú, bản thân nhiệm vụ khá biến thái không nói, tài liệu của nó còn phải có một lượng lớn nhân dân tệ mới có thể mua được, cho dù bỏ tiền mua tài liệu nhưng không hoàn thành được nhiệm vụ thì cũng chẳng lấy được thần thú, cho nên đại bộ phận người chơi đều trực tiếp quên đi cái nhiệm vụ này.

Nhược Thủy Tam Nhiên: "Vừa rồi sao lại không dùng nó?"

Tốc độ của tọa kỵ rất nhanh, hơn nữa hai người có thể cùng cưỡi, nếu dùng sớm, nói không chừng đã sớm bắt được quạ rồi.

Nam Cửu Khanh: "Ta muốn thưởng hoa thưởng nguyệt."

Lạc Thủy nhìn trời: "Đáng tiếc không có Thu Hương."

Nam Cửu Khanh: "Ta cũng không phải Đường Bá Hổ*, đúng không, mỹ nhân?"

*Đường Bá Hổ: (1470 – 1524) tên thật là Đường Dần, Bá Hổ là tên tự. Ông vốn người ở huyện Ngô, Tô Châu (Giang Tô) nổi tiếng tài hoa và tính cách phong lưu, ngao nghể, là người đứng đầu nhóm Giang Nam Tứ Đại Tài Tử thời Minh, đặc biệt nổi trội về tranh sơn thủy. Đường Bá Hổ là nhân vật kỳ lạ, để lại rất nhiều truyền thuyết trong dân gian Trung Quốc. Từng sáng tác ra bài thơ "Ngã ái thu hương"- "Ta yêu hương thu". Đạo diễn Châu Tinh Trì từng lấy ông làm hình tượng chính xây dựng bộ phim "Đường Bá Hổ điểm Thu Hương".

Lạc Thủy vô năng biện giải.

Nam Cửu Khanh thu lại thần thú, tiếp tục chậm rãi bước đi.

Quanh co.

Hoa Đường Lệ* mệnh mông vô bờ, từng đóa từng đóa nở rộ, tràn đầy phấn sắc kiều diễm, rực rỡ đến tột cùng, giống như hé ra một khuôn mặt tươi cười đung đưa đón gió, liên tục không dứt.

*Đường lệ: Một trong các tên gọi của anh đào Triều Tiên, hoa đỏ hồng hay trắng, qua đó...

Lạc Thủy kinh ngạc: “Ngươi phát hiện ra nơi này khi nào?”

Nam Cửu Khanh chỉ cười không nói.

Lạc Thủy chậm rãi đi qua, phát hiện hoa này không có thuộc tính gì, nói cách khác là do hệ thống thiết lập, một trong những điểm thành công của game là thể hiện những chi tiết nhỏ như vậy rất tỉ mỉ sinh động, nơi hoang sơn hẻo lánh như thế này mà thiết lập không sai sót bất cứ chỗ nào.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Sao lại thế này?”

Nam Cửu Khanh: “Đây là địa đồ chưa được mở ra, sau khi sử dụng chức năng di chuyển sẽ trở thành nhiệm vụ đồ.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Nguyên lai là thế.”

May là nơi này không có quạ, bằng không mới chính là đại sát phong cảnh.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Chúng ta đây khi nào thì đi bắt quạ.”

Nam Cửu Khanh rên rỉ: “Hôm nào rồi đi.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Nga.”

Nam Cửu Khanh: “Thích không?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “A?”

Nam Cửu Khanh: “Thích nơi này không?”

Tiểu nhân gật gật đầu, con ngươi di chuyển, tìm trong bao khóa nửa ngày, rốt cuộc lấy ra một chiếc váy dài bạch sắc thay vào, chạy vòng quanh biển hoa, Lạc Thủy nhấn giữ phím PRT chụp ảnh.

Nam Cửu Khanh tâm niệm vừa động, làm ảo thuật biến ra một bộ trường sam cùng loại, đuổi theo Lạc Thủy.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Chúng ta hôm nay ngay tại đây offline đi?”

Nam Cửu Khanh khó hiểu: “?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Như vậy ngày mai vừa online liền có thể nhìn thấy một mảnh biển hoa.” Không còn cách nào, nằng sợ sau khi đi xuống thì khó có thể lên lại.

Game này thiết định offline ở đâu, thì online cũng chính ở ngay đó.

Nam Cửu Khanh cười cười, một kế hoạch hình thành trong đầu.

Lạc Thủy linh quang chợt lóe tiền căn hậu quả đồng loạt hiện lên: “Lão đại, ngươi là mang ta đi ngắm phong cảnh?” Nói xong tự mình 囧.

Nam Cửu Khanh tự nghĩ, không rõ ràng như vậy sao? Đáp: “Hiếm khi ngươi phát hiện ra.”

Lạc Thủy ghen hồi lâu, không nhịn được: “Là ngươi muốn đến bắt quạ.”

Nam Cửu Khanh: “Là ta nói.”

Ngươi xem oa nhi này khuyết điểm khác không có, chỉ là quá đổi thành thật.

Nam Cửu Khanh không thể không cảm khái, quạ đen quả nhiên không cấp lực.

Vì phong cảnh rất đẹp, thế cho nên cả hai người đều không phát hiện đã hai giờ sáng.

Vẫn là Tiết Diễm Yên vừa hay tỉnh ngủ, phát hiện phòng vẫn sáng đèn, đem cái gối ném về phía Lạc Thủy.

“Tất máy, ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mộng Xuân Không Tốt...

Edit: TỬ SA

Rất cuộc là có muốn bắt quạ hay không?

Lạc Thủy rồi rầm cả đêm, thế cho nên khi rời giường, khuôn mặt trong gương càng nhỏ hơn, hốc mắt trũng sâu.

Khi bước ra khỏi cửa đi học. Tiết Diễm Yến nhìn nàng, nghiêm túc sâu sắc mà nói: “Mộng xuân không tốt cho cơ thể.”

Lạc Thủy một đầu tông vào trong ngực Tiết Diễm Yến, may thay cho Tiết Diễm Yến kia là một nơi nhiều thịt.

Liễu Oanh phía trước quay đầu lại: “Chân đều mềm nhũn ra cả rồi sao? Vấn đề này hình như có điểm nghiêm trọng a.”

Tiết Diễm Yến đem Lạc Thủy kéo ra: “Có vấn đề cần sớm được giải quyết.”

Liễu Oanh: “Thủy a, tỷ tỷ nhắc nhở người trước tiên nên đi mượn Tiểu Du kia cái tiểu đồ.” (Tử Sa: ko hui a T_T)

Tiếp đến đám nam sinh lâu một liên nhìn thấy một chiếc áo T-shirt trắng bay ra ngoài với tốc độ trăm mét trên giây.

Thật quý dị.

...

Buổi sáng tiết tư là khóa của Mao Đặng.

Mao lão sư phía trên bục giảng kia được gọi là diệu thú hoành sinh, nước bọt bay tứ tung, thời gian hạ khóa cũng không buông tha.

Lạc Thủy mi mắt trên đang cùng mi mắt dưới ra sức đánh nhau, quạ đen đáng chết, cẩn thận không ta uống máu người lột da người móc ruột móc gan người.

Hài tử đáng thương này đã và đang bất tỉnh nhân sự.

Thật vất vả chịu đựng qua hết tiết tư, lại còn bị Mao Đặng lão sư bám trụ:

Đối thoại như sau:

Mao lão sư: Thành tích thi giữa kỳ lần này của em phi thường ưu tú.

Lạc Thủy: Ân.

Mao lão sư: Nhà trường có một hoạt động du lịch đỏ, thầy quyết định để em làm đại biểu của lớp tham gia.

Lạc Thủy: Ân ân.

Mao lão sư: Được rồi, thầy cũng không làm chậm trễ em ăn cơm nữa.

Lạc Thủy: Ân ân ân.

Sau đó Lạc Thủy đồng học liền rời đi.

Tiết Diễm Yến đang đợi ở bên ngoài lớp học nhìn thấy Lạc Thủy đi ra, giữ chặt nàng hỏi: “Mao lão đầu tìm người có việc gì?”

Lạc Thủy bỗng trừng to mắt: “Chết rồi, ta hoàn toàn không nhớ thầy ấy vừa rồi nói cái gì.”

Tiết Diễm Yến ra kết luận: “Mộng xuân không tốt.”

Liễu Oanh gật gật đầu: “Không tốt không tốt.”

Lại thấy một chiếc áo T-shirt trắng bị thổi qua với vận tốc trăm mét trên giây.

Lạc Thủy phi thường ngưng ngưng khi lần nữa đi hỏi lại Mao lão sư.

Mao lão sư kỳ thật cảm thấy nữ oa này thật không tệ, làm việc rất nghiêm túc và trách nhiệm. (Tứ Sa: aizz ta lại chả thấy trách nhiệm ở chỗ nào)

Giờ đến căn tin khẳng định là đã trễ, Lạc Thủy đơn giản liền trực tiếp về thẳng ký túc xá vùi đầu vào ngủ.

Ngủ thẳng cho đến hơn năm giờ chiều, Lạc Thủy mới từ từ tỉnh dậy, khi bò xuống giường nửa mặt nhìn thấy hộp com được đặt trên bàn đã sớm nguội lạnh, lòng tràn đầy cảm động.

Gọi điện cho Tiết Diễm Yến cùng đến căn tin, sau đó đánh thức Liễu Oanh.

Khi onl game đã là tám giờ rưỡi tối.

Hôm nay kênh bang hội đặc biệt náo nhiệt, phải thăng lên đến cấp sáu, thăng lên đến cấp sáu bang hội có thể chiếm lĩnh một cư điểm, diện tích kiến trúc bang hội được mở rộng.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Rõ ràng, rốt cuộc cũng được thăng cấp a, mọi người tất cả đến NPC bang hội, chụp ảnh lưu niệm nào.

[Bang hội] Cỏ Non: Đến rồi đến rồi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tinh thần đoàn đội này của Tinh Thần hẳn là phát dương quang đại*, vù em thấy đúng không?

*Phát dương quang đại: được thúc đẩy, phát triển...

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Không sai, đúng chín giờ sẽ thăng cấp, ai online tất cả đều đến chơi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta đến rồi, tiếng hét của người làm ta choáng.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lão Nạp mấy ngày nay lưu lạc nơi đâu?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Tương thân mới có thể thăng.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Khụ khụ, người thăng không?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Toàn bại.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nơi nào bát quái nơi đó có ta, có ta mới thật sự tốt.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Aizz, hỏi vua có thể có bao nhiêu sấu, như là một đám thái giám ở thanh lâu.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Lời này của Lão Nạp thật là khiến ta mất hồn.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Aizz, không đáng nhắc đến không đáng nhắc đến.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Ai viết văn này?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không biết.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Không biết.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Giết!

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Giày da!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Mọi người đến đây đi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Tấm ảnh của Nhược Thủy cuối cùng là ai mua rồi?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lão Nạp người không phải là đi tìm sư thái sao?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Sự kiện lớn như vậy nghe người ta nói đến rất nhiều, hơn nữa ta rất quan tâm đến người.

[Bang hội] Cô Non: Đương nhiên là Nam đại thần, Nhưộc Thủy, có tiếp tục báo cáo hay không? Tỷ như Nam đại thần nhìn thấy hình người có phản ứng gì, có hay không cầu hôn người?

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Ta cũng không biết đồng học của ta có đem hình cấp cho hân hay không nữa.

[Bang hội] Cô Non: Thảo Nguyên Phi Yến là đồng học của người a?

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Đúng vậy.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cô nương này ta thích, Lạc Thủy người giới thiệu cho ta giới thiệu cho ta.

Một đám tiểu nhân trên đầu đỉnh bang hiệu “Bỉ Niên Phù Hoa” đang vây thành một vòng xung quanh NPC bang hội.

Lạc Thủy đứng trong đám người đó, trong lòng bỗng cảm thấy tự hào, tuy rằng tiểu bang “Bỉ Niên Phù Hoa” chưa được nhiều người biết đến, nhưng là thiên thời địa lợi mấu chốt là ở nhân hòa.

[Bang hội] Gió Đã Qua Biển Xanh: Thăng cấp vui vẻ, chúc mọi người vui vẻ.

[Bang hội] Cô Non: Tung hoa, cư điểm chiến sẽ càng vui vẻ, giết bọn họ không còn mảnh giáp, khiến bọn họ tè cả ra quần.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Được rồi, đến lúc đó ta cùng nam nhân nhà chúng ta, Nhưộc Thủy, Cô Non tổ thành một đội đi?

[Bang hội] Cô Non: Được a được a.

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Không được! Hai cặp phu thê, chỉ có mình ta, làm thành bánh hambogơ nhồi bông chắc? Các người không biết xấu hổ à?

Đau buồn nhớ lại, bình thường lão theo Lâm Thủy phu thê đánh quái làm nhiệm vụ cũng chưa tính đến, hiện tại lại đến hai cặp phu thê kéo theo một mình nàng, thực phiền muộn, Lạc Thủy trong lòng mất cân bằng.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Không được! Đội ngũ bang phái yêu cầu thực lực, bốn người các người cấp bậc chênh lệch quá lớn, hơn nữa không có Nga Mị, ngộ nhờ gặp phải đội mạnh thì không trụ được. Lâm Uyên Tiệp Nư cùng Nhưộc Thủy xuất thao tác cao tốt hẳn là ở tại chủ đội.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em người đây là chia cắt uyên ương a.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ta đây là nói thật, nếu là đánh với bang hội khác thì cũng liên tùy các người rồi, nhưng là đánh với Thanh Thanh gia tộc một đám tiện nhân siêu cấp RMB*, phải tự giác.

*RMB: Nhân dân tệ.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Vú em nói lời thô tục!!!

[Bang hội] Hiên Viên Đế: [Biểu tình không còn gì để nói] Đến lúc đó ta lĩnh một đội, Quân Lâm Thiên Hạ lĩnh một đội đi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Cuối tuần ta có chuyện đến không được, đến lúc đó Hưng Khí onl ID của ta.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Đây chính là lần đầu tiên ta tham gia cư điểm chiến, gà đông lạnh ~\[\geq \nabla \leq\]/~ a a a.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đúng rồi, còn chuyện mở rộng bang hội, Lâm Thủy khi ta không có ở đây người xem có vài tiểu hào nào đến đục nước béo cò không.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Theo ta thấy chiêu mộ người quen là được rồi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tóm lại mọi người trong lòng đều biết là tốt rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ân, ta biết rồi, có người quen muốn vào thì hãy báo với ta một tiếng a.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em sắp đến giờ rồi!!

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đừng làm ồn, ta đang đếm ngược mà.

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Vú em làm việc người cứ yên tâm.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Chụp ảnh chụp ảnh, nam trái nữ phải, nhân yêu đứng giữa.

Mọi người đều tự giác đứng sao cho đẹp đội hình, đáng tiếc người chơi nữ bên phải ít một cách đáng thương, ở giữa đương nhiên không có ai. Lạc Thủy lưng đeo hồ lô đứng phía sau đội ngũ nhìn, khóe miệng bất giác dương lên.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy tự giác chút, đứng vào giữa đi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Quân Lâm, Tinh Thần thiếu dạy dỗ!

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Cái này ta cũng giúp không được người, người xem ở giữa không có ai cũng thật không hài hòa.

Mọi người cười đến nghiêng ngã.

Nhược Thủy run rẩy, nhắm nghiền mắt, quyết định hy sinh thân mình, một người vì mọi người, thoáng nhích sang giữa một chút, sau đó Tinh Thần hô lớn một, hai, ba, chụp.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đếm ngược 10 giây trước khi thăng cấp.

Mọi người đồng loạt hô lớn, Lạc Thủy từ một chỗ sâu bao khóa móc ra ba cái pháo hoa mà hệ thống trao cho cấp 100, may là lúc trước không nỡ dùng, hiện tại thật có ích. Click vào sử dụng, ngừng đầu lên ngắm nhìn mảng pháo hoa lớn rực rỡ giữa trời đêm, phân tán thành nhiều tia lửa nhỏ.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Aizz, ta cũng vừa nghĩ nên mua pháo hoa về phóng, một phen đắc ý.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cái này gọi là ăn ý.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Lão bà, người ăn ý với ai?!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Người hôm nay sao có thời gian đến đây?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngự: Đến xem hội pháo hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cực Phẩm Rác Rưởi...

EDIT: TỬ SA

Xem xong hội pháo hoa, Lạc Thủy liền kiên quyết offline ngủ bù.

Sáng sớm ngày tiếp theo bị cú điện của giáo luyện đánh thức. Lạc Thủy chưa tỉnh ngủ, đem di động áp vào tai.

“Lạc Thủy Lạc Thủy, đối thủ của người rảnh vào tối thứ năm tuần tới.” Giáo luyện kích động nói.

Trượng nhị hòa thượng Lạc Thủy ngơ ngác khó hiểu: “Cái gì? Đối thủ?”

“Chính là nam học viên rất lợi hại mà lần trước ta đã đề cập qua đó.”

Hình như có chút ấn tượng, nhưng mà liên quan gì đến nàng? Tùy tiện đáp lại một câu: “Ah.”

“Người tối thứ năm đến cùng hấn đánh nhau.”

Tiếng Trung của giáo luyện tuy rằng không tốt lắm, nhưng ý thì nàng hiểu, chính là đề cho bọn họ giao đấu học tập, Lạc Thủy mỗi lần đến cũng đều cùng các học viên khác của ông giao đấu, có cần phải kích động như vậy không, sáng sớm gọi điện đến chỉ để nói cho nàng chuyện này.

“Biết rồi, giáo luyện.”

Cúp điện thoại còn có điểm khó hiểu, lần qua lộn lại hai lần ngủ không được nữa, cho nên đành rời giường onl game.

Nhấn mở mục hảo hữu, một mảnh xám tro.

Nhấn mở mục nhiệm vụ phát hiện nhiệm vụ đã được sắp xếp đi Mỹ quốc rồi, nàng cũng là đã lâu chưa làm qua nhiệm vụ rồi, buồn. Cấp bậc của nàng hiện tại muốn thăng 1 cấp cũng phải mất mười ngày nửa tháng, một người mới sáng sớm đi chém quái vật đầu người thân thú như thế, dường như rất nhàm chán, vì thế cho nên từ trong bao khóa lấy ra một cái cuốc sắt đi đào quặng.

Kỳ thật đào quặng càng nhàm chán hơn.

Tại địa điểm chỉ định nhân thu hoạch, nhân vật liền bắt đầu tự thực hiện các thao tác chuyển động.

Bắt quá đào quặng có thể đào được tài liệu làm trang bị, cũng có tỷ lệ bạo xuất ra đồ vật tốt.

Nói đến trang bị, Lạc Thủy có chút bất đắc dĩ, cấp 180 còn mặc Lam Sáo Trang của 160. Ai nói bán rau ăn rau thối bán y phục không y phục mặc, thật rất có lý. Linh quang chột lóe, hình như là nàng cũng có kim trang, chính là cái lần trước đại thần đưa cho, nàng hơi kích động nhanh chóng nhấn mở bao khóa, nhấn vào xem, cấp số của kim trang cũng là 180, thật may, do dự một chút, rồi mặc vào.

Y phục có rồi, còn thiếu vũ khí, Hóa Hồ Lô của nàng! Để tạo Hóa Hồ Lô cấp 180 cần tài liệu: Kim Cương Toái Phiến, Hóa Minh Từ cùng Lưu Sa. Kim Cương Toái Phiến cùng Hóa Minh Từ trong bao khóa của nàng còn mấy tổ, Lưu Sa chỉ có vài cái, bởi Lưu Sa làm nhiệm vụ tài năng mới có được, giá rất cao, mua một tổ phỏng chừng phải cả trăm kim. Căn cứ theo kinh nghiệm của nàng, khoảng ba tổ tài liệu tài năng mới xuất ra một Lam Trang, chỉ mua Lưu Sa nàng đã điên cuồng rồi, còn không kể đến đi mua tài liệu phụ gia, Luyện Kim Thạch, đất oi là đất, bắt quá ít nhất là Lam Trang, chuyện đã rồi, đành hạ quyết tâm.

[Thế giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Thu mua Luyện Kim Thạch giá cao đây.

[Thế giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Thu mua Luyện Kim Thạch giá cao đây.

[Thế giới] Phi Thiên Nhất Kiếm: Nhục Thủy lại bắt đầu chế tạo vũ khí sao?

[Thế giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Ân, thiếu vũ khí.

[Thế giới] Tây Môn Trái Chủ: Nhục Thủy MM* ta có, tán gẫu riêng.

*MM: muội muội- lâu lâu nhắc lại sợ các nàng quên ^^!

Phốt lò một đồng fan quy lạy Tây Môn trên kênh thế giới, Lạc Thủy mở kênh tán gẫu riêng.

[Tán gẫu riêng] Tây Môn Trái Chủ: Nhục Thủy MM cần bao nhiêu?

Nghe ngữ khí của Tây Môn Trái Chủ dường như không chỉ có một viên, Luyện Kim Thạch sau này dù sao cũng cần dùng, mua nhiều thêm mấy viên là được rồi.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Ngươi có bao nhiêu ta đều có thể mua sao?

[Tán gẫu riêng] Tây Môn Trái Chủ: Ta có ba tổ.

Lạc Thủy thiếu chút nữa thổ huyết, có trời mới biết ba tổ là cái khái niệm gì, một tổ 99 viên, Luyện Kim Thạch nàng có được do làm nhiệm vụ đánh quái tính đến bây giờ ít hơn cả 5.

Được rồi.

Đây là thực lực của đệ nhất tài phú bang, Lạc Thủy tự ti dày đặc.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta tuyệt đối sai rồi, liền mua một viên, cho ta giá đi.

Tây Môn Trái Chủ yêu cầu cùng bạn giao dịch, đồng ý hay không?

Lạc Thủy nhấn đồng ý, bỗng nhiên phát hiện số lượng Luyện Kim Thạch trong khung giao dịch là 99, mục giá cả là 0, nàng vừa rồi hình như là nói mua một viên mà? Một tổ nàng mua không nổi nha.

Lạc Thủy hủy bỏ giao dịch, nhập vào trong khung đối thoại, ta chỉ cần một viên.

Khung giao dịch lại xuất hiện.

[Tán gẫu riêng] Tây Môn Trái Chủ: Nhục Thủy MM, cái thứ này chất đồng trong thương khố cũng không có tác dụng gì, ngươi có thể giúp chúng ta dùng bớt, ta thay mặt Đảng và nhân dân cảm tạ ngươi.

Lạc Thủy hồi lại một cái biểu tình đồ mồ hôi, nhấn cự tuyệt.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta thật sự là không có nhiều tiền như vậy.

Tây Môn Trái Chủ trực tiếp dùng thư gửi Luyện Kim Thạch cho Nhục Thủy, thêm vào một câu: Không cần thì ném tất cho A Nam. Thời điểm gõ ra những lời này hắn vừa gõ vừa đắc ý, A Nam vô luận lúc nào cũng đều trấn định.

Lạc Thủy trừng nhỏ chơi đá, từ trong 99 viên Luyện Kim Thạch tách lấy ra một viên, lần nữa đem chỗ còn lại gửi qua thư cho Nam Cửu Khanh.

Bay đến đường Huyền Vũ Vương thành, đem tài liệu phổ thông giao cho NPC trước rồi luyện ra một Bạch Bản, lại dùng Luyện Kim Thạch đem đi luyện, bạo xuất ra một bình Sắc Tử Hồ Lô, thuộc tính bình thường. Lạc Thủy có động lực, tiếp tục bay đến đường Thanh Long cường hóa vũ khí.

Lạc Thủy suy nghĩ một chút rồi đem Bạch Bản cường hóa, dù sao cũng ít giá trị, nếu bị rớt thì sau có thể cường hóa lần nữa, bạo suất* sẽ thấp hơn.

*Bạo suất: bạo là phát nổ, bạo suất là tỷ lệ phát nổ, trong khi cường hóa vũ khí nếu thất bại, hay rớt thì sẽ phát nổ, hay sao đó... tùy game các nàng ah`

Mất không nhảy tiến đến +7, nhìn cái Bạch Bản bắt đầu ánh ngân quang, trong lòng nghĩ phỏng chừng thêm lần nữa liền bạo* rồi.

Bạo rồi mới tốt, nhấn xác định.

Vì thế...

“Đỉnh” một tiếng lên đến 8.

“Đỉnh” một tiếng lên đến 9.

“Đỉnh” một tiếng lên đến 10.

Lạc Thủy co giật hoàn toàn, cường hóa đến 10 mấy chữ này trong đầu cứ lặn qua lặn lại mấy lần, mới hiểu được ý của nó, cái Bạch Bản rác rưởi của nàng thuộc tính canh nhiên cường hóa thành cực phẩm.

Thượng Đế biết cường hóa đến 10, xác suất chỉ có 1%.

Sự kiện siêu xác suất trong truyền thuyết đã xảy ra với nàng.

Đáng tiếc thuộc tính cơ sở của Bạch Bản quá kém, cường hóa lên 10 chỉ có thể là “cực phẩm rác rưởi”.

Là máy bay chiến đấu trong đám rác rưởi.

Lạc Thủy dùng đầu mãnh liệt đập vào máy tính, sớm biết thế liền trực tiếp cường hóa Tử Hồ Lô rồi.

Sớm biết thế sớm biết thế liền không dùng Bạch Bản làm đệm lót.

Sớm biết thế sớm biết thế...

Trong đầu của Lạc Thủy chỉ còn lại có ba chữ này.

Khóc không ra nước mắt.

Nhìn Tử Hồ Lô trong tay, không dám cường hóa, dùng một cái Bạch Bản làm đệm lót lại cường hóa đến 10, hẳn sẽ bạo bất cứ lúc nào.

Chưa bao giờ cảm thấy lời nói của Lão Nạp lại kinh điển như bây giờ, nhất là câu: hỏi vua có thể có bao nhiêu sào, như là một đám thái giám ở thanh lâu.

Lạc Thủy đem tin Bạch Bản +10 gửi đến trong kênh bang hội.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Tìm ta như muốn chết.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Cái này... Nhục Thủy nguoi RP* bạo phát.

*RP: may mắn

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vũ em, là bạo rớt, Bạch Bản cường hóa đến 10, Thượng Đế phù hộ ta.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta đem ra để cho các nguoi bổ sung thêm chút kiến thức.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Kiến thức dài dài, nguyên lai +10 là vậy, nói thật ta vẫn là lần đầu nhìn thấy.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ai không vậy chứ...

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nhục Thủy Nhục Thủy tái phát một lần, ta vừa rồi bị kim quang làm chói mắt, mắt vẫn còn chưa dám mở nha.

Lạc Thủy đem “cực phẩm” kéo tới bang hội.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nói thật, nguoi có vũ khí +10 chỉ có ba, Nhục Thủy chúc mừng nguoi nhận được vị trí thứ tư.

Nam Cửu Khanh đại thần, Tử Hải Quy Nhất rửa đất, và một nguoi thần bí muốn không chế diện bản ba nguoi các hữu một phen.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Thật vinh hạnh, ta biểu tình dị thường kích động, lệ nóng tràn đầy, lệ rơi đầy mặt.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhục Thủy, cư điểm chiến thứ bảy ngươi mang theo Bạch Bản này, đứng yên một chỗ, kim quang này cam đoan chói mù mắt đám người kia, đến lúc đó chúng ta liền cứ bỏ người như bỏ dưa hấu thôi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Rất có lý.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta nhỏ.

Lạc Thủy cất “cực phẩm” đi không dám chạy loạn, đành phải thành thành thật thật đi làm nhiệm vụ.

Sau đó hệ thống thông báo Nam Cửu Khanh online.

Đại thần sao lần nào cũng đợi nàng onl rồi mới online?

Sao lại thế? Không đâu, sao có thể? Không thể nào, ân, là nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhục Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chỉ Thủ Nhất Biểu...

EDIT: TỨ SA

Kênh tán gẫu riêng sáng lên, Lạc Thủy nhấn mở.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Luyện Kim Thạch?

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Ân, của Tây Môn Trái Chủ chuyển cho ngươi.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Bao khóa ta không đủ dùng, mỹ nhân giúp ta cầm đi.

Lạc Thủy nghe được tiếng đề kỳ của thư, buồn. Được rồi, nàng chính là cái thương khổ sống.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Lão đại, nói cho ngươi một bí mật.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Nói.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta có thanh vũ khí +10.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Nga.

Đại thần thế nào lại trở ra như quả trứng vậy? Khẳng định là ăn canh trứng lớn lên rồi.

Lạc Thủy chỉ có thể gần như vô cảm đem vũ khí kéo đến khung đối thoại.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Nguyên ý bán không?

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: A?

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Ta giúp ngươi bán.

Lạc Thủy chợt hiểu, giữ vũ khí này lại dù sao cũng không dùng gì, nhấn mở hộp thư rồi gửi qua.

[Tán gẫu riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: Nga, lão đại, ta gần đây có phải hay không biểu hiện rất tốt?

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Không tốt.

Lạc Thủy không cam lòng, nàng là muốn hỏi một chút về nhà thiết kế của “Tuyệt Diễm Phần Thiên mà.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Không tốt??

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Ân.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Thế nào lại không tốt?

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Không tin ta.

Àch, cái này hần cũng biết? Không phải là thật lâu trước kia có chút hoài nghi về kỹ thuật của hần sao, nhưng là Lạc Thủy kiên quyết không thừa nhận.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Nào có.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Đến đường Thanh Long, đợi lát nữa cứ việc nâng giá.

Lạc Thủy khó hiểu, nâng giá? Nâng giá cái gì?

Một ý nghĩ chợt lóe qua, OMG!

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Chẳng lẽ lão đại ngươi muốn chào bán ảnh ngọc*?

*Ngọc: ở đây chỉ sự tôn quý

Nói xong, Lạc Thủy tự mình 回, phảng phất như nghe được có ai đó ở đầu máy bên kia đang cười trộm.

Nàng cũng không cần thiếu kiên nhẫn như vậy chứ.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Vậy ngươi cứ coi như là ta đang chào bán ảnh chụp đi.

Cái gì mà gọi cứ coi như là chứ... ảnh chụp của đại thần, phòng chừng nàng tán gia bại sản cũng mua không nổi.

Đi trước nhìn kỹ hần nói.

Truyền tống đến Vương Thành, thẳng đến đường Thanh Long.

Xa xa liền nhìn thấy một đồng người đang bu quanh thợ rèn, chú ý là đang ở bên cạnh thợ rèn, thợ rèn là NPC giúp cường hóa, người vây xung quanh không có gì đáng ngạc nhiên, mẫu chốt là hiện tại thợ rèn đang được nhân rồi, bên cạnh lại có một đồng người.

Lạc Thủy tò mò tiêu sái đi qua.

Phát hiện trong kênh phụ cận cái thanh vũ khí +10 của nàng rõ ràng đang thần nhiên nằm đó lóe kim quang.

[Phụ cận] Tam Cung: Thanh vũ khí +10 thứ tư của bốn khu, ai trả giá cao nhất thì được.

Tam Cung, Lạc Thủy mở hôi thám đất, Tam Cung Cửu Khanh, đại thần luôn có sáng ý như vậy. Ngay cả tiểu ID cũng chính là hần.

[Phụ cận] Yên Chết Rừng Long: Vũ khí +10 Bạch Bản, ta đồ mồ hôi.

[Phụ cận] Hàng Lậu: Thuộc tính cơ sở tuy rằng kém một chút, sau khi giải trừ phong ấn có xác suất xuất hiện thuộc tính ẩn của +10.

Àch? Còn có thuộc tính ẩn, Lạc Thủy chỉ biết là có phong ấn.

[Phụ cận] Tam Cung: Hàng Lậu thực là người hiểu biết.

[Phụ cận] Hàng Lậu: Quá khen quá khen.

[Phụ cận] Trương Tam Diên Rò: Kim quang này liền có thể làm chết người, mua, 200J.

[Phụ cận] Yên Chết Rừng Long: Ta đây xuất 300J.

[Phụ cận] Hàng Lậu: Ta xuất 500.

Lục tục lại có vài người nâng giá, có người lại thảo luận bao nhiêu tiền rồi mới đổ ra, Lạc Thủy đau lòng, phải biết rằng kim trong game này vẫn dường như rất đáng giá, rất nhiều chức nghiệp người chơi dựa vào đầu cơ này để trục lợi kiếm tiền, nhất là người chơi FRMB* không có nguyên bảo** như Lạc Thủy vậy, chỉ có thể dựa vào tiền kim. Nghĩ đến lời của đại thần, vội vàng nâng giá, ân, phải toàn tâm toàn ý tín nhiệm đại thần.

*FRMB: phi nhân dân tệ

**Nguyên bảo: tiền do người chơi nạp thẻ vào mới có, bthg` người chơi ko nạp thẻ chỉ có thể giao dịch bằng hoàng kim hoặc ngân lượng từ game

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: 3000J

Kênh phụ cận một trận trống rỗng, Lạc Thủy hắc tuyến vạn trượng, nâng cao quá rồi?

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: 6000J

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: 6500J

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Phi nhân dân tệ tiền nhân yêu tình tình tâm đi, vũ khí này ta mua định rồi. 1W!

[Phụ cận] Tam Cung: Giá đưa ra cũng như giọt nước tràn ly, phải xem xét rõ ràng.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Còn sợ ta không có tiền ư, thật là buồn cười. Bất quá ta thấy nhân yêu kia kỳ thật không có bao nhiêu tiền.

Lạc Thủy dường như có chút chút điểm minh bạch rồi, vì cái gì đại thần kêu nàng nâng giá, đây là yêu nghiệt NC* lưng đeo hồ lô của Minh giáo.

*NC: nảo tàn (nao-can)/ đần độn

Lại dường như chưa minh bạch lắm.

Đầu tiên đại thần thế nào biết được Thanh Thanh Tiểu Yêu ở nơi này? Tiếp theo thế nào xác định được Thanh Thanh Tiểu Yêu sẽ mua?

Lạc Thủy bỏ qua sự khiêu khích của Thanh Thanh Tiểu Yêu đem giá tăng đến hai vạn, trong kênh có chút không rõ tình huống bắt đầu hoài nghi bọn họ là kẻ lừa gạt, có chút thoáng biết tác phong của Thanh Thanh gia tộc nhưng cười không nói, chút còn lại là náo loạn ồn ào, làm nháo cả một đám.

Một thanh Bạch Bân +10 canh nhiên hồ đến 3W.

Lạc Thủy dở khóc dở cười.

[Phụ cận] Tam Cung: Cuộc đấu giá thanh vũ khí +10 thứ tư của bốn khu kết thúc, đặc chủ* là Thanh Thanh Tiểu Yêu.

*Đặc chủ: người chiến thắng trong cuộc đấu giá

Thanh Thanh Tiểu Yêu rất đắc ý, sau khi đi qua còn đắc ý dùng hồ lô kim quang lập lòe phát ra hai cái kỹ năng đối với Lạc Thủy.

Lạc Thủy nếu không quỳ xuống một chút thì thiếu chút nữa sẽ có ít nhang muỗi cúng bái, thật có tiền thật to lớn thật hâm mộ a.

Hệ thống đề kỳ* nàng nhận được thư.

*Đề kỳ: aizz gặp lâu rồi mà h mới giải thích thật tội lỗi, đây là một hình thức thu hút sự chú ý của người chơi của game để thông báo về việc gì đó

Nằm trong ô phụ kiện là một đồng kim tử, Lạc Thủy mắt hình ngôi sao, 3W a 3W, nàng có thể tại Vương Thành mua một bộ phòng tử kèm viện tử thật lớn, nàng có thể mua một tá Luyện Kim Thạch, mua N tá Lưu Sa, nhưng là tiền này hình như là do đại thần kiếm được.

Phảng phất đoán được oa nhi Lạc Thủy này quá thật thà, Nam Cửu Khanh gửi tin qua: “Đó là của ngươi.”

Lạc Thủy nhìn không được, hỏi: “Ngươi thế nào biết Thanh Thanh Tiểu Yêu ở đây?”

Nam Cửu Khanh: “Vừa nhìn thấy nàng ta đang thu mua Cường Hóa Thạch.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Vậy ngươi thế nào biết nàng ta sẽ mua?”

Nam Cửu Khanh bật cười: “Bấm chỉ tay tính.”

Lạc Thủy bị đông cứng.

Thật lạnh a.

Lạc Thủy suy nghĩ một chút về toàn bộ sự tình của câu chuyện.

Không thể nào không cảm thán đại thần ngươi thật âm hiểm!

Bất quá âm hiểm tốt, âm hiểm diệu, âm hiểm tuyệt, âm hiểm vô cực hạn, âm hiểm cực sáng khoái.

Nói ngắn gọn, là nàng thích nó.

Không nghĩ đến mọi người lại biết đến chuyện này nhanh như vậy.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nghe nói thanh cực phẩm kia của Nhục Thủy bị 3W của Thanh Thanh Tiểu Yêu mua đi rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cực phẩm phối cực phẩm, thế giới này thật đẹp.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ân, tuyệt phối.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nhục Thủy đến cùng ca ca nói chuyện một chút, ngươi bán thế nào.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Người khác giúp ta bán $\neg \left[\neg \nabla \neg \right] \neg$.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Được, thế thì nhanh đem cái người khác kia kéo đến bang chúng ta đi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đồng ý.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Vú em đã lên tiếng rồi, Nhục Thủy, nhanh nhanh đi phát huy sự thông minh tài trí của ngươi, có cướp cũng phải đem về cho ta.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Lâm Uyên đại thúc à, lão bà nhà ngươi muốn hồng hạnh xuất tường rồi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Không sao, ta đang ngồi ở góc tường đợi bắt đây.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Kỳ thật ngươi là đang khoét góc tường thì có.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Đồng đạo trung nhân* a.

*Đồng đạo trung nhân: chỉ những người cùng chung lý tưởng, nguyên tắc, hiểu ý nhau.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Lão công, ván giặt quần áo nhà chúng ta đâu?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Lão bà, ta sai rồi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Lâm Thủy đây chỉ là rửa đất, người ta sớm đã giặt bàn phím rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Độc thân hiểu gì, nghe thấy cũng đừng nói lung tung.

Đám chú hề, Lạc Thủy bật cười.

Thật tốt, có một bang như vậy, có một đám người như vậy.

Đám người bên cạnh thợ rèn dần dần tản đi, Lạc Thủy đứng yên tại chỗ, tìm đến Tam Cung, nhấn đi theo.

Nam Cửu Khanh nhìn thấy Lạc Thủy xoay người: “Ta còn có một cái tiểu ID nữa, ngươi đoán xem tên gọi là gì.”

Lạc Thủy không ngờ hẳn lại hỏi như vậy ngay ngốc trả lời: “Vương Hầu Tương Tương?”

Nam Cửu Khanh: “Không phải.”

Nàng sao đoán được: “Ta đoán không ra.”

Nam Cửu Khanh: “Chỉ Thủ Nhất Biểu.”

*Nhục thủy tam thiên, chỉ thủ nhất biểu: đây là một thành ngữ bên TQ, nghĩa gốc: Nước sông vô hạn, ta chỉ cần một gáo – Ý nói: Trên đời người ngàn vạn, ta chỉ yêu mình ngươi... 2 anh chị này lãng mạn wa’ >_<

Bạn đang đọc truyện *Nhục Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cư Điểm Chiến~Ing

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy mất ngủ.

Nằm ở trên giường xoay qua xoay lại, từ đầu giường lăn đến cuối giường, đếm cừu nhiều cỡ nào đi nữa vẫn là ngủ không được.

Nhược Thủy Tam Thiên Chi Thủ Nhất Biều.

(đã giải thích ở chương 20... thỉnh xem lại ^^~)

Trùng hợp trùng hợp, khẳng định là trùng hợp, nàng vỗ vỗ đầu mà niệm, trở người tiếp tục ngủ.

Nhưng là nàng vì cái gì mà lại ngủ không được?

Đại khái là bởi vì bị bánh thịt từ trên trời rơi xuống trúng, nàng đem đầu vùi vào gối kêu rên vì cái gì không đem nàng ném luôn đi?

Nàng có chút không bình thường.

Cho nên nàng quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ cắt giảm thời gian chơi game, mặt hướng về đại hải xuân hoa nở.

Lần nữa onl game đã là tối ngày thứ bảy, cư điểm chiến sắp đến.

Trên thế giới đã huyền nháo đến rồi tỉnh rồi mù.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ai đang online đều đến phòng hội nghị.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy đến mau.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Đến rồi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ta lĩnh một đội: Nhược Thủy, Lâm Uyên, Ma Hoa Đông, Lão Nạp. Quân Lâm Thiên Hạ lĩnh một đội: Hắc Hóa Phi, Thương Hải, Lão Ngưu, Hoa Hoa Chủ Công, Tinh Thần kia đội lưu thủ.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Có cần phải chọn ra một đội vũ em không.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ân, chỉ sợ vạn nhất đối phương đem đội vũ em giết chết thì hết.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Bang chúng ta tổng cộng chỉ có chín người có thể làm vũ em, tổ đội cũng cần vũ em a. Thế sao đủ?

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Có thể onl 2 acc ai có tiểu ID là Nga Mi, đều onl đi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ân, cấp bậc trang bị thế nào cũng đều không sao cả.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Thật nghiêm túc, Thanh Thanh gia tộc rất lợi hại sao?

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Trang bị rất cường đại, cẩn thận chút vẫn tốt hơn, muốn đánh liền đánh một cách khí thế.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Một đám câu nhân dân tệ.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không biết đối phương có bao nhiêu người.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Liên bang bọn họ ắc còn không mang nổi mình ắc, Thanh Thanh gia tộc cũng chính là cái bang cấp sáu, so với chúng ta hẳn là không kém nhiều lắm.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Sức mạnh của Lạc Thủy quả nhiên rất cường đại, chỉ một mình liền đem Thiên Hạ giải quyết xong.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Đại tỷ, đừng làm ta đau...

Ngay sau đó, Hiên Viên Đế đem tiểu ID tập hợp lại chọn ra hai vũ em, lại đem thành viên của đội khác an bài xong, tiếp tục dẫn dò...

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tổ tự nguyện còn lại, có thể tổ mãi, tốt nhất là năm chức nghiệp, tán nhân cũng có thể, không có Nga Mi thì nói với ta. Nga Mi của người onl 2 nick, trực tiếp đem bình máu cừu chuyển cùng kỹ năng né tránh kéo dài thời gian ngay khi có thể.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Mọi người nhớ mang đủ dược, chết trên chiến trường là trực tiếp bị xuất ra ngoài, không thể sống lại.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Nhấn mạnh một chút: Tất cả đem ô hảo hữu đóng lại hết, đừng để cho người khác thêm người làm hảo hữu để có thể nhìn thấy tin tức của người.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Quân Lâm, đến lúc đó chúng ta vây đánh.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Không vấn đề.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, đánh không lại liền chạy, sinh mệnh chỉ có một, rõ chưa?

[Bang hội] Đem Đầu Tiên: Rõ cả rồi, ngay cả ta cũng rõ rồi, phỏng chừng mọi người không vấn đề gì.

Mọi người lại bỏ sung vài vấn đề cần chú ý, cư điểm chiến tiến vào thời gian đếm ngược.

Lạc Thủy bình thường vì tiết kiệm tiền đều là dùng được của cấp 100, lần này đây chính là tuôn huyết lệ mua của cấp 180.

Nàng đem kỹ năng quần công kích cùng quần né tránh lấp vào, mang song hồng.

[Đội ngũ] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Lạc Thủy thân trang bị này thật đẹp mắt, hiểu tâm bao nhiêu thế?

[Đội ngũ] Nhược Thủy Tam Thiên: 307.

Hiểu tâm của vũ khí người nhà Tứ Hải Quy Nhất cũng chỉ có 300, nàng toàn thân cộng lên tới 307. Chênh lệch a chênh lệch.

[Đội ngũ] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Ta mới 287.

[Đội ngũ] Nhược Thủy Tam Thiên: Lâm Uyên người võ đường huyết ngư, không biết xấu hổ theo ta so bì? Ta xuất ra Thiên Sơn đều không lại bọn người, trực tiếp đâm đầu vào chậu hũ chết cho rồi, huyết của người so với ta nhiều hơn đến một vạn a, ta sầu.

[Đội ngũ] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ax, nhiều huyết như vậy a, Thiếu Lâm hình như là vịt lê vô hạn.

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Thiếu Lâm kỹ năng tương đối đồng đều, đều là hướng đến thiên hạ của người chơi nhân dân tệ.

[Đội ngũ] Nhược Thủy Tam Thiên: Có nhân dân tệ đi khắp thiên hạ cũng không sợ.

[Đội ngũ] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ân, bất luận chức nghiệp dạng gì đều giống nhau, ta đã thấy qua Nga Mi hiểu tâm đến 400.

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Chúng ta thương lượng chiến lược đi.

[Đội ngũ] Nhược Thủy Tam Thiên: Báo cáo: Ta đối với thao tác của Thiếu Lâm không cần quá chú ý.

[Đội ngũ] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Ta đến mang chủ lực của đối phương tổng ra đi.

[Đội ngũ] Hiên Viên Đế: Ân, ta sẽ toàn diện truy đuổi, ai chạy chỗ tốt truy đuổi Nga Mi đi.

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Ta đi.

[Đội ngũ] Hiên Viên Đế: Được, còn lại Nhược Thủy cùng Lão Nạp hỗ trợ lẫn nhau, đừng quá phân tán.

Mọi người bảy miệng tám lưỡi* thảo luận một trận, đã đến tám giờ, hệ thống xuất ra tin tức cư điểm chiến.

*Bảy miệng tám lưỡi: thất chủy bát thiết- ý: một cuộc thảo luận với tất cả mọi người nói chuyện cùng lúc

Nhập trường.

Cư điểm chiến vừa xưng Đại Đồ Sát, tại cư điểm giết đối phương thành công.

Lạc Thủy nín thở ngưng thần, nhìn chăm chăm vào màn hình, theo Lâm Uyên đi về hướng trái.

Vú em còn đang tìm đội viên chủ lực, đã bị đối phương nhấn vào, tự động tiến nhập họa diện chiến đấu, Hảo Tử Bất Tử vừa vặn là cùng đội với Thanh Thanh Tiên Nhi, cũng có năm người, tất cả đều cầm vũ khí ngân quang chói lóa, ở đây là tới để đánh nhau, rõ ràng là trực tiếp dùng tiền đâm nhau.

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Đi tìm mòn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công.

[Đội ngũ] Hiên Viên Đế: Tất cả trang bị kỹ năng né tránh, bị tiền đâm đến cũng không tốt đâu.

Đội Lạc Thủy mỗi người đều có một cương vị riêng, chiến đấu đơn lẻ.

Nàng tọa định công kích Đường Môn của đối phương, nhưng là đối phương hoàn toàn không để ý đến nàng, chỉ chú ý tự mình chạy chỗ, ngẫu nhiên bắn về phía nàng vài cái độc chiêu. Cái gì thế này?

[Đội ngũ] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Bảo hộ vú em!

Ax!

Lạc Thủy vội vàng chạy đến bên cạnh vú em, bắt chập tất cả, phóng lại mấy chiêu quần công độc thủ, để vú em có thời gian hồi huyết, sau đó cũng tủa định vú em đối phương đang điên cuồng phóng độc công. Đối phương ý mình phòng cao huyết hậu, khi mọi người đồng loạt công kích vú em kia, hiển nhiên bọn họ muốn tán đội. May là vú em thao tác cường, hơn nữa bị Ma Hoa Đông cường lực truy đuổi, vú em đối phương rất nhanh đã ngã xuống đất.

Bất quá đội bọn Lạc Thủy cũng không chiếm được ưu thế, huyết của vú em còn dư lại một chút, thời gian để hồi huyết rất dài, chỉ có thể đứng xa xa tại hậu phương, trên cơ bản bị vây kín không thể làm vú em.

Lúc này chỉ có thể dựa vào thực lực.

Chủ công của đối phương là Trương Tam Phong Tử, Thiếu Lâm nổi danh khu bọn họ, Lâm Uyên đánh với hắn có điểm cật lực. Lạc Thủy đánh với Thanh Thanh Tiên Nhi có chút nhỉnh hơn, nhưng Thanh Thanh Tiên Nhi có gia tốc khí, đánh không lại liền chạy, hận Lạc Thủy đến nghiêng răng nghiêng lợi. Sau vài hiệp, huyết hai bên đều mất hơn nửa, bất quá thế cục dần dần rõ ràng.

Bởi nhờ có vú em hướng lại đây nhanh chóng gia tăng trạng thái.

Thanh Thanh Tiên Nhi ngã xuống, trở thành hai đánh một, Thanh Thanh Tiểu Ngư ngã xuống, trở thành ba đánh một.

Cuối cùng Trương Tam Phong Tử ngã xuống, đội bọn Lạc Thủy chiến thắng, tất cả mọi người đều thở dài một hơi.

[Đội ngũ] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Có vú em thật là tốt.

[Đội ngũ] Nhược Thủy Tam Thiên: Lâm Uyên đâu?

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Vừa bị tiền của Phong Tử đâm đến.

Sầu.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Mấy đội khác thế nào?

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Vú em đội chúng ta bị của một đội họ Tiền giết.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đội chúng ta đang ở góc Hoa Tàng âm u hái nấm.

Xem ra thế cục thực sự rất sáng sủa.

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Nếu vú em đội bọn Quân Lâm chết rồi, đội chúng ta có trụ lại được không?

[Đội ngũ] Hiên Viên Đế: Trước cứ để xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vô Địch Tiện*...

EDIT: TỬ SA

*Tiện: hèn mọn

Lạc Thủy vừa định đánh ra một câu dừng lo lắng, bên này vừa tiến nhập họa diện chiến đấu.

Lần này đội gặp phải đều là tân nhân 100 mới xuất đầu, trên cơ bản không có gì khó khăn liền đem đối phương đá bay.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Đội Quân Lâm bị dư ra rồi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiện Ngư: Đội ngũ chỉ công cao dự bị đi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tinh Thần đến đội chúng ta.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Chuẩn bị đi, đám vú em này, ta hân.

[Bang hội] Hoa Hoa: Tiện thành như vậy cũng không dễ dàng a.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Làm sao vậy?

[Bang hội] Gió Đã Qua Thương Hải: Toàn bộ kỹ năng đều đổi thành thêm huyết, không có việc gì liên ở bên kia phun lời thô tục, lời khó nghe đến thế nào cũng đã được nữ hài tử gia gia kia nói ra.

[Bang hội] Hắc Hóa Phi: Vô địch tiện, ta rút cuộc đã hiểu.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Còn hơn mười bảy phút nữa, các nàng chính là muốn kéo dài thời gian đó.

Cư điểm chiến có hạn chế thời gian, bên tiến công trong thời gian quy định không đem bên thủ giết xong liền tính là tiến công thất bại, không chỉ không có vinh dự, điểm thiện trong điểm thiện ác sẽ giảm bớt, một khi đã giảm bớt xác xuất thành công khi cường hóa vũ khí cũng sẽ giảm theo.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Đội chúng ta tự sát đi, để đội Hiên Viên lên đầu.

[Bang hội] Hoa Hoa: Ân, ta đem toàn bộ kỹ năng triệt hết.

Lạc Thủy trong lòng lộp bộp một chút, tự sát tương đương với không tham chiến, cho dù thắng lợi cũng không có điểm vinh dự cùng kinh nghiệm, bọn họ đã theo lâu như vậy, Lạc Thủy cô hòng bắt đầu ngửa ngáy.

Kênh bang hội lần nữa không có người tiếp lời, nếu không tự sát, thời gian hết chính là thất bại.

Rất lâu sau.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đội chúng ta lên đầu đi, toàn bộ hồng, lam, né tránh tháo xuống đổi thành kỹ năng công kích.

Lạc Thủy đột nhiên có một loại cảm giác đập nôi chìm thuyền, hồng lam tháo xuống, hoàn toàn cũng chỉ có một lần sinh mệnh, phải tốc chiến tốc thắng, không thành công ắt xả thân.

[Đội ngũ] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Chuẩn bị hoàn thành.

[Đội ngũ] Nhược Thủy Tam Thiên: Chuẩn bị hoàn thành.

[Đội ngũ] Ma Hoa Đông: Chuẩn bị hoàn thành.

Vú em điểm trụ vú em phía đội tiền, tiến nhập họa diện chiến đấu.

Lần này cũng không quản việc chiến lược hay không chiến lược gì, mọi người đều chỉ quản việc tiến về phía trước công kích công kích lại công kích.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Ô tiện nhân yêu cũng ở đây a.

[Phụ cận] Thanh Thanh Khinh Khinh: Để ta xem xem là kẻ nào.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Ngư: * * * * * [Bị hệ thống che chắn]

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Nghèo chút cũng không sao đâu, đừng già vờ làm gì.

Lạc Thủy vốn lười để ý, bất quá ngẫm lại có thể phân tán sự chú ý của bọn họ cũng tốt.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Chào vú em tiền, lần trước thật không có ý tứ quấy rầy người rồi.

Lạc Thủy lời này vừa nói ra, ID vú em tiền cũng không quản, chỉ lo ở trong kênh bắt đầu mắng, những gì khó nghe đều mắng ra cả. Lạc Thủy trực tiếp đem màn hình kênh phụ cận hạ xuống.

Đáng tiếc nhiều tiền đi ra như vậy mà huyết vẫn rơi, chỉ vài kỹ năng phóng ra, người của đội bọn họ liền lần lượt ngã xuống, chỉ còn một mình Thanh Thanh Tiểu Yêu.

[Phụ cận] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Áy, cô bé nhà ai da mịn thịt mềm, đến cho đại gia ta sờ một chút.

Nói xong Tinh Thần một chân đem Thanh Thanh Tiểu Yêu đá đến, bước qua trên thân nàng. Ma Hoa Đông làm theo, tiếp theo là vú em, vú em? Lạc Thủy hoa lệ đỏ mặt, vì thế cũng yên lặng bước qua, dù sao không bước cũng phí.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Tiện nhân cúi ngay.

Thanh Thanh Tiểu Yêu nằm trên mặt đất, bị mấy cao thủ không chế, làm sao có thể đứng lên được.

[Phụ cận] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Có bạch trang đem bạch trang lấy ra từ từ khám.

[Phụ cận] Hiên Viên Đế: Ta đi lấy đồng hồ bấm giây, các ngươi cứ từ từ mà đi.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Chụp ảnh~ing.

[Phụ cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Tiện nhân yêu, đừng để ta sau này đụng đến ngươi.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Rất sợ đó nga.

Mấy người bọn họ xuất ra bạch bản kém cỏi nhất, cố ý dẫm nát trên người nàng, cực có kiên nhẫn một đao một đao chém xuống, khi huyết nhìn thấy đầy, vù em còn giúp hồi lại một chút. Lạc Thủy không khỏi cảm khái, quả nhiên vô địch tiện, ngay cả phần tử yêu thích hòa bình như bọn họ đều bị kích động thành phần tử khủng bố rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Vù em, tình hình thế nào?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đang ngược đãi tiện nhân.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Dội hệ thống công cáo chúng ta thắng lợi đi.

Thời điểm tiến nhập giây phút đếm ngược, bọn Lạc Thủy mới phát ra vài cái kỹ năng đem yêu nghiệt duy nhất còn lại giết chết.

Chiến đấu kết thúc, khi hệ thống xuất ra tin “Bi Niên Phù Hoa chiến thắng Thanh Thanh gia tộc lấy được mười hai liên hoàn ổ cư điểm quyền”, toàn bang đều kích động không thôi.

Theo sau trên thế giới không hề nghi ngờ xuất ra tin Tuyệt Diễm Phần Thiên chiến thắng Thiên Hạ.

[Thế giới] Hoa Khát Cái: Không hề khó khăn.

[Thế giới] Buổi Sáng Tập Thể Dục: Trong tầm dự liệu.

[Thế giới] Hoa Khát Cái: Thiên Hạ thật có lòng tin, biết bại vẫn chiến.

[Thế giới] Trang Bức Chiêu Lôi Phách: Chuyện của bốn bang không phiền các vị quan tâm.

[Thế giới] Buổi Sáng Tập Thể Dục: Ai muốn quan tâm bang các ngươi, đồ điên!

[Thế giới] Hoa Khát Cái: Tự do ngôn luận tự do ngôn luận, tiền quả nhiên không phải là vạn năng. Ta nghe nói Tứ Hải Quy Nhất bị Nam Cừu Khanh giết trong giây lát.

[Thế giới] Bầu Trời Bạch Ngọc Kinh: Cao thủ chính là cao thủ, mặc áo tân thủ vẫn là cao thủ.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Giết Nhược Thủy Tam Thiên một lần 100J, dựa vào ảnh chụp linh thương.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Giết Nhược Thủy Tam Thiên một lần 100J, dựa vào ảnh chụp linh thương.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Giết Nhược Thủy Tam Thiên một lần 100J, dựa vào ảnh chụp linh thương.

Lạc Thủy đang tính gửi cho Nam Cừu Khanh một cái tin cảm ơn, nhìn thấy lời của Thanh Thanh Tiểu Yêu, không khỏi run rẩy một chút, vì thế không thể không gửi một cái tin qua kênh tán gẫu riêng cho nàng ta: Nếu ngươi muốn trên forum nhìn thấy bộ dạng bị luân của mình, cứ việc treo thưởng.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Hủy bỏ treo thưởng.

[Thế giới] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Hủy bỏ treo thưởng.

[Thế giới] Địch Cáp Giao Đái Âu Văn: Nào tàn à, giỡn mặt chúng ta sao!

[Thế giới] Bầu Trời Bạch Ngọc Kinh: Kẻ đó vốn là nào tàn mà.

Trên thế giới vang lên một trận thanh âm chỉ trích Thanh Thanh Tiểu Yêu, còn nhân tiện chế nhạo luôn Thanh Thanh gia tộc.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Thanh Thanh Tiểu Yêu thế nào đột nhiên hủy bỏ treo thưởng vậy?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Vừa rồi chúng ta luân nàng, chụp ảnh lại. Đem cái đó ra uy hiếp nàng.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Xem nàng ta còn dám kiêu ngạo nữa hay không.

Lạc Thủy đuổi người một cái, cuối cùng đã có thể thái bình rồi.

Mở mục hào hũ, nhấn vào Nam Cửu Khanh.

Đánh một hàng chữ vào khuôn đối thoại bên dưới, đánh rồi lại xóa, xóa rồi lại đánh, dường như cái loại lời cảm ơn này quá cứng nhắc, nhưng không nói trong lòng lại bồn chồn.

Cuối cùng nàng hỏi câu: “Ồ đâu vậy?”

Nam Cửu Khanh rất nhanh hỏi lại: “Quan khẩu biên giới.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Qua phó bản?”

Nam Cửu Khanh: “Mỹ nhân thông minh.”

Lạc Thủy nhìn vào mục nhiệm vụ một chút, dùng chức năng theo đuổi của nhiệm vụ, chạy tới.

Gia nhập vào đội ngũ của đại thần, Đông Tây Nam Bắc đều ở đây cả.

Tây Môn Trái Chủ nhìn thấy Nhược Thủy Tam Thiên đang vội vàng chạy tới: “Chào Nhược Thủy MM.”

Nhược Thủy Tam Thiên thụ sủng nhược kinh: “Xin chào xin chào.”

Tây Môn Trái Chủ: “Nhược Thủy a, ta không nhà để về rồi.”

Lạc Thủy sầu khổ, một đệ nhất tài phú bằng như người nói không nhà để về, cái người không có nhà nào đó cũng không đợi Lạc Thủy tiếp lời.

Tây Môn Trái Chủ tự nhin tự nói: “Nhà của ta bị Thảo Nguyên Phi Yến chọn đi rồi, ô ô ô ô.”

Ách, Diễm Yến đã chọn xong phòng tử rồi?

Nhược Thủy Tam Thiên: “Điều này nói rõ người là có phẩm vị a.”

Bắc Viên Phần xen mồm: “Là đảo vị.”

Tây Môn Trái Chủ: “Người lớn nói chuyện trẻ con đừng xen mồm vào. Nhược Thủy MM a, người biết mẩu chót là gì không?”

Nhược Thủy Tam Thiên thuận theo hỏi: “Cái gì?”

Tây Môn Trái Chủ ai oán vạn phần: “Ảnh chụp dùng phòng tử của ta đổi lấy lại không cho ta xem một cái.”

Lạc Thủy tìm đập nhanh hơn một nhịp, bắt lấy Tiết Diễm Yến hỏi: “Người đưa cho Nam Cửu Khanh tấm ảnh nào a?”

Tiết Diễm Yến đang xem Đường Sơn Đại Địa Chấn, khóc sụt sùi. Vui đầu ở trong đám khăn giấy, thanh âm nghẹn ngào: “Ta gửi tấm ảnh chụp tập thể của mọi người trong phòng cho hân, để cho hân tự đoán.”

Ảnh tập thể? Hình như có chút ấn tượng.

Lạc Thủy mở ổ đĩa G, thư mục ảnh chụp của nàng, nhấn mở file tên Phòng Ký Túc Xá, tìm đến tấm ảnh tập thể mà Tiết Diễm Yến nói, trên thực tế phòng các nàng chỉ có một tấm chụp tập thể.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cuộc Thi Đáng Sợ...

EDIT: TỬ SA

Thật phúc đức, cũng coi như là một tấm ảnh bình thường, bốn người trong phòng đứng cùng nhau, nhưng là bối cảnh có điểm đậm chột, WC của phòng.

Lạc Thủy quay đầu an ủi Tây Môn: “Tốt cho người nha, miễn cho người xem xong kinh hân quá độ.”

Tây Môn Trái Chủ: “Lừa ai vậy, A Nam nói là một mỹ nữ.” Hắc hắc, dù sao ánh mắt của A Nam nói cho hắn là một mỹ nữ, thì nhất định là vậy.

Trái tim nhỏ bé của Lạc Thủy lại bắt đầu vận động bất quy tắc, chọt cao chọt thấp, rất kịch liệt.

Đại thần có thể nhận lầm người hay không? Phải biết Tiết Diễm Yên mới chính là mỹ nữ được công nhận.

Cái này là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất đại thần thật sự nhận lầm người, đối với nàng ôm huyễn tưởng không thực tế thì... nghĩ nhiều rồi nghĩ nhiều rồi, nàng vỗ đầu, đại thần cũng có khả năng cảm thấy nàng là mỹ nữ lắm chứ. Độ cong khóe miệng của nàng bắt đầu không chịu khống chế mà dương lên, con mèo nhỏ trong lòng dương móng vuốt cào loạn vừa này giờ đã yên.

Trước khi Lạc Thủy không khống chế được, Nam Cửu Khanh đã nói qua chuyện khác: “Xem forum kìa.”

Đông Phong Phá: “Thịnh Thế lại lừa tiền rồi.”

Thịnh Thế là cái công ty kinh doanh game này.

Chẳng lẽ tất cả bọn họ một bên ở phó bản một bên dạo forum? Lạc Thủy trong lòng mất thăng bằng, vì thế cũng đi dạo forum

Vừa mở ra trang forum, mấy chữ phiêu hồng to lớn dị thường bắt mắt: HÃY XEM AI LÀ CHỦ NHÂN CHÌM NỔI CỦA GIANG HỒ NÀY.

Lạc Thủy mở bài, vội vã lướt qua một lần. Thiếu chút nữa bị dọa đến, cái game này vốn có hoạt động thi “Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ” đại loại thế đã rất đáng sợ rồi, giờ còn có cái gì mà thi “Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nam”, “Giang Hồ Đệ Nhất Thoại Lao”, “Giang Hồ Đệ Nhất Tài Tử”, “Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân”, “Giang Hồ Đệ Nhất Cao Thủ” vân vân.

Bất quá chỉ nhìn một cách đơn thuần thì phần thưởng thật đúng là hấp dẫn người khác, đệ nhất danh có thể nhận được đạo cụ hay vũ khí cực phẩm tương ứng với danh hiệu.

Bắc Viên Phần ồn ào: “Chúng ta đi tham gia cái Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nam gì đó đi.”

Nam Cửu Khanh: “Ngươi tự mà đi!”

Tây Môn Trái Chủ: “A Nam không đi, ngươi có gì mà đi?”

Bắc Viên Phần nhất thời tức sùi bọt mép, mài dao soàn soạt, đáng tiếc trong phó bản không thể đánh nhau, đành phải lạng lẹ chạy đến sau lưng Nam Cửu Khanh cùng Tây Môn Trái Chủ phóng lãnh tiễn. Nhỏ giọng lầm bầm: Bạo hoa cục ngươi bạo hoa cục ngươi.

Tây Môn Trái Chủ: “Nhược Thủy MM ngươi đi tham gia Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ đi.”

Phải biết rằng hắn là lần đầu tiên nghe thấy hai chữ kia từ trong miệng A Nam

Nam Cửu Khanh: “Không đi.”

Tây Môn Trái Chủ: “Nam địa chủ! Ngươi là MM?”

Nam Cửu Khanh: “IQ của ngươi đã thoái hóa đến nam nữ bất phân rồi?”

Tây Môn Trái Chủ: “Nam độc tài, Nam phong kiến!”

Nam Cửu Khanh khí định thần nhàn: “Quá khen.”

Sau đó Tây Môn Trái Chủ tiên phát chế nhân, muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề, kết quả quen thuộc lại là bị giải quyết.

Lạc Thủy không khỏi cảm khái im lặng là vàng.

Đông Phong Phá làm như không thấy: “Ta thấy cuộc thi Giang Hồ Đệ Nhất Tài Tử Giai Nhân còn có chút ý tứ.”

Lạc Thủy nhìn kỹ lại, xác thật cũng không tệ lắm.

Cuộc thi “Giang Hồ Đệ Nhất Tài Tử” và “Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân” là cùng loại, có điểm giống như thông quan* game, người thông quan nhanh nhất sẽ đạt được danh hiệu này. Trong bài có nói đề mục này kết hợp nội dung binh đồ văn học, tri thức thuật toán, thiên văn mê cung, tính khiêu chiến cực phong phú.

*Thông quan: gần giống như vượt qua từng vòng, từng cửa vậy...

Đông Phong Phá: “Mọi người đều tham gia đi.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Được a, bất quá hai ngày nữa mới bắt đầu báo danh.”

Một đám người ầm ầm ỹ ỹ, đánh xong một phó bản.

Lạc Thủy nhận được tin của Nam Cửu Khanh hỏi nàng có nguyện ý đi làm nhiệm vụ tọa kỵ hay không.

Nàng tự nhiên là nguyện ý, chỉ là nàng không muốn vì game mà phung phí tiền, không muốn đi mua quá nhiều tài liệu như vậy.

Nam Cửu Khanh phảng phất biết được ý nghĩ của nàng mà nói: “A Tây kia còn có rất nhiều tài liệu dùng cho nhiệm vụ tọa kỵ, để không cũng vô dụng.”

Lạc Thủy biết hảo ý của hắn, chính là lui một vạn bước nói cho dù là của dư nhà người ta, cũng là dùng tiền mới mua được, nàng thật sự không thể mặt dày cảm không của người khác. Nếu cự tuyệt có quá không biết tốt xấu hay không?

Vì vậy.

Nàng cắn răng, từ trong cái tủ đầu giường lấy thẻ ra, mở web nạp tiền sung vào 200 ngân lượng.

Đánh vào trong khung đối thoại: “Ta có tài liệu.”

Nam Cửu Khanh dừng lại một chút, nha đầu ngốc này, thờ dài: “Aizz, ngày mai onl chứ?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Tối mai onl.”

Nam Cửu Khanh: Ta đây hy sinh một chút tướng sắc bởi mỹ nhân qua nhiệm vụ tọa kỵ.”

Ngụ ý chính là hắn muốn bởi nàng làm nhiệm vụ, nàng đương nhiên nguyện ý.

Nhược Thủy Tam Thiên: “O[∩_∩]O Đa tạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bị Người Khác Theo Dõi...

EDIT: TỬ SA

“Lạc Thủy, vì cái gì ta cuối cùng lại có loại cảm giác bị người khác theo dõi?” Tiết Diễm Yên thần thần bí bí ghé đến gần nói.

Lạc Thủy nhìn trời: “Người tưởng là đang đóng phim à.”

Hai nàng chính là đang đi tiểu siêu thị mua vật dụng hàng ngày, hơn nữa còn là tiểu siêu thị của trường, giữa thanh thiên bạch nhật làm gì có gì, các nàng cũng không phải là thiên kim của tập đoàn tài chính cũng không phải con em nhà gia thế của viên chức chính phủ gì.

Tiết Diễm Yên quay đầu lại nhìn thoáng qua một cái, nhanh bước hai bước bắt lấy tay áo Lạc Thủy: “Thật mà, người nhìn mà xem, vị nữ nhân mặc áo lam chấm hoa liền váy kia kia.”

Lạc Thủy quay đầu lại nhìn liếc qua một cái cho có lệ, nhất thời trên mặt xẹt qua ba đạo hắc tuyến. Chuyện Tiết Diễm Yên vừa nói là có thật, khi Lạc Thủy quay đầu lại nhìn lần nữa, mơ hồ có một bóng người mặc váy lam mất tự nhiên bước xa đi một chút đứng nhìn đông nhìn tây.

Hai người lại tiếp tục đi thêm một đoạn, dư quang khóe mắt đều có thể ngấm thấy một cái bóng dáng màu lam.

Lạc Thủy an ủi Tiết Diễm Yên: “Đừng sợ, nàng ta đánh không lại ta đâu.”

Tiết Diễm Yên rầu rĩ, ai sợ chứ, nàng rất hưng phấn có được hay không: “Người nói xem nàng ta đi theo chúng ta làm gì?”

“Không biết. Người có cừu gia gì đó hay không?”

“Người đi chết đi, ta từ nhỏ đã là một cô nương tốt giàu lòng nhân ái làm gì có cừu nhân.”

Lạc Thủy tiếp tục đoán: “Chẳng lẽ là người đoạt lão công nhà người ta?”

Tiết Diễm Yên tròn trố hai mắt: “Nam nhân ta tìm đều là thanh thanh bạch bạch.”

Lạc Thủy lúc này thật không hiểu nổi.

Tiết Diễm Yến đánh giá một lượt từ thấp đến cao, gian tà nâng cằm Lạc Thủy lên: “Là người cướp nam nhân nhà người ta đem đi?”

Lạc Thủy đánh rớt tay Tiết Diễm Yến: “Nói lung tung!”

Tiết Diễm Yến kéo Lạc Thủy đi về hướng ký túc xá, thầm nghĩ vị nữ nhân kia cũng không đến nỗi theo đến tận ký túc xá đâu, ngược lại cảm thấy không cam lòng, vô duyên vô cớ bị người khác theo dõi, dù sao cũng phải làm rõ tình hình đã.

“Thủy a, sao người không xông đến hỏi người kia muốn làm gì?”

“Không được, vạn nhất người ta không thừa nhận còn mắng chúng ta là lũ điên thì sao, địch bất động ta bất động.” Lạc Thủy lắc đầu.

“Vậy chúng ta sẽ mặc kệ nàng ta sao?”

Lạc Thủy suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi đến dưới lầu ký túc xá rồi hãy nói.” Ký túc xá nhiều người như vậy, vạn nhất thật sự có chuyện gì cũng dễ tìm người.

“Thủy a, nàng ta hình như càng ngày càng đến gần.”

“Người cũng không cần nhìn chăm chăm vào nàng ta như vậy chứ?”

Lời Lạc Thủy còn chưa nói xong, cái thân ảnh lam sắc kia liền vọt tới trước mặt các nàng, thái độ cường ngạnh hướng Lạc Thủy vươn tay ra: “Xin chào, đồng học, ta là Doãn Nghiên, có thể mượn chút ít thời gian nói chuyện chứ?”

Lạc Thủy cùng Tiết Diễm Yến liếc nhìn nhau, thầm nghĩ đây là cái tình huống gì?”

Đối phương đi theo các nàng lâu như vậy còn có thể vươn tay ra thân nhiên như thế, trái lại hai người các nàng lại có cái bộ dạng giống như đã làm điều gì đó xấu xa. Thua người không thua khí thế, Lạc Thủy rất nhanh trấn định lại, dù sao bình đến tướng chán, nước đến đất chặn, vươn tay ra cầm lấy bàn tay ngọc nhỏ nhắn thon dài của đối phương: “Xin chào, ta là Lạc Thủy, có chuyện gì sao?”

Doãn Nghiên chỉ cười không nói, làm ra động tác mời.

Tiết Diễm Yến thấy thế liền lịch sự nói có việc trong ký túc xá nên đi trước.

Lạc Thủy đi theo Doãn Nghiên, hơi tụt về phía sau một chút.

Ánh mặt trời buổi chiều rọi lên khuôn mặt của mỗi người, Lạc Thủy lần đầu tiên nhìn thấy có người mặc y phục đẹp đến vậy, cả một bộ áo váy liền lam sắc có điểm hoa, tóc khẽ đung đưa theo gió, cũng không có vẻ từng trải, để lộ ra cái trán trơn bóng, ánh sáng từ khuôn mặt sáng ngời bắn ra tứ phía, đẹp đến vô cùng.

Khả năng giữa người với người thật sự kỳ quái, một số người chỉ nói một câu gặp qua một lần liền có thể thành bạn bè, một số người nhìn một lần liền cảm thấy khí trường bất hòa thủy hỏa bất dung, Lạc Thủy cùng vị mỹ nữ trước mắt hiển nhiên là thuộc loại thứ hai.

Nếu không phải là bầu không khí quý dị như vậy, thì Lạc Thủy cũng không nhận được mà kinh hô lên tiếng, thật đẹp.

Lạc Thủy nhìn nàng đi về hướng cửa trường, không khỏi mở miệng: “Ngượng ngùng, ta buổi tối còn có việc, chúng ta ở trong trường nói chuyện được không?”

Doãn Nghiên nói: “Được thôi.” Ý bảo Lạc Thủy dẫn đường.

Lạc Thủy mang Doãn Nghiên dẫn đến trên khán đài ở góc sân thể dục.

Doãn Nghiên hơi khó chịu nhìn nơi này một chút, lấy ra một tờ khăn giấy lót xuống dưới rồi mới ngồi xuống.

Cái động tác này của nàng khiến cho Lạc Thủy nghĩ tới một người, tự phụ y như vậy.

Lạc Thủy đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi.”

Doãn Nghiên cũng không vòng vo gì: “Người có thích Đốn Cảnh Nhiên hay không?”

Lạc Thủy đột nhiên tỉnh ngộ, lại là một fan hâm mộ, Họa Thủy thật là phiền phức không ít a, mỹ nữ như vậy lại chạy đến đây tìm nàng chỉ vì hỏi nàng có thích Đốn Cảnh Nhiên hay không.

Lạc Thủy thân nhiên cùng nàng đối mặt: “Ta không thích hẳn.”

Doãn Nghiên như là thờ dài một hơi nhẹ nhõm: “Các người quen nhau đã lâu rồi?”

Lạc Thủy còn chưa từng tính qua, bị hỏi một câu như vậy, bỗng có loại cảm giác rầu rĩ, giống như là thứ đồ bản thân không quá thích nên không dùng bị người khác xem là đồ cô đuổi theo hỏi nàng là đã mua khi nào: “Mười mấy năm.”

Doãn Nhiên nhú mày: “Khó trách.”

“Khó trách cái gì?”

Doãn Nghiên cũng không có trả lời ngược lại còn hiện ngang lăm liết hỏi nàng: “Các người là không có khả năng sao?”

Lạc Thủy khó hiểu, khuôn mặt mỹ nhân thế nào nói biến liên biến, hai câu vừa rồi còn chưa nói xong, nhưng vẫn là tốt tính ứng một tiếng: “Nga.” Đồn Họa Thủy yêu ai theo ai, nàng không quan tâm, bọn họ vốn là không có khả năng.

Doãn Nghiên có thể đã bị cái loại thái độ này của Lạc Thủy kích thích đến, cười lạnh: “Ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở người, đừng có mà rảnh rồi tìm cách tiếp cận hần.”

Vốn việc fan của Họa Thủy tìm nàng hỏi tình hình, nàng vẫn là rất sẵn sàng giúp đỡ, huống hồ chỉ là một mỹ nữ, hiện tại nhất thời bị người khác cướp trắng, giống như biến nàng thành kẻ trăm phurong ngàn kẻ đi tiếp cận Họa Thủy vậy, Lạc Thủy buồn bực, vừa buồn bực nghĩ khí liền không thiện cảm: “Kia thật sự là đa ý tốt của người, lần sau gặp lại.”

Lần nữa cũng không gặp.

Các nàng lại không quen, lười để ý.

Đi được một đoạn nàng còn nghe thấy đằng sau lưng hừ lạnh: “Đừng có mà không biết tốt xấu.”

Lạc Thủy trở về phòng, càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu. Nàng quen biết Đồn Cảnh Nhiên mười mấy năm, lúc nào lại cần để cho một người ngoài nói ba nói bốn chứ.

Tiết Diễm Yến về mặt bát quái giữ chặt nàng hỏi: “Mỹ nữ đó là ai nha?”

“Aizz, phỏng chừng là fan của Đồn Họa Thủy, nhắc nhở ta đừng quá tiếp cận hần, ta sầu a.”

Tiết Diễm Yến ngồi trở lại: “Nàng ta cũng không chê đồ cũ.”

Lạc Thủy bắt chước cái giọng nhẹ nhàng của Doãn Nghiên nói: “Ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở người, Đồn Cảnh Nhiên chính là một Họa Thủy.”

Sự thật chứng minh đụng đến hần liền không an lành.

Tiết Diễm Yến thờ dài: “Chuyện của người cùng Đồn Cảnh Nhiên bị Lý Miệng Rộng kia bị thêm mắm thêm muối nói ba hoa chích chèo một phen, hiện tại trong trường còn có ai không biết là hotboy trường ta đang theo đuổi người?”

Cũng chính là vị nữ nhân Lạc Thủy này phương diện IQ có chút thấp nên không thấy được sự lăm bà lăm bầm cùng chỉ chỉ trỏ trỏ của người ngoài.

Lạc Thủy há hốc miệng, thiếu chút nữa mất bình tĩnh, Lý Tuyết Liên kia thật sự là hại chết người không đền mạng mà, nhưng là bé ngoan thật sự nghĩ không ra lời gì thô tục, đành phun ra ba chữ: “Thật lăm miệng.” (Tứ Sa: ai còn nhớ cái bà Tuyết Liên kia ko :D, kái ng' mà 2 anh chị gặp lúc đi ăn ấy...)

Cái gì gọi là không có cũng thành có nàng đã có thể nhận thức rồi.

Đồn Họa Thủy đang theo đuổi nàng? Lạc Thủy sợ hãi đổ mồ hôi, da gà da vịt rơi đầy đất.

Tiết Diễm yến đứng dậy đi rót nước, uống một ngụm, chậm rãi nói: “Cái miệng kia đổi trắng thay đen đổi xanh thay đỏ mà, nàng ta nói cái gì liền chính là cái đó.”

Lạc Thủy có lẽ là vô tâm thật, nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy. Có những người thế giới trong mắt họ thường thường là có màu sắc, hơn nữa cái màu sắc đó chính là vàng.

Lạc Thủy phiền não xoắn xoắn ngón tay, Lý Tuyết Liên vẫn là cái tính kia, cùng nàng ta nói đúng là không xong. Người ta ở sau lưng bát quái thế nào nàng có thể làm như không thấy, giờ người ta đã tìm đến tới cửa rồi, có một tát có hai, nếu là người ta rảnh rồi liền cứ tìm tới nàng nói chuyện tán bộ, thì điên mất.

Tiết Diễm Yến nhìn người nào đó đang phát điên, nhắc nhở nàng: “Đồn Cảnh Nhiên là mấu chốt.”

Ở chỗ này điên cuồng, không bằng để cho tên đầu sỏ gây tội tự mình đi giải quyết đi.

Cái gọi là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê là đây, tuy rằng có đôi khi nàng thường xuyên đem Lạc Thủy cùng Đồn Cảnh Nhiên ra đùa giỡn, nhưng cũng chỉ giới hạn là đùa giỡn mà thôi, bọn họ có quan hệ gì, thái độ Lạc Thủy thế nào nàng vẫn là biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhân Vật Nổi Tiếng...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy suy nghĩ một chút.

Cầm lấy di động, bấm ra tám chữ số mà cả trăm năm cũng không động đến.

Trong chốc lát bên kia vang lên một cái thanh âm hưng phấn: “Tình huống gì đây? Ngươi cư nhiên lại gọi điện cho ta.” Bối cảnh trộn lẫn với một trận âm thanh bình bình bang bang của vật thể không rõ nào đó đã rơi xuống cùng với một tiếng kêu thảm thiết.

Lạc Thủy nghe thấy bối cảnh âm nhạc này ngạc nhiên nói: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Ta đang ở đạo quán a, tin rằng Đốn thiên tài ta ít ngày nữa liền có thể đánh bại ngươi.”

Lạc Thủy phì cười, kinh ngạc không nhỏ: “Ngươi chơi thật à?”

Trong phone truyền đến thanh âm hơi mang theo ý cười: “Trên châu đều không thật bằng ta.”

Điều này...

Đốn Họa Thủy kia làm việc luôn tùy tiện, cố gắng lắm cũng chỉ được hai ngày.

“Được rồi, tìm ta có việc gì?”

Lạc Thủy nhớ tới ý muốn gọi điện thoại ban đầu, nắm chặt quyền: “Bọn ruồi muỗi của ngươi tìm đến trước cửa nhà ta rồi, ngươi sớm giải quyết đi, bằng không đừng trách tỷ tỷ ta không cấp mặt mũi cho.”

Đốn Cảnh Nhiên cười khẽ: “Là ai?”

“Kia gọi là Doãn Nghiên gì đó.”

Đề-xi-ben bên kia ổng nghe đột ngột nâng cao: “Nàng đã làm gì?”

“Mía mai nhạo báng, không biết nói năng.”

“Ta biết rồi, hôm nào Bạch Mã đến chịu đòn nhận tội.” (Tử Sa: ý chỉ Bạch mã hoàng tử ý mà...)

Lạc Thủy không kiên nhẫn, còn ngại cấp cho nàng không đủ phiền toái sao: “Khỏi đến khỏi đến.”

Ngắt điện thoại, Lạc Thủy mở game, chuẩn bị đi chém quái cho hả giận.

Trước đi Thương Thành mua tài liệu làm nhiệm vụ.

Chủ đề trong bang hội quả nhiên chuyển đến hoạt động mới ra: GIANG HỒ ĐỆ NHẤT HỆ LIỆT.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Mỹ nữ bang chúng ta kéo nhau tham gia cuộc thi Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ đi!

[Bang hội] Lâm Uyên Tien Ngu: Phụ nữ đã có chồng loại ra.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Lão công o[͡ ͡]o

[Bang hội] Lâm Uyên Tien Ngu: Không chuẩn cho đi ra ngoài trêu ong ghẹo bướm.

[Bang hội] Lão Ngu: Như trên.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: ~~~~~[>_

[Bang hội] Cô Non: ~~~~[>_

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Bang chúng ta thế nào đều là phụ nữ đã có chồng? Nhân yêu cũng không có một người, Nhược Thủy đâu Nhược Thủy đâu?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Phốt lò nguoi phốt lò nguoi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đi tham gia “Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ” không?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tham gia Đệ Nhất Giai Nhân ^ __ ^.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Thật sâu, bang chúng ta sẽ không có một nữ nhân bình thường nào đi tham gia Mỹ Nữ sao?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nam tham gia Cao Thủ, nữ tham gia Giai Nhân, rổng rổng.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Đồ ngốc, Tài Tử Giai Nhân mới là một đôi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nguoi thì hiểu cái gì, nam nhân dùng để dựa vào thì phải đáng tin cậy, đương nhiên phải tham gia Cao Thủ để chứng minh thực lực.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta thấy bang chúng ta chiêu người mới chỉ cần một điều kiện, là mỹ nữ liền được.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Tinh tinh đi, mỹ nữ gì, khủng long cũng chưa đến phiên, không nhìn thấy người ta chiêu người mới sao: Chiêu mỹ nữ, đăng cấp không giới hạn, có video nghiệm chứng là mỹ nữ, tặng VIP hai tháng.

Game online số lượng nam nữ người chơi không đồng đều, Lạc Thủy chơi cái game này cũng không ngoại lệ, rất nhiều bang vì để lôi kéo người chơi nữ lưu lại mà người chơi nam bắt buộc phải xuất ra hạ sách này.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Chiêu mỹ nữ, đăng cấp không giới hạn, có video nghiệm chứng là mỹ nữ, tặng ảnh của bốn đại soái ca.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Ta nôn vào.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Khiếp! Ôm ghen? Hải tử này thế nào lại không cẩn thận như vậy chứ, mưa to gió lớn vẫn là nên mang áo mưa a. (Tứ Sa: các nàng nghĩ kỹ xem áo mưa ở đây là gì nhé, ko tiện giải thích ~!!)

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Dem tên hòa thượng lục căn bất tịnh này ra thiên đi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Thiên đi thiên đi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Người nào, tham gia Cao Thủ, ta luyện tập cùng miễn phí a.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Đúng lúc hợp ý ta.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Hải hòa rồi.

Biểu tượng của Nam Cửu Khanh vẫn tối.

Lạc Thủy nhận vài vụ làm trang bị, lưng mang hóa hồ lô đi xung quanh đảo quặng.

Bất ngờ nhận được tin nhắn của Mao lão sư, thông báo: Giáo ban đã quyết định hợp tác với đại học X tổ chức hoạt động du lịch đồ lần này, thời gian tạm định là tuần ba tháng này, xin các đồng học có liên quan chuẩn bị sẵn sàng.

Lạc Thủy thiếu chút nữa quên mất còn có cái hoạt động này, du lịch đồ phỏng chừng chính là đi đến những nơi như Nam hồ Cương sơn tỉnh Giang Tây vân vân, để tỏ vẻ bản thân đã chuẩn bị qua, liền mở website của trường tra tìm tin tức có liên quan.

Du lịch đồ lần này, có vẻ rất trọng đại, trên website trường các cột tin tức đều phiêu đỏ, hải tử này cũng không giấu lại xem hoạt động này đều đã tăng đến cao độ là cùng đại học X liên nghị rồi trọng đại tự nhiên là khó tránh khỏi thôi, đại học X chính là 211 trong 211. Giống như sinh viên mấy trường tầm tầm Đại học Y thì chỉ có thể giao lưu cùng trường A, trường B mà thôi. (Tứ Sa: câu này là sách dèp đi hỏi đây nhá... đa tạ Phong ka, đa tạ Tử tỷ *cúi đầu*)

*211: là 1 công trình giáo dục chất lượng tại TQ... các nàng cứ xem như là đỉnh của đỉnh đi J hay nhất trong nhất cũng dc bỏ vô cho suông câu ý mà =))

Lạc Thủy nhìn đám tin tức chính thức kia, tỏ vẻ vô lực, nói nhảm một hồi vẫn là không có câu nào nhắc tới lộ tuyến du lịch.

Còn không bằng hỏi Tiết Diễm Yến đồng học trăm sự đều thông.

“Diễm Yến, du lịch đồ của trường năm nay đi đâu?”

(Từ Sa: màu đỏ mang ý nghĩa cách mạng nha mấy nàng...)

Tiết Diễm Yến “bùm” một tiếng đứng dậy, về mặt phần nộ, chỉ thẳng vào Lạc Thủy: “Mao lão đầu phái ngươi đi rồi!”

Lạc Thủy bị phản ứng kịch liệt của Diễm Yến dọa đến, vội vã gật đầu.

Tiết Diễm Yến “bịch” một tiếng ngồi trở lại ghế, về mặt uể oải lắm bà lắm lắm: “Lam Khanh Lam Khanh.”

“A? Lam Khanh làm sao?” Tiểu Du hiếm khi ở trong phòng cùng Liễu Oanh trên giường đồng thời kêu lớn.

Lạc Thủy nhếch môi cười đến thực vô tội: “Lam Khanh của đại học X?”

Tiết Diễm Yến một bộ biểu tình hận sắt không thành thép: “Còn ai khác?”

Các nàng là những cô nương kiên định như thế, sẽ tùy tiện tiện hảo sắc sao?

Cái kêu là đại thần là...

Lạc Thủy kỳ thật cũng là nghe qua Lam Khanh của đại học X, phỏng chừng là học kiến trúc cái gì cũng biết, là đại thần trong đại thần, độ cao của người ta bọn nàng có đi cà kheo cũng không với tới.

Lam Khanh.

Nhân vật nổi tiếng của khoa kiến trúc đại học X, trước không nói về sự thiên phú trong phương diện thiết kế kiến trúc, cùng với hai năm vào trường đã dẫn đầu trường dành được nhiều giải thưởng trong cuộc thi kiến trúc quốc tế đầy vinh dự, chỉ về phương diện thư pháp, nhạc khí, cờ vây cũng đã xuất chúng hơn người, trời cao đã phú cho hần trí tuệ cư nhiên còn cấp cho hần mỹ mạo, bề ngoài phong thần tuấn lãng, cứng cỏi thanh tịnh như ngọc, lại thêm phong độ ngời ngời, phong thái tuyệt hảo, muốn không ghé mắt nhìn cũng khó.

Hơn nữa nghe nói còn là đại đen không thủ đạo, lúc ra nước ngoài thi đấu, có đối thủ xuất trò vũ lực gây hấn, hần đã dùng một địch năm, khiến đối thủ tâm phục khẩu phục.

Lạc Thủy nhìn những bút tích lúc nhàn rỗi của Lam Khanh, có một cái mô hình kiến trúc cư nhiên bị lão sư của bọn họ mang đến làm tác phẩm kinh điển để phân tích qua.

Chỉ một chút ít sự tích này thôi cũng không thể để cho hần ở trong đám tinh anh đại học X trở hết tài năng, mấu chốt chính là thời điểm Lam Khanh năm nhất đã tiên quân cho website Second Life 3D nổi tiếng quốc tế, dùng ảnh mặt chính xác của mình, thành lập văn phòng làm việc mang theo vài tinh anh chuyên ngành công nghệ thông tin và kiến trúc đại học X vào, ở trên website thu mua lãnh thổ ảo, thúc đẩy những cuộc đấu giá kiến trúc ảo của Trung Quốc, chỉ dựa vào tài sản kinh doanh ảo, giá trị con người cũng đã vượt quá trăm vạn.

Được rồi, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Chỉ là cùng với việc nàng đi du lịch đỏ đường như không có chút quan hệ nào.

Lạc Thủy khó hiểu hỏi: “Du lịch đỏ với Lam Khanh thì có quan hệ gì?”

Tiết Diễm Yến vô cùng đau đớn: “Du lịch đỏ lần này của đại học X là do Lam Khanh dẫn đầu.”

Vương Tiểu Du chắc chắn than thở: “Quả nhiên người ngọc có phúc của ngọc, hơn nữa lại còn đang ở trong phúc mà không biết phúc, có thể cùng đại thần gần gũi tiếp xúc a a a.”

Lạc Thủy phản kháng: “Ngươi mới ngọc.”

Liễu Oanh kích động nhảy xuống giường đến vỗ vỗ vai Lạc Thủy: “Thủy a, không cần để ý đến Vương Tiểu Du ngọc kia, đến lúc đó ngươi hảo hảo chụp lấy mấy tấm ảnh cận cảnh của đại thần mới là trọng yếu.”

Tiết Diễm Yến vừa nghe thấy liền lấy lại tinh thần, móc ra cái máy ảnh SLR của chính mình đưa cho Lạc Thủy: “Thủy, đừng dùng cái đồ ngọc Sony 1200 của ngươi, dùng của ta đi, mấy ngày này luyện nhiều một chút, mau chóng học xong, đến lúc chụp chuẩn thì ra sức mà chụp cho tỷ.”

Lạc Thủy liên tục đỏ mặt hỏi, nhận lấy máy ảnh, khóc cũng không được mà cười cũng không xong: “Nếu không thì để ta đi hỏi Mao lão sư một chút có thể đem suất đôi qua cho ngươi không?”

Tiết Diễm Yến rống giận: “Không còn kịp rồi, Mao lão đầu khẳng định đã đem danh sách báo lên trên rồi.”

Liễu Oanh tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống: “Thủy a, cái nhiệm vụ quang vinh mà vĩ đại này liền giao cho ngươi đó, đừng phụ sự kỳ vọng của Đảng và nhân dân.”

Vương Tiểu Du và Tiết Diễm Yến cùng kêu lên: “Đúng đúng.”

Lạc Thủy tỏ vẻ bất đắc dĩ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nhiệm Vụ Tọa Ky...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy bị đám háo sắc trong phòng làm cho kinh sợ quá độ, chạy về trong game đào quặng, vừa định đổi cái địa phương liền phát hiện đại thần đã login rồi.

Lạc Thủy gửi một cái tin qua: “Ta chuẩn bị xong tài liệu rồi.”

Nam Cửu Khanh: “Ồ cửa vào Thủy Tinh cóc đợi ta.”

Nhiệm vụ tọa ky chỉ có một vòng nhiệm vụ.

Có giới hạn thời gian, nội trong vòng hai giờ chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ tự động biến mất.

Cơ hội chỉ có một. Nhưng có thể tìm một đồng đội.

Nhiệm vụ mà mỗi người chơi tiếp nhận đều có sự bất đồng, nhiệm vụ tiếp nhận đều do hệ thống tùy cơ phân phối mà định.

Thủy Tinh cóc là nơi tiếp nhận nhiệm vụ.

Lạc Thủy mới đợi một lát thì Nam Cửu Khanh đã liền cỡi thần thú đến, thần thú kia sao càng nhìn càng giống bạch mã, ảo giác tuyệt đối là ảo giác.

Nam Cửu Khanh gọi đến lời mời cùng nhau cỡi: “Mỹ nhân, lên nào, tiết kiệm thời gian.”

Lạc Thủy nhún đồng ý.

Hệ thống thiết định nam nữ có thể cùng nhau cỡi, nhưng tư thế thiết lập cũng là quá ái muội đi, bàn tay nhỏ của Nhược Thủy Tam Thiên vòng qua eo của Nam Cửu Khanh, gương mặt tựa vào trên lưng hắn.

Lạc Thủy phảng phất có thể cảm giác được nhiệt độ từ trên mặt truyền đến, chân của thần thú chính là dài, nên chạy rất nhanh, những lọn tóc của bọn họ theo gió bay bay, Thủy Tinh cóc trong game vừa vặn là đang mùa thu, hoa rơi rụng đầy, khung cảnh đẹp đến không thể tưởng tượng.

Thời gian của hệ thống là tám giờ một khắc.

Lạc Thủy đem tài liệu giao cho Ngự Thú Sư tiếp nhận nhiệm vụ.

Âm thanh của núi cao nước chảy biến đổi, truyền đến tiếng gầm khàn thô của dã thú, tiếp đến trên màn hình chậm rãi mở ra một cuộn giấy mặt trên chỉ có bốn chữ— VƯƠNG LĂNG NGÀN NĂM.

Yêu cầu nhiệm vụ là: Tìm mộ huyết Ngọc Giác.

Vương Lăng Ngàn Năm tên cũng như nghĩa chính là một cái mộ huyết, là một cơ quan chặt chẽ, còn có rất nhiều thần thú thủ hộ.

Lạc Thủy đem yêu cầu nhiệm vụ gởi cho Nam Cửu Khanh.

Nam Cửu Khanh: “Mỹ nhân RP* của ngươi vẫn là nên đem làm vũ khí hết đi.”

*RP: nhân phẩm, may mắn...

Yêu cầu mà người bình thường nhận được đều là thuần trí lực hay thuần võ lực, mà nàng một mình chiếm hết cả hai hồ rác, toi rồi!

Nhược Thủy Tam Thiên: “Xí, là hệ thống biết ta trí dũng song toàn.”

Nam Cửu Khanh bật cười: “Ân ân, cơ hội để ngươi phát huy sự thông minh tài trí tới rồi.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Đau lòng, ta không có chí hướng trộm mộ vĩ đại a.”

“Trộm nhiều cũng thành quen thôi.” Nam Cửu Khanh dặn dò nói: “Theo ta.”

Lạc Thủy gật đầu.

Cái cửa đá nặng nề được khắc nhiều hoa văn quý dị từ từ mở ra.

Có thể nhìn thấy được những bậc thang âm trầm heo hút, ánh nến trên cột lúc sáng lúc tối, bóng tối mắt thường nhìn không thấu.

Nam Cửu Khanh nhân nhật mở miệng: “Cái Vương Lăng Ngàn Năm này hẳn là chiếu theo thiết kế của Tần Thủy Hoàng.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Người thế nào biết?”

Nam Cửu Khanh: “Vừa rồi cái được khắc trên cửa đá kia là ấn dấu của Tần triều.”

Sự sùng kính của Lạc Thủy đối với đại thần như nước sông cuộn cuộn dài đặc không dứt, ai bảo nàng mắt thường thân hèn chỉ nhìn thấy một đồng hoa văn hình dạng cổ quái.

Bọn họ thuận theo thềm đá đi xuống, từ xa xa truyền đến tiếng thờ dài sâu kín nhỏ vun, trộn lẫn với tiếng cước bộ yên lặng lẽ của hai người.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Vương lăng thế nào lại như quý ốc vậy.”

Nam Cửu Khanh: “Vương lăng vốn là quý ốc.”

Lạc Thủy đột nhiên nhớ tới: “Thế nào lại không dùng tọa kỵ?”

Nam Cửu Khanh lắc lắc đầu: “Triệu hồi không ra.”

Hệ thống cũng quá keo kiệt đi, ngay cả một cái phương pháp gia tăng tốc độ cũng không cho, Lạc Thủy âm thầm hỏi thăm một lần các nhân viên của Thịnh Thế.

“Lão đại, đây là quý ốc?” Lạc Thủy đứng ở thềm đá cuối cùng, mắt tròn mồm há nhìn điện phủ hùng vĩ đến không thể tưởng tượng trước mắt, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, phảng phất như máu vàng ngựa sắt ở bên tai gào thét mà qua.

Đạp vào mắt, là một cái quảng trường hình tròn cực lớn, làm thành bởi một tảng đá thật lớn, nhân hình dũng binh bốn phía đứng rậm rạp rập rập, đoạn chính trang nghiêm, đao thương áo giáp bóng lờng tùy thời chờ phân phó, một cỗ khí xác sơ tiêu điều chột sinh ra.

Trên quảng trường, cách mười trượng lại đặt một tòa cự đỉnh đồng sắc thật lớn, làm thành một vòng.

Trên đỉnh đồng, rõ ràng là một tòa đài tế hình tròn rất lớn, lơ lửng giữa không, phía trên đài tế, thẳng đứng một tòa bảo điện rộng lớn kim bích huy hoàng, mái cong tùy ý giãn ra, đỉnh mái đâm thẳng lên trời.

Xa xa nhìn lại, cả tòa đài tế giống như là một con quái thú cực lớn, lù lù bất động sừng sừng không ngả.

Lạc Thủy hít vào một hơi thật sâu, “Nhược Thủy Tam Thiên” sao mà quá nhỏ bé, nói là kiến cang rung cây cũng không chút nào quá đáng.

Nam Cửu Khanh hiển nhiên cũng có chút khiếp sợ, không nghĩ đến cái game này ngay cả khung cảnh của một cái nhiệm vụ tọa kỵ cũng có thể thiết lập đến chấn động lòng người như vậy, lấy lại bình tĩnh đi về phía cái cửa đá duy nhất ở góc đông bắc.

Vừa đến gần đài tế, thân ảnh hai người liền bị phóng đại mấy lần chiếu lên trên bảo điện, tảng đá phóng ra thứ ánh sáng quý dị, mang theo áp lực khiếp người đánh úp đến từ bốn phía.

Ngay lúc này, sau lưng vang lên một trận tiếng cước bộ chinh tề, Lạc Thủy vừa quay đầu lại, chỉ thấy nhân hình dũng binh* nhanh chóng phân ra thành hai đội, dọc theo đài tế hình tròn kéo tới từ hai bên.

*Dũng binh: tượng gỗ hình binh lính...

Nam Cửu Khanh cả kinh, đánh ra bốn chữ: Xong vào cửa đá.

Một hồi ác chiến khó tránh khỏi, nhưng ở trong đài tế bị bao vây bốn phía, dưới tình huống không biết lực công kích của nhân hình dũng binh thì giảm thiểu công kích là lựa chọn sáng suốt nhất, mà cửa đá chỉ có thể chứa hai người cùng đi qua, ở hành lang dài bên trong cửa đá vừa đánh vừa lui nhanh phá vòng vây mới là trọng yếu, cái nhiệm vụ này không thể để lãng phí thời gian.

Nam Cửu Khanh đứng ở trước cửa đá giao ước: “Nhược Thủy, người đi trước, tìm đường ra.” Phát ra kỹ năng Nộ Hỏa đem cừ hận của dũng binh kéo đến trên người mình, tiếng chém giết bỗng vang lên đến tận trời, tiếng vang trống trận dồn dập bên tai, khắp nơi đều là lợi kiếm lưu hỏa, đao quang kiếm ảnh.

Lạc Thủy nhìn đám dừng binh về mặt hung ác nhe răng trợn mắt phía sau, dùng sức gật đầu: “Ân.”

Bất chấp mọi thứ chạy vào phía trong, đầu óc toàn tiếng hò hét vang dội, chỉ còn lại có bốn chữ TÌM ĐƯỢC ĐƯỜNG RA, TÌM ĐƯỢC ĐƯỜNG RA.

Cùng lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng nổ âm

Sau một khắc, âm thanh dị biến.

Một dòng hoa lửa sáng rực từ chỗ sâu trong lối đi tấp lại đến, gần trong gang tấc, ngọn lửa bùng rực đem lối đi chiếu sáng như ban ngày, hòa diễm đầy trời mang theo lớp nhũ đá rơi xuống như mưa.

Lạc Thủy đứng ở giữa lối đi, mồ hôi rơi như mưa, buộc bản thân phải tỉnh táo lại, trước sau đều giáp phải công kích, như thế chỉ còn con đường chết, không có khả năng, nhiệm vụ dạng này thế nào hoàn thành được chứ?

Nam Cửu Khanh hiển nhiên cũng phát hiện ra dị biến, bất quá vẫn trấn định như cũ: “Giữa người và ta khẳng định còn có con đường thứ ba, cần thận kiểm tra góc tường lối đi xem, đừng sợ.”

Bình tĩnh bình tĩnh, Lạc Thủy người nhất định phải bình tĩnh.

Lạc Thủy dọc theo góc tường lối đi, nương theo ánh lửa cẩn thận xem xét, dùng sức lấy tay vỗ vào những nơi lồi lên lõm xuống, mắt thấy sóng nhiệt phía trước đã tới gần nhưng vẫn không có một chút manh mối, Nam Cửu Khanh cũng bị dừng binh bức đến từng bước lui về sau.

Đột nhiên từ trong đại điện phát ra một trận tiếng gầm thê lương, chậm rãi truyền đến, mặt đất trong nháy mắt bắt đầu chấn động kịch liệt, khí thể đỏ đậm hòa lẫn với ngọn lửa đang thiêu đốt lướt qua đám binh dừng bao phủ cả trời đất kéo về phía hai người, tốc độ càng ngày càng nhanh. Nam Cửu Khanh không còn cách nào đành phải lùi toàn thân về sau, mắt nhìn thấy hai người sắp bị biển lửa nuốt chửng, Lạc Thủy không biết đã gõ vào cái gì, trước mắt sáng ngời, cửa để chạy trốn ầm ầm mở rộng!

Tiếp theo là ầm một tiếng cửa đá phía sau bị gắt gao đóng lại.

Trải qua một trận kinh hồn, Lạc Thủy vỗ vỗ ngực xụi lơ ngồi xuống: “Nguy hiểm thật.”

Nam Cửu Khanh cấp cho Lạc Thủy thêm mấy cái trạng thái an ủi nói: “Mọi thứ đã có ta.”

Lạc Thủy nhìn dòng chữ trên màn hình, đáy lòng dâng lên một trận ôn nhu, giống như đi xuống liền là ánh mặt trời chiếu sáng, chỉ cảm thấy vui mừng, đúng vậy, có hán ở đây. Vô luận nguy hiểm gian nan thế nào, chỉ cần có hán ở đây đều có thể giải quyết dễ dàng, lòng tràn ngập sự an tâm

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kỳ Trân Dị Bảo...

EDIT: TỬ SA

Lại là một mảnh đen tối.

Lạc Thủy theo chân Nam Cửu Khanh men theo bờ tường chậm rãi đi, bởi vì không biết còn sẽ có những nguy hiểm tiềm ẩn không thể dự kiến gì, cũng không dám tùy tiện chạy loạn.

Cứ như vậy mà tiến sau vào bên trong lối đi dài, địa thế của lối đi này vẫn là đi xuống dưới, càng đi càng hẹp, ghé sát vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đi qua được, bên tai có tiếng nước nhỏ tích tách tích tách, âm thấp tron trọt, thật sự là trong khe hở cầu sinh tồn. Rất nhiều thời điểm Lạc Thủy cũng đang hoài nghi bọn họ có phải là đã đi nhầm chỗ hay không, bởi vì hiện tại năng đã đi không nổi nữa.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ta dường như không đi nổi nữa.”

Nam Cửu Khanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Đem trang bị còi ra.”

Tuy rằng nơi đây đưa tay lên không thấy được năm ngón, Lạc Thủy vẫn là không thể không biết xấu hổ đem y phục còi ra, đành phải đem hồ lô còi ra thử trước, may là đi cũng không tệ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Lạc Thủy cảm thấy có thể ở dưới ánh mặt trời tự do chạy nhảy là một việc hạnh phúc cỡ nào.

Cuối cùng cũng đi đến cuối đường, cửa động xuất ra khe hở, ánh mặt trời rực rỡ trong trẻo khiến cho Lạc Thủy chưa kịp thích ứng một trận, che mắt một hồi mới giương mắt nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mặt.

Châu bảo kỳ trân hoàng kim ở khắp nơi, ánh sáng chớp động đến chói mắt, đẹp đẽ vô cùng. Xung quanh đèn đuốc sáng trưng, ánh nến lẳng lặng nhấp nháy chiếu lên những văn súc cổ xưa được điêu khắc, càng làm nổi bật lên châu quang bảo khí trong tòa cung điện này, rực rỡ đến chói mắt.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ngọc Giác có khi nào ở đây không?”

Nam Cửu Khanh lắc đầu: “Hắn là không, mộ huyết Ngọc Giác là dùng chấn quan.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ý ngươi là ở trong quan tài?”

Nam Cửu Khanh: “Àn, không sai lắm.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Vậy chúng ta còn phải ở lại đây tìm phải không?”

Nam Cửu Khanh: “Chỉ sợ nguy hiểm xảy ra bất ngờ.”

Lạc Thủy vừa nghe, lòng còn sợ hãi, nhìn đồng vàng chớp lóe, vội an ủi bản thân đây chỉ là một đồng số liệu a một đồng số liệu. Vì thế trong lòng liền yên bình, nên liền muốn đi dạo qua.

Đuôi mây vừa nhả, liền nhìn thấy đỉnh đầu của một cái thứ gì đó hình vạc từ sắc xuất hiện, ngay khi Lạc Thủy đi đến bên cạnh, một cái thanh âm thấp phân giận dữ cùng quỷ mị phát ra: “Loài người vô tri kia, đừng có vọng tưởng thêm thưởng tài bảo, hôm nay liền để cho các ngươi chết không có đất chôn thân.”

Hai tai của Lạc Thủy bỗng ầm lớn một trận, sau tiếng nói chấn động, kỳ trân dị bảo ở nơi này chợt bùng bùng bay tứ tán, luồng khí cực lớn ở trong không khí đánh thẳng về phía trước.

Trong lòng còn đang nghĩ rằng cái lời kịch này thật là đáng sợ, chết cũng là chết ở trong mộ huyết chứ.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Đó là NPC hay là quái vật?”

Nam Cửu Khanh đổi sang trạng thái tác chiến, phóng ra một cái kỹ năng Hộ Hòa, chạy đến trước mặt Lạc Thủy: “Nghênh chiến.”

Quái vật rút cuộc vẫn là quái vật, xông thẳng đến, là một con quái hình người mẫn cấp, đính một cái tên “Hắc Kỵ Sĩ”, động tác cũng rất mạnh, cầm một cái rìu khổng lồ, phạm vi công kích của một rìu cự nhiên là cả một cái cung điện, hai người căn bản chính là cả cơ hội né tránh cũng không có, cứ liên tiếp bị bổ đến dựa lên tường rồi lại lăn trên đất.

Nhân thời gian bảo hộ của hệ thống khi ngã xuống đất, Nam Cửu Khanh hơi chút suy tư, đối phó với loại quái cường lực công kích cao như thế này, chỉ có thể đem quái liên tục đánh đánh ngã xuống đất, không để cho nó tung chiêu, nhưng thời gian tổ hợp kỹ năng liên tiếp của Minh Giáo và Thiên Sơn đều rất ngắn, chống đỡ không nổi.

Nam Cửu Khanh: “Mỹ nhân, kỹ năng liên tiếp cuối cùng của ta là Càn Khôn Đại Na Di, ngươi đánh nối tiếp.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Hiểu rõ.”

Nam Cửu Khanh: “Mỹ nhân thật sự là hiểu rõ ý người.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ta càng hiểu rõ ý thú hơn.”

Nam Cửu Khanh chỉ chỉ Hắc Kỵ Sĩ: “Nga? Cái thứ kia muốn làm gì?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Muốn chà đạp ngươi.”

Nam Cửu Khanh: “Nga? Mỹ nhân muốn như vậy?”

Đại thần đang nghe nhìn lẫn lộn, là nàng nghĩ cái thứ kia muốn vậy, xong rồi, nàng hôn mê rồi.

Lạc Thủy nhìn hắn đem “Hắc Kỵ Sĩ” chà đạp đến rồi tỉnh rồi mù, còn ở một bên cùng nàng tán gẫu, nàng vô ngữ hỏi trời xanh, cuộc sống thật sự là khắp nơi tràn ngập kinh hi.

Hai người phối hợp ăn ý, khi quái vật ầm ầm ngã xuống rút cuộc cũng thở dài một hơi.

“Ầm.” Một tiếng động lớn nhất thời vang lên, các kỳ trân dị bảo bắt đầu chuyển động xoay tròn theo quy tắc, Nam Cửu Khanh cả kinh, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một con lốc xoáy thật sâu trùng trùng xuất hiện ở giữa mặt đất, cái thân ảnh lưng mang hồ lô đã biến mất.

Tất cả trần bảo trên đại điện thoáng chốc đã biến thành Thôi Mệnh đã thú, có sức mạnh ngốn hết tất cả mọi thứ.

Nam Cửu Khanh chưa kịp phản ứng, đã bị cuốn vào bên trong lốc xoáy.

Ở giữa một đồng kim quang lấp lánh, Nam Cửu Khanh ngẩng đầu liền nhìn thấy Lạc Thủy ở cách đó không xa, may mắn thay, bọn họ đều bình an vô sự.

Nam Cửu Khanh hướng Lạc Thủy vẫy vẫy tay: “Qua đây.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Người xem kia.”

Nam Cửu Khanh thuận theo hướng Nhược Thủy chỉ nhìn qua, những tầng bậc thang của Bạch Ngọc đập vào mắt, cột đá hai bên uy vũ đứng vững trong mây, mỗi một cái cột đá đều phải năm người mới ôm tròn. Dưới cột đá là một quái thú đầu rắn thân người, quái thú thè ra một cái lưỡi đỏ dài vừa nhọn vừa nhỏ dính một cái chân nền đen sặc được điêu khắc từ cự thạch mà thành, phía trên ngọn nền trắng lạng lẽ chiếu sáng, bầu không khí thanh tịnh tràn đầy trong mỗi một góc lối đi.

Hai người từng bước tiến lên, nếu như đoán không sai, phía trên hẳn chính là nơi đặt quan tài.

Lạc Thủy không khỏi hoan hô: “Ta đến trộm mộ đây!!”

Nam Cửu Khanh nhàn nhạt cười: “Trộm mộ là phạm pháp đó!”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Xí, ta nhiều nhất cũng chỉ là tông phạm”

Nam Cửu Khanh: “Ta mới là tông phạm chứ.”

Nhược Thủy Tam Thiên phản kháng: “Đạo của ngươi đâu?”

(Từ Sa: các nàng cứ nghĩ đến thanh đao của Đông Phương bất bại dùng để làm gì thì biết...~~!!!)

Nam Cửu Khanh: “Ngươi thử xem”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Thời điểm ngươi trần trướng thì cho ta biết.” Bằng không nàng làm sao là đối thủ của hắn được.

Nam Cửu Khanh: “Không nghĩ đến mỹ nhân còn có loại ham mê này.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ta ham mê nhiều thứ lắm, đặc biệt thích mỹ nam”

Lạc Thủy không biết bởi vì một câu nói này của nàng, đã tạo nên nhiều ảnh hưởng tiêu cực.

Nghe nói mấy huynh đệ trong phòng Nam Cửu Khanh đều bị Nam Cửu Khanh dọa cho choáng váng. Nam đồng học ngày đó ngôn từ khản thiết biểu tình dị thường nghiêm túc hỏi A Tây rằng hắn có được xem như mỹ nam không, A Tây đồng học vừa lúc ghé vào cửa sổ phơi quần sịp, nghe thấy câu nói này chiếc quần sịp trực tiếp từ lầu ba bay đi, sau đó tiếng thê lương của đám nữ sinh dưới lầu vang vọng cả ký túc xá nam sinh. A Tây hoàn toàn không biết nào rút ra làm sao lại giờ ngón tay cái lên, biểu tình run rẩy đáp: Đẹp, đẹp, so với quần sịp còn đẹp hơn.

Nam đồng học lúc này mới hài lòng quay về phía máy tính, cảm thấy thỏa mãn. Hẳn chính là mỹ nam. (Từ Sa: anh ơi anh hài lòng` kái chi vậy T_T~)

Nam Cửu Khanh: “Còn không?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Nghe nói mỗi ngày ngắm mỹ nữ năm phút có thể kéo dài tuổi thọ, ta yêu mỹ nhân.” (Từ Sa: bà chị này thật là...)

Nam Cửu Khanh: “Tiếp tục.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Thích ăn rau dưa, rau chân vịt, rau dền, rau xanh, cùng với nấm hương, nấm khuẩn, nấm rom, nói chung là các loại nấm, thích ăn mì, mì sợi, mì đao tước, mì phần kiền, phần tỉ, phần điều (hic... nói chung mấy loại mì này làm từ bột... ta ko bik tên a T_T), thích ăn cá, cá diếc, cá chép, bạch tuộc, mực, cá nướng đỏ, cá kho Tứ Xuyên, cá muối chua, cá lớn Tây hồ.”

Nam Cửu Khanh đã muốn hôn mê: “Còn nữa không?”

Lạc Thủy cảm thấy không thể cấp cho đại thần cái hình tượng tham ăn, muốn nói thêm cái gì đó có chiều sâu một chút.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Muốn xem các loại điện ảnh hay trinh thám mang nhân tính triết lý, bài xích phim Hàn.”

Giống như chỉ có một mình nàng đang nói, vì vậy thêm vào một câu: “Người đâu?”

Nam Cửu Khanh: “Ta cũng thích mỹ nhân.”

Lạc Thủy từ trong cái từ “cũng” này đọc ra một ý vị thâm trường, nàng cũng thích. Nàng cùng đại thần có cùng chung sở thích *^__^*.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Sau đó?”

Nam Cửu Khanh cười rất có thâm ý: “Thích thứ mà mỹ nhân thích.”

Lạc Thủy chắc chắn than thở, kỹ xảo ngôn ngữ của đại thần thật là cao thâm, ba câu hai lời liền đem sở thích khái quát xong. (Từ Sa... chị này trong mặt thể mà ngốc nhĩ =)))

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ân, thứ tốt.”

Nam Cửu Khanh: “Đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vực Sâu Cạm Bẫy...

EDIT: TỬ SA

Xuyên qua những bậc thềm ngọc, băng qua dòng sông ngầm hộ quan dưới đất, lại là một cái lối đi uốn lượn dài dằng dặc, chỗ sâu trong lối đi đại khái chính là một cái tâm lăng được đặt ở trung tâm mộ huyết.

Hai cái người đến thăm bái trông vóc dáng tiêu tụy đều không mang theo giày, cứ chân trần mà đi, bọn họ là đến quấy nhiễu giấc ngủ an bình của người chết.

Ánh nến càng ngày càng tối.

Đường hờ, đi tới cuối con đường này, cư nhiên là một đường hờ, trước mắt là một vực thăm sâu hút, ánh nến chỉ có thể mơ hồ soi đến miệng vực, hai người nhìn thập phần không rõ, chỉ cảm thấy như là một cái vực sâu không đáy, tự dung khiến người khác sau lưng dâng lên một cỗ mồ hôi lạnh.

“Không có đường sao?” Lạc Thủy cau mày, một bên đá một viên đá nhỏ bên đường xuống, muốn dùng nó để thử dò xét độ sâu của vực, hồi lâu, hoàn toàn không có tiếng của viên đá rơi xuống đất.

Tĩnh lặng đến đáng sợ.

Chỉ có gió từ bên tai gào thét thổi qua.

Nam Cửu Khanh trực giác không ổn: “Mau lùi lại!”

Lạc Thủy nhìn thấy lệnh của Nam Cửu Khanh, không rõ lắm nhưng cũng dùng hết toàn lực thối lui.

Vút vút vút, thanh âm dị thường phía sau đột nhiên vang lớn, Lạc Thủy quay đầu lại nhìn, nơi mà bọn họ một giây trước còn đang đứng, vách đá hai bên đột nhiên bắn tên ra, giao nhau mà qua, gắt gao đâm vào trên vách tường phía đối diện, Lạc Thủy đổ mồ hôi một trận, nếu bọn họ còn đứng ở đó hiện tại chính là bị vạn tiễn xuyên tâm, bắn thành nhím rồi.

Mặt đường nhỏ vốn bằng phẳng cũng đã nhô lên rất nhiều mũi tên nhọn sắc, tên từ ba phía xuất ra. Lạc Thủy giờ khắc này đối với câu thành ngữ “có chạy đằng trời” kia đã có lý giải sâu sắc.

Lạc Thủy cùng Nam Cửu Khanh liếc mắt nhìn nhau, trông mắt của Lạc Thủy thiếu chút nữa rơi ra khỏi hốc mắt.

Vốn là tên bắn lên trên tường, lại từ trên tường rút ra, cùng chuyển hướng bắn về phía bọn họ. Lạc Thủy theo phản xạ có điều kiện, từ trong bao khóa rút ra tất cả được gia tốc thuộc tính ăn vào.

Nam Cửu Khanh vừa thấy bên cạnh có một chỗ hơi hơi lõm vào, vừa vịn có thể ẩn người, nhất thời quát to một tiếng đánh ra hai chữ: “Qua đây!” Ngón tay chỉ về phía cái chỗ kia.

Lạc Thủy lùi hai bước, nhảy một cái thật cao nhào qua, Nam Cửu Khanh tiến theo sau, ngay lập tức phóng ra một cái kỹ năng Che Chấn, nhất thời một vòng ánh sáng bạch sắc thật lớn bao trọn lấy hai người, sau lưng là tiếng gió vu vu, tiếp theo chính là tiếng những mũi tên sắc bén xé gió va chạm, tiếng ma sát bén nhọn khiến người ta kinh hãi run sợ.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Thật lợi hại, điểm công kích của đám tên này đủ để giết chúng ta trong giây lát.” Cho đến khi nghe thấy cái tiếng động khiến cho người ta run rẩy, Lạc Thủy mới bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn thấy trên bàn phím đều là giọt nước đọng, Lạc Thủy sờ mặt, 囧, toàn là mồ hôi.

Nam Cửu Khanh: “Ta đối với nhím không có hứng thú.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Bị bắn thành nhím, ngấm lại liền sợ.”

Nhược Thủy rời khỏi chỗ núp tiến đến nhìn xem những cái đuôi tên trên vách tường, khoe miệng không ngừng run rẩy, cái tường này là làm bằng đậu hủ sao, toàn bộ tên đều đâm vào cả.

Di, đây là cái gì?

Lạc Thủy nhìn nơi vừa rời bọn họ ẩn núp, một khối đồ án* ẩn lớn hơi hơi lồi ra bên trong bóng tối, từ tế mà nhìn, mơ hồ là một bộ dáng giống cái bàn cờ, mặt trên cờ được sắp xếp hơi rời rạc trắng đen rõ ràng. Nếu là cờ vua Lạc Thủy còn biết một chút, đằng này lại là cờ vây, Lạc Thủy thối lui về sau một bước, nhìn Nam Cửu Khanh cầu trợ.

*Đồ án: ở đây là cái thứ đó được khắc hay vẽ trên đá nha mấy nàng...

Nam Cửu Khanh nhìn chăm chăm vào bàn cờ, đại khái bởi vì ánh sáng quá ít, có chút hoa mắt, thối lui hai bước ngấm kỹ một lần, phát hiện các con cờ trên bàn cờ kia làm thành một cái ấn dấu chữ “Sinh” đòi Tần, chợt nhìn thấy quân trắng chiếm hết hơn phân nửa, rất có cái khí thế nuốt chửng núi sông, quân đen đang ở thế suy tàn, lung lay muốn ngã. Đúng là ngoài ngành xem nào nhiệt trong ngành trông cửa nói, nhìn kỹ liền có thể phát hiện sự ảo diệu trong đó, quân trắng tuy rằng như mặt trời buổi ban trưa nhưng thành trong là hư không, nội phòng không đủ, quân đen mặc dù kéo dài hơi tàn nhưng từng bước đều tinh diệu, khắp nơi huyền cơ.

Bất quá lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, quân trắng tự nhiên vẫn chiếm được ưu thế, trên thực tế đen trắng vốn đều là thành phần của thế cục cân bằng.

Nam Cửu Khanh: “Giải cái thế cờ này hẳn là có thể mở ra được cửa thông đến lăng tẩm.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Ta làm không được...”

Nam Cửu Khanh: “Mỹ nhân yên tâm, ta đại khái đã hiểu được một hai.”

Lạc Thủy yên tâm rồi, đại thần nói là đại khái đã hiểu được một hai, thực tế chứng minh đó khẳng định là không thành vấn đề.

Nam Cửu Khanh không chút do dự mà chọn quân đen, thử cảm lấy một con đi một bước, quân cờ đen lập tức ăn ý mà đi theo.

Hắn hơi mỉm cười, ở trên tư địa mà hồi sinh, di dời chủ lực thành trong, đánh thẳng đến trực trong quân trắng, xâm nhập vào giữa, khiến cho đối thủ đoán không ra ý đồ của mình, luôn là sở trường của hắn.

Rất nhanh quân trắng đã không cứu nổi chính mình, từ thành trong của quân đen rút lui.

Lạc Thủy mặc dù không hiểu cờ vây, nhìn quân trắng dần rút lui cùng sự khí định thần nhân của Nam Cửu Khanh cũng cảm giác được đại cục đã định.

Sau một khắc, ván cờ biến mất, tiếng ầm ầm vang lên, vách tường từ giữa ván cờ, bắt đầu chậm rãi phân mở ra, ánh sáng trong khe hở vách tường, càng ngày càng chói mắt, làm cho người ta cơ hồ mở mắt không ra.

Hai người theo sau tiến vào, khung cảnh bên trong làm cho Lạc Thủy trợn mắt há mồm.

Đầu tiên là một dãy hành lang dài bích sắc làm bằng ngọc thạch nối thẳng đến trung tâm đại điện, hành lang rất rộng, bóng loáng trong suốt, dường như chỉ gõ nhẹ một cái liền có thể khiến cho làn nước trong xanh lan ra đầy đất. Hai bên những cái cột bằng ngọc bích được khắc các loại đồ án trông rất sống động, mặt trên đỉnh những viên Dạ Minh Châu lớn nhỏ tán ra thứ ánh sáng lạng lẽ trong suốt, nhưng dưới số lượng dày đặc như vậy, toàn bộ đại điện đều đã sáng như ban ngày.

Hạ tầm mắt, bên cạnh hành lang là hai cái hồ to sâu thẳm, vô số gương cảnh rần rết đòi ăn bên trong, xùy xùy thè ra cái lưỡi đỏ, quần rịt lấy nhau, miệng to như cái bát, răng nanh to như ngón cái, thần thái linh hoạt, ánh mắt hung ác, vừa nhìn liền biết tất cả đều là rắn độc.

Phía trên đám rắn lơ lửng trên không là một viên ngọc đầy màu sắc, đại khái chính là viên ngọc dùng để trấn trụ lũ rắn, khiến bọn nó chỉ có thể hoạt động bên trong hồ.

Tầm mắt đi lên, cuối hành lang, nằm đùng đùng ra đó là một cái quan tài bằng ngọc bích.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cũng đến rồi.”

Nam Cửu Khanh từ chối cho ý kiến: “Cửa cuối cùng sợ là không dễ.”

Lạc Thủy gật gật đầu, hoàn toàn chuẩn bị tinh thần để ứng đối.

Hai người một đường thuận lợi đi qua cái hành lang bằng ngọc, đến trước quan tài.

Vừa mới đến gần quan tài, quanh quan tài nhanh chóng nhuộm một tầng ánh sáng, Lạc Thủy đưa tay thử dò xét một chút, unction một tiếng, trực tiếp bị

văng ra.

Nam Cửu Khanh: “Kim Chung Tráo*”

*Kim Chung Tráo: tên gọi của lớp bảo vệ bên vững, không gì phá nổi...

Thử vài lần nữa vẫn là như vậy, căn bản chính là không thể sờ tới quan tài.

Lạc Thủy tức đến vỗ ngực dậm chân.

Bất đắc dĩ phải thừa nhận đó chính là Kim Chung Tráo.

Lạc Thủy đột nhiên nhớ tới luyện Kim Chung Tráo kia trong võ hiệp đều có mệnh môn*: “Người nói cái này có mệnh môn hay không?”

*Mệnh môn: cửa ngõ của sinh mệnh, là thiên tiên thái cực trong thân người...

Nam Cửu Khanh: “Có thể lắm.”

Hai người dọc theo vòng ánh sáng đi đi dừng dừng, cẩn thận kiểm tra từng một cái địa phương có khả năng.

Hệ thống đình một tiếng xuất hiện thông báo: Muốn mở cửa này, phải có Lư Ly Tông Ngọc.

Lư Ly Tông Ngọc?

Nam Cửu Khanh trầm tư giây lát, chỉ vào cái viên ngọc phía trên đám rần kia: “Đại khái chính là cái thứ đó.”

Khó trách bọn họ đi qua thuận lợi như vậy, ngay cả một con tiểu quái chắn đường cũng không có.

Lấy đi cái viên ngọc kia, đám rần tất nhiên sẽ trườn đến, Lạc Thủy tưởng tượng đến cảnh đám rần độc dữ tợn ở trên mặt đất trườn qua trườn lại, da đầu đã bắt đầu run lên.

Lạc Thủy thật sự là một người lớn gan, khi đối mặt với đám chuột đám gián mầy cũng không nhú một chút, khi phòng ngủ xuất hiện côn trùng, trên cơ bản đều là do năng giải quyết, tàu siêu tốc hay rơi tự do vãn vãn trong công viên giải trí năng ngồi lên đều có thể ngủ. Duy nhất chỉ sợ những thứ tron dĩnh trườn trợt nhòn nhọt uơon ướn.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bầy Rần Ngàn Năm...

EDIT: TỬ SA

Nhưng là đã đến cửa cuối cùng rồi, đóng tài liệu kia, lại còn trải qua nhiều phen kinh tâm động phách như thế, chẳng biết đã chết đi bao nhiêu tế bào não rồi, bỏ dờ tuyệt đối là không có khả năng, Lạc Thủy nghiến nghiến răng, ai sợ ai chứ!

Nam Cửu Khanh đại khái cũng đã phát hiện Nhược Thủy có lẽ có chút sợ cái thứ đó, chỉ là lẳng lặng mà đứng cũng không nói gì.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Đi.”

Nam Cửu Khanh: “Qua đây, đứng phía sau ta.”

Lạc Thủy thật cẩn thận tiến qua, gắt gao đi theo phía sau Nam Cửu Khanh, đem kỹ năng quần công tăng đến mãn.

Nam Cửu Khanh nhờ vào cái trụ bằng ngọc bích trên hành lang, phá nát Dạ Minh Châu phía trên, rồi nhảy một cái thật cao, bắt lấy viên ngọc kia, giao dịch cho Lạc Thủy: “Đi tìm Ngọc Giác.”

Quả nhiên, bầy rần hỗn loạn. Phía sau tiếp trước bò ra khỏi hố sâu, như thủy triều vọt đến.

Lạc Thủy choáng váng một trận, hoàn toàn không dám quay đầu nhìn lại, run run rẩy rẩy chạm đến mệnh môn của Kim Chung Tráo, đem Lư Ly Tông Ngọc đặt vào trong khung nhiệm vụ tự động nhảy ra, nhấn xác định.

Một giây, hai giây, ba giây, không phản ứng?

Khung nhiệm vụ lại tíu tíu mở rộng, hoàn toàn không thay đổi, Lạc Thủy nhấn vào viên ngọc, lúc này mới nhìn thấy thông báo phía trên: Lưu Ly Tông Ngọc ngàn năm trước kia nhập mộ để phong ấn bảy rắn, cần có chín trăm chín mươi chín túi mật rắn mới có thể mở ra.

Lạc Thủy liếc đến thời gian ở phía dưới bên phải màn hình, chín giờ đúng! Nói cách khác còn hơn mười lăm phút nữa.

Mười lăm phút phải giết ít nhất chín trăm chín mươi chín con rắn.

Đầu Lạc Thủy một mảnh trống rỗng.

Tiếng xùy xùy bên tai dây dưa không dứt, Lạc Thủy nổi giận, đối với đám rắn độc đang mở miệng lớn đỏ như máu, rút ra Hóa Hồ Lô dùng một chiêu Hóa Vũ Miên Độc, trực tiếp cắt đứt đầu đám rắn dữ tợn, đồng thân rắn kia còn đang ở trên mặt đất co rút điên cuồng.

Lạc Thủy không chút lưu tình một bước dẫm lên trên.

Cũng không cùng đám rắn này dây dưa, chỉ chọn rắn nhỏ công ít huyết ít mà giết, chín trăm chín mươi chín túi mật rắn!

Hai người ở trong đại điện khắp nơi là rắn, liên tiếp giết đám rắn đang chạy trốn xung quanh.

Nam Cửu Khanh: “Nhược Thủy cẩn thận.”

Lạc Thủy không kịp xoay người, liền bị cái đuôi của con mãng xà đỏ máu vẽ mặt dữ tợn quét đến, “bốp” một tiếng, máu mất đi một phần ba, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Nam Cửu Khanh vọt đến, tăng trạng thái cho Lạc Thủy, ngăn trở con mãng xà sọc vẫn đang từng bước ép sát đến.

Đó đại khái chính là Xà Vương.

Lạc Thủy đứng lên, quét đi đám rắn nhỏ đang dây dưa, xông về phía Xà Vương.

Xà Vương huyết không hậu, nhưng độ nhanh nhẹn tương đối cao, giống như Lạc Thủy chạy chỗ như vậy cũng có rất nhiều công kích bị trượt.

Lạc Thủy đại khái cũng là giết đến điên rồi, chỉ để ý đến Xà Vương ở bên này, hoàn toàn quên mất trọng điểm của nhiệm vụ là mật rắn.

Nam Cửu Khanh: “Nơi này để ta, mật rắn quan trọng hơn.”

Lạc Thủy lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, quay trở lại đám rắn, nơi Hóa Hồ Lô đến, một mảnh hỗn độn.

Càng giết càng phần nộ, càng phần nộ càng xúc động.

Giết cho đến khi hai mắt nổi đỏ, mới nghe thấy thông báo của hệ thống là nhiệm vụ đã hoàn thành.

Cuối cùng.

Lạc Thủy đem Lưu Ly Tông Ngọc giao cho hệ thống, vòng ánh sáng từ từ biến mất.

Buồn cười chính là đám rắn, có thể là cả đời lần đầu tiên gặp phải đối thủ, cho nên sau khi hai người dùng đánh cũng không dám tiến lên nữa, chỉ tặc tặc mà trườn qua trườn lại xung quanh vùng phụ cận hành lang.

Lạc Thủy đi về phía quan tài, ánh mắt mê ly.

Tay phải nhẹ nhàng nhấn chuột phải, liền nhìn thấy quan tài chậm chậm mở ra.

Chỉ có một khối bích ngọc toàn thân tỏa sáng hiện ở trước mắt, trên có khắc bốn chữ: Mộ Huyết Ngọc Giác.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Thế nào chỉ có cái này?”

Nam Cửu Khanh: “Đây hẳn chỉ là tầng một.”

Lạc Thủy so sánh độ cao của quan tài cùng độ sâu của vực thẳm, cảm thấy có lý, nằng thật sự là không có sở thích đặc biệt muốn xem xác ướp, vì vậy nên không chút do dự nhặt lấy Mộ Huyết Ngọc Giác.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Đi giao nhiệm vụ nào.”

Nhất thời họa diện thay đổi, tất cả cảnh vật trong đại điện đều đã biến mất đâu không thấy, bọn họ đang đứng ở cửa vào mộ huyết.

Nam Cửu Khanh triệu hồi ra tọa kỵ, mang Nhược Thủy Tam Thiên chạy đến chỗ Ngự Thú Sư ở Thủy Tinh cốc.

Lạc Thủy giao nhiệm vụ.

Ngư Thủ Sư: Chúc mừng Nhược Thủy Tam Thiên nữ hiệp trí dũng song toàn, ngài là người chơi thứ chín của bốn khu hoàn thành được nhiệm vụ này, ngài có thể từ hệ liệt tam thần thú chọn ra một con.

Thứ chín a, Lạc Thủy vô cùng tự mãn, cái khu này ít nhất cũng có mấy vạn người, thứ chín là tương đương với dẫn đầu, bất quá hệ thống thật sự là keo kiệt nhiệm vụ khó như vậy rõ ràng là để cho người ta không thể hoàn thành mà. Nếu mà chỉ có một mình nàng phòng chừng ngay ở lúc đám đông bình kia liền không qua nổi rồi, may là có đại thần ở đây, không biết khi đại thần hoàn thành là lần thứ mấy.

Ba thần thú, một là Điều Hình Thú, độ nhanh nhẹn rất cao, công kích không mạnh. Một là Quy Hình Thú, công kích siêu cường, độ nhanh nhẹn thấp, nghe tên liền biết, thứ ba là Miêu Hình Thú, hình dáng tròn vo, cái trán còn có cả chữ Vương, thuộc tính tương đối cân bằng, Lạc Thủy nở nụ cười, chú mèo nhỏ nhỏ còn muốn giả làm lão hổ.

Lạc Thủy đem ô con rùa loại bỏ, đang phân vân giữa chim và mèo, nếu có chim liền có thể bay, mèo kia lại đáng yêu lấy đi mất tâm của Lạc Thủy, chỉ có thể hỏi ý kiến đại thần một chút.

Nam Cửu Khanh nhìn thấy thuộc tính ba con thần thú trên màn hình, lướt qua một lượt suy tư nói: “Vẫn là chọn mèo đi.”

Được rồi, hẳn thừa nhận hẳn là có tư tâm, nếu như Lạc Thủy chọn chim, sau này chạy địa đồ chỉ có thể một mình bay, một mình chạy, muốn bay thì làm sao giờ, nếu chọn mèo, hắc hắc, vừa vặn có thể sống vai rong ruổi.

Vì thế Lạc Thủy đồng ý liền chọn tiểu miêu kia.

Hình như cần phải đặt một cái tên, lấy tên gì thì tốt đây?

Tiểu miêu màu trắng, Tiểu Bạch hình như là quá quê rồi, sủng vật của Nhược Thủy Tam Thiên kêu cái gì mới tốt chứ? Nhược Thủy Tam Thiên Nhược Thủy Tam Thiên, có rồi, liền gọi là Nhất Biều, quyết định chủ ý.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Lão đại, con mèo kia của người tên gì?”

Nam Cửu Khanh có chút ngạc nhiên: “Tên?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Vâng.”

Nam Cửu Khanh: “Tên con của người là gì?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Nhất Biều.”

Nam Cửu Khanh “nga” một tiếng, trong lòng có chủ ý.

Lạc Thủy đem Nhất Biều triệu ra, thần thú Nhất Biều tay ngắn chân ngắn, thân nhỏ mặt mèo, bộ lông tuyết trắng bao phủ toàn thân, duy chỉ có một đôi mắt lóe lục quang sâu thẳm, dị thường sáng ngời.

Lạc Thủy vội vàng ngồi lên, ngồi lên trên nửa ngày, Nhất Biều vẫn là bất động. Lạc Thủy kỳ quái nhìn nhìn nó, kết quả liền nhìn thấy Nhất Biều một tay đang giữ cá, trong miệng còn đang ăn một con.

Cá ở đâu ra? Lạc Thủy hoài nghi, lật lật bao khóa của chính mình, quả nhiên một tổ Ngân Tuyết Ngư trong bao, thiếu mất ba con.

Cái thứ này cư nhiên còn là một tên trộm cá!?

Thần thú đều có năng lực tự lấy đồ của chủ nhân mình sao?

Nhược Thủy Tam Thiên: “Tọa kỵ của người có trộm đồ ăn không?”

Nam Cửu Khanh: “Có, đây là do hệ thống thiết định, tọa kỵ còn có rất nhiều năng lực, từ từ phát hiện sẽ rất thú vị.”

Lạc Thủy hai mắt sáng lên, nguyên lai tọa kỵ lại thần kỳ như vậy, quả nhiên là thần thú. Lạc Thủy đợi Nhất Biều ăn xong cá, vui vẻ hô to, nàng cũng có tọa kỵ, nàng không cần đi bộ nữa.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Lão đại, lên, ta mang người.”

Nam Cửu Khanh hắc tuyến, bất quá vẫn là yên lặng mà lên, có đôi khi ngồi so với cỡi thoải mái hơn a.

Chương 30: Rất Bất Bình Thường...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy đồng hài gần đây rất bất bình thường.

Tỷ như nói, thường xuyên đối với cái máy tính cười đến xuân ấm hoa nở xuân quang sáng lạn xuân phong thuận hòa.

Tỷ như nói, đối với Lý miệng rộng cũng là tươi cười như đón gió lành nhẹ thổi.

Tỷ như nói, khuôn mặt nhỏ nhắn thường xuyên liên tục ửng hồng, mắt đẹp như tơ, cười phải gọi là phong nhã đến tận xương.

Tiết Diễm Yên hiểu rõ cái bộ dạng này của nàng, rõ ràng không phải là bị rơi vào ái tình rồi hay sao.

Càng tỷ như nói đến hiện tại.

Lạc Thủy từ trong toilet lao ra níu lấy Tiết Diễm Yên: “Diễm Yên, người lần trước không phải nói muốn làm tóc sao?”

Tiết Diễm Yên đang cùng lão công trong game nồng nồng nhiệt nhiệt không thèm đếm xỉa tới nàng: “Làm tóc gì!”

Lạc Thủy: “Uốn tóc.”

Diễm Yên: “Vậy thì sao?”

Lạc Thủy: “Cùng đi nha.”

Diễm Yên đột nhiên bùng tỉnh, lần trước túm lấy nàng đi nàng còn không đi, hoài nghi: “Người muốn uốn tóc?”

Lạc Thủy: “Ta muốn làm tóc hoa lê*.”

*Tóc hoa lê: một kiểu tóc đẹp, các nàng lên mạng serach sẽ thấy ngay x đẹp lắm nhá...

Diễm Yên thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, xem thường nói: “Ai đã từng nói mình đẹp tự nhiên rồi, ai đã từng nhất quyết nói với ta rằng không đi?”

Liễu Oanh buồn bã nói: “Trời xuân tháng ba, oanh bay cỏ mọc, cảnh xuân tươi đẹp.”

Lạc Thủy mặt đỏ miệng bướng: “Con người là sẽ thay đổi.”

Liễu Oanh: “Thủy a, hoa lê đây đường, người vẫn là đi xen vào một bước.”

Lạc Thủy: “Vậy thì sao?”

Diễm Yên vỗ bàn đứng dậy: “Liều mình bồi quân tử, Tiểu Thủy nhà chúng ta sao có thể so sánh với đám dong chi tục phần kia được, tóc hoa lê tính làm gì, dù cho có tóc mào gà mà ở trên người Tiểu Thủy đều vẫn có thể chinh thành mỹ nữ.”

Liễu Oanh bị trấn áp triệt để dưới đáy Lôi Phong tháp.

Vì thế hai người kia liền hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài.

Đại học Y còn có một tiệm cắt tóc, chủ tiệm là một đại thúc trung niên hòa ái dễ gần, giá cả tương đối phải chăng, đương nhiên tay nghề cũng là tương đối phải chăng. (Tử Sa: tay nghề mà tương đối phải chăng thì em đây tránh xa ~~!!)

Vô luận người nói uốn lộn to hay lộn nhỏ, thứ làm ra đều là cùng một hiệu quả. Vô luận người nói cắt xéo hay cắt bằng làm ra đều là cắt không bằng cũng không xéo, vô luận người nói muốn nhuộm thành màu nâu màu sôcôla hay màu cà phê nhuộm ra đều thành hơi vàng.

Hai người đi qua cái cửa tiệm kia của đại thúc, lần này cư nhiên không nổi lên tranh chấp, Diễm Yên đồng học cũng không sử dụng bạo lực, liền thập phần ăn ý mắt không liếc lấy một cái đi ngang qua, phải biết rằng Lạc Thủy trước đó là fan trung thành của đại thúc, sau đó chạy thẳng đến chỗ “A Thái” đối diện trường học.

Hiện tại trong tiệm chẳng biết như thế nào, lại đông như tiệm vịt, soái ca mặc đồng phục phục vụ từ đầu đến chân. Lạc Thủy lắc lắc đầu, quả thực là thời đại nam sắc a.

“Hoan nghênh đã đến!”

Hai người nghênh ngang tiến vào.

“Mỹ nữ làm tóc a?” Soái ca Giáp nhiệt tình nói.

Tiết Diễm Yên chỉ chỉ Lạc Thủy: “Nàng làm tóc hoa lê, ta làm tóc dọn sóng.”

Diễm Yên hiển nhiên là gặp nhiều quen mặt, thân thiện nằm ở trên ghế sofa hưởng thụ nam sắc phục vụ, mát xa ㄣ ㄣ ㄣ, Lạc Thủy ngồi không yên, soái ca Ất kia không ngừng tìm lời nói chuyện huyền ảo, vội vàng đứng dậy nói: “Ta không mát xa.”

Lạc Thủy cứng nhắc ngồi xuống trên ghế cắt tóc, mắt vừa nhắm, đầu vừa gác liền hạ lệnh một tiếng: “Cắt tóc hoa lê.”

Thợ cắt tóc kia khá lưu loát, tay nhắc dao rơi liền đem tóc cắt đi một nửa, Lạc Thủy nhìn tóc trong gương cứ ào ào mà rơi xuống, trong đầu xuất ra những từ ngữ như tan xương nát thịt, thiên đao vạn quả, không ngừng kêu khổ đến lúc thanh toán tiền cũng chưa hồi thần lại.

Đội khi ra đến cửa rồi mới phát hiện làm tóc một lần hết ba trăm tệ, sinh hoạt phí của nửa tháng a, đành phải bắt đắc dĩ kiem ăn kiem mặc rồi, cái hắc điểm gì thế này, Lạc Thủy oán hận nói với Tiết Diễm Yên: “Cái hắc điểm gì vậy a, ba trăm tệ có thể mua N cái đầu heo đó.” Lúc này mới phát hiện Diễm Yên đồng học đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Lạc Thủy đầy đầy vị thực nữ tóc dọn sóng: “Ngươi làm cái gì vậy? Hai mắt còn nhìn đăm đăm, không biết rằng con ngươi của ngươi so với trông trắng nhiều hơn a.”

Tiết Diễm Yên then quá hóa giận, đưa tay捏 cánh tay Lạc Thủy: “Cô bé, ngứa da à, vừa nói tỷ tỷ cái gì, a?”

Nói ra sẽ bị người khác cười đến rụng răng, nàng cứ nhiên lại bị một nữ nhân làm cho mê đến thất điên bát đảo. Các nàng ở cùng một phòng ba năm, bộ dạng gì của nhau cũng đã đều đã thấy qua, chỉ là thật sự chưa nhìn thấy qua Lạc Thủy như vậy, đây quả thực chính là nữ chính trong tiểu thuyết mà! Mặt phấn hằm xuân, con ngươi long lanh sóng nước lưu chuyển, mấy phần ảo não động tại gian mây, hiện ra một loại hồn dỗi xinh đẹp thuần nhiên vô tà, mái tóc hoa lê bông bông càng làm nổi bật lên khuôn mặt trái xoan tinh xảo khéo léo.

Lạc Thủy cầu xin tha thứ: “Tỷ tỷ, chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt then khuynh quốc khuynh thành.”

Diễm Yên nheo mắt hét giận: “Ai gia tha thứ cho ngươi lần này đó.”

Tuy rằng Đốn Họa Thủy đã nói là sẽ chịu đòn nhận tội gì đó, Lạc Thủy vẫn không đặt ở trong lòng, con người đó nói chuyện hư hư thật thật luôn không có bằng chứng, nếu tin hẳn thì cơm cũng sớm thiêu.

Được rồi, lúc này thật sự đã thiêu rồi.

Lạc Thủy cùng Tiết Diễm Yên làm tóc xong trở về, liền nhìn thấy Đốn Họa Thủy đang cầm bó hoa hồng màu lam sắc đội ở dưới ký túc xá bọn họ, dương dương tự đắc hướng bọn họ quyền rũ chào hỏi.

Lạc Thủy nhìn nhìn cái đầu xuất ra từ trong đám hoa hồng kỳ quái hỏi: “Di, Họa Thủy?”

Đốn Cảnh Nhiên chặn đứng lời của Lạc Thủy, hoa hồng trong tay giơ lên trước, nhếch miệng cười: “Chịu đòn nhận tội!”

Lạc Thủy hoảng sợ, nhưng lúc này phải chú ý khí thế, hơn nữa Diễm Yên đã bị sắc đẹp mê hoặc hiển nhiên là đã vô dụng, hai ta chống nạnh: “Roi đâu?”

Đốn Cảnh Nhiên chỉ chỉ cái gai nhỏ trên hoa hồng biểu tình nghiêm túc: “Đây!”

Trên trời có một đám quạ đen bay qua, phân rơi xuống đem mặt Lạc Thủy làm đến năm màu rực rỡ năm nhan sáu sắc. Dưới lầu ký túc xá, người đến người đi, đều bị捏 một bên cổ. (Tứ Sa: ta chả hiểu bà tg đang viết gì nữa... ta làm ko sai chữ nào nhá =.=)

Lạc Thủy dở khóc dở cười: “Vậy ngươi cứ tiếp tục vác nó đi, chú ý là vác.”

Xoay người, kéo Tiết Diễm Yên đi vào ký túc xá, nàng không rảnh cùng Họa Thủy nói chuyện vô nghĩa, nhiều người nhìn như vậy, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Đốn Cảnh Nhiên đuôi theo, đem hoa nhét vào trong lòng Lạc Thủy nói: “Ta đều đã vác đến nửa ngày rồi, vừa mới đỡ xuống.”

Tiết Diễm Yên nhìn những bông hoa kiều diễm động lòng người lóe lên ánh nhân dân tệ kia, liền hít sâu một hơi ở bên tai Lạc Thủy thì thầm: “Tiểu Thủy Thủy, đây chính là lam sắc yêu cơ* a.”

*Yêu cơ: ý chỉ thứ xinh đẹp...

Nam sắc yêu tinh? Lạc Thủy nhủ mảy, cái gì chứ, bất quá nhìn Đốn Họa Thủy vẫn là một Họa Thủy, tùy tiện đứng thế nào vẫn là tuần tú ngất trời xinh đẹp muôn vẻ, bất quá một đôi mắt đào hoa trắng đen rõ ràng, đã mơ hồ có chút nộ khí, lúm đồng tiền ngày trước sớm đã không thấy, môi mím chặt, một bộ dạng thâm cừ đại hận.

Lạc Thủy nhìn đến trong lòng sợ hãi, lùi hai bước cự tuyệt: “Thứ hoa thừa đã dở xuống cũng không biết xấu hổ mà cho ta!”

Hắn bỗng dưng giận dữ nổi lên, nàng chính là không muốn, lại còn nói đông nói tây nói xa nói gần. Hắn là cái thân phận gì chứ, từ nhỏ người xung quanh liền muốn ngàn muôn vạn đem hắn bảo vệ trong lòng bàn tay, hơn nữa là tài nguyên tự nhiên được sự chiếu cố của trời đất, chỉ cần vẫy tay một cái, nữ nhân đến còn nhiều hơn cả nước, thế nào lại cần đi tặng hoa hồng?

Hắn ăn phải bò điên gà dịch mới có thể đứng ở đây tặng nàng hoa hồng, tặng hoa hồng lại còn phải tìm ra cái lý do đường hoàng.

Nàng liền thích giả ngu với hắn, chuyện gì cũng đều giả ngu với hắn, tránh hắn như tránh rắn rết, giống như hắn chính là ôn dịch. Lúc học cao trung hắn nói bóng nói gió muốn theo nàng ở cùng một chỗ, nàng không có phản ứng, không cần vội, bọn họ còn nhỏ, từ từ sẽ đến.

Bảng điểm số của hắn lúc đầu hoàn toàn có thể chọn được trường tốt hơn, hắn là vì cái gì chứ? Quen biết nhiều năm như vậy, thân mật kháng khí lâu như vậy, hắn không tin nàng không có chút tâm tư nghiêng lệch, liền muốn thử ơ nhìn nàng rốt cuộc có thể giả vờ đến bao giờ thối lui đến mức độ nào.

Hắn ngày đầu tiên ở trong khu phân giáo liền đem số điện thoại mới gửi qua. Hắn giống như khổ hạnh tăng tâm vô tạp niệm chỉ vì đợi một câu nhớ nhưng của nàng, đợi chờ hai năm, trong ngày nghỉ thỉnh thoảng chỉ có thể nhận được tin nhắn chúc phúc của đám người khác gửi. Nghỉ đông hay nghỉ hè nàng cũng không có về Lạc gia, hai năm trên cơ bản không thấy qua mặt, hắn vẫn nhẫn nại mà chờ, chưa bao giờ biết bản thân tốt tính như vậy.

Năm ba bọn họ dời đến nơi ở hiện tại, hắn hỏi thăm lịch trình hàng ngày của nàng, giả vờ ngẫu nhiên gặp gỡ nàng, không có mảy mắt cong cong như trong tưởng tượng, chỉ thuận theo tự nhiên gọi hắn là Họa Thủy, hắn giả vờ phần nộ, trong lòng lại là thích, chỉ có nàng mới gọi hắn như vậy. Nàng ngày càng đẹp, loại xinh đẹp tự động tăng lên, cũng chỉ có nàng mới có thể từ mì sọ canh suông trở thành mảy mắt như họa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Một Đồng Số Liệu...

EDIT: TỬ SA

Hắn kéo nàng đi “Lan Tiêu” ăn cơm, hắn chưa bao giờ mang nữ nhân khác đi đến cái nhà hàng đó, phong cách mộc mạc thoải mái rất giống nàng, nhìn nàng đứng ở cửa nhà hàng khăn trương như người vợ nhỏ mà nặn nặn tiểu hầu bao, tự nhiên cảm thấy một trận ấm áp. Cảm thực đơn chỉ đề ý chọn lấy những món đắt tiền, cả một bàn đầy ắp, nhìn nàng phần nộ giương nanh múa vuốt rất giống cọp mẹ, hết sức vui vẻ, hắn chính là muốn khiến cho nàng thời thời khắc khắc đều nhớ đến hắn, cho dù phải dùng đến cái loại phương pháp này, mong mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng như vậy, nhưng mà... ăn đến một nửa thì thuận theo ánh mắt nàng nhìn thấy một tên nam nhân miến cường có thể nhập vào mắt, hướng nàng cười đến phong nhã vô cùng, hắn đương nhiên là không thoải mái, không thoải mái đến độ muốn đem đầu nàng túm quay trở lại.

Nhưng là hắn không muốn chuyện bé xé ra to, chỉ vì một người không quan hệ. Khi thanh toán hóa đơn không nghĩ tới đã có người trả trước rồi, hắn đột nhiên có loại dự cảm rất không tốt.

Ngày đó ở trong thư viện chạm mặt nàng xác thực là ngẫu nhiên, xa xa liền nhìn thấy nàng ngây ngẩn tựa người vào cửa sổ chẳng biết là đang nghĩ cái gì, nửa gương mặt bị bóng tối che lấp, đương cong nhu hòa, tóc đen như thác nước, rất muốn vụng trộm hôn nàng, nhưng không dám. May là không có hôn, bằng không nhất định sẽ bị ném đi rất khó nhìn, cô gái nhỏ cư nhiên lại học không thu đạo, hắn lại một chút cũng không biết. Lúc bị nàng dạy dỗ hắn thập phần ảo não, lập tức quyết định đến nơi đạo quán nàng đang học báo danh, nàng còn có chuyện gì mà hắn không biết chứ?

Vì để có thể cùng nàng đi dạo nhiều thêm chút lát, không chút do dự mà hy sinh “đại lão bà”, bị phát hiện rồi, cái nữ nhân kia khi nên thông minh thì lại ngốc muốn chết, khi không nên thông minh thì lại thông minh. Trên đường gặp phải đồng học của nàng, vội vàng làm rõ thân phận của bản thân, thanh mai trúc mã, hắn rất thích cái cụm từ này, rất thích cái tên của hai người được gắn bó nói ra từ trong miệng của người khác.

Nàng đi mua miến cay, hắn kỳ thực hết sức chán ghét, vẫn là lực nhẫn nhịn rất cao, phảng phất vì để chứng minh bản thân cùng với nàng giống nhau. Hắn không muốn từ trong ánh mắt của nàng đọc ra một chút tin: Chúng là ta không cùng một thế giới.

Nữ nhân khác đều yêu giàu chê nghèo, nàng ngược lại, tương phản, có lẽ điều này là có di truyền. Lạc mẹ là truyền kỳ trong viện tử của bọn họ, sau lưng là Lạc lão gia, tài thế của Lạc gia mà không nhìn thấy liền theo lão sư nghèo đi dạy học miền Tây đi, đem Lạc Thủy sáu tuổi ném vào ký túc xá của trường gần nhà Lạc gia mà không quản không trông.

Nàng chính là thích giả ngốc, đối với một đồng tin đồn lời nhảm trong trường nàng ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn thường đi theo con đường của mình ăn cơm của mình, một chút cũng không để ý.

Sau Doãn Nghiễn lại đến tìm nàng, nàng mới nổi giận dưng dưng kêu hắn giải quyết nhanh, nói ra có lẽ không ai tin, hắn tuy rằng chứng nữ nhân bên cạnh nhiều nhưng đều là chưa chạm đến một ngón tay, ngay cả huynh đệ tốt nhất đều cười nhạo hắn là lão xử nam, còn từng phi thường nghiêm túc quan tâm

qua phương diện năng lực nào đó của hắn. Hắn chỉ là cười, không chút biện giải. Mỗi một người đều sẽ rất thích một người nào đó, một thứ đồ ăn nào đó, một bài hát nào đó, không có lý do nào chỉ là lòng tràn đầy sự hài lòng mà thích thôi. Hắn cũng không có cố ý gì, chỉ muốn cùng nàng chia xẻ mỗi một bước đi trong quá trình trưởng thành. Doãn Nghiên theo đuổi hắn đã hai năm, khẳng khăng một mực suốt hai năm, hắn không thể không cảm động, ở trên người Doãn Nghiên mà nhìn thấy bản thân mình, hắn lại không có được sự dũng cảm của nàng, cũng không biết rốt cuộc mình là đang khiếp sợ cái gì.

Nhưng là Doãn Nghiên không nên ở trên người nàng mà có suy nghĩ sai lệch, bắt chước cái câu nói dụng thiên hạ mà không tổn hại đến chính là hắn rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Không có việc gì mà hẹn nàng ra, đương nhiên hắn không đánh nữ nhân, chỉ là hung hăng cảnh cáo nàng, hơn nữa lại đem em trai nàng ra để uy hiếp.

Hắn làm những thứ này để làm gì? Hắn làm để làm gì?

Đón Cảnh Nhiên hung hăng ném lam sắc yêu cơ xuống rồi bước đi, Lạc Thủy sững sờ đứng tại chỗ, những kẻ háo chuyện chỉ chỉ trỏ trỏ. Tiết Diễm Yên không nhẫn tâm mà nhặt bó hoa kia lên đưa cho Lạc Thủy, vỗ vỗ vai nàng ý bảo cứ hào hào mà nói chuyện.

Nhưng là Lạc Thủy không có cơ hội, Đón Cảnh Nhiên đã hung hăng mà rời đi rồi.

Lạc Thủy xấu hổ ôm bó hoa kia trở về phòng, đem hoa ném lên trên bàn, rên rỉ một tiếng lao thẳng lên giường.

Liễu Oanh nhìn nhìn hoa hồng lại nhìn nhìn Lạc Thủy cùng Tiết Diễm Yên đến hào khí quý dị, sức ép tăng nhanh, dùng khẩu hình miệng hỏi Tiết Diễm Yên đã xảy ra chuyện gì, Tiết Diễm Yên hai tay giang ra nhìn trời.

Hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, bò đến trên giường Lạc Thủy, lập thành thế chân vạc, mở phiên tòa xét thẩm.

Quan tòa Liễu Oanh không chút lưu tình: “Thẳng thẳng khoan hồng, kháng cự nghiêm trị.”

Phạm nhân Lạc Thủy: “Bản thân ta cũng không rõ tình huống!”

Luật sư Diễm Yên: “Để ta nói, nguyên nhân trực tiếp là Đón soái oa tặng hoa hồng cho Lạc Thủy, Lạc Thủy cự tuyệt, vị kia then quá hóa giận. Nguyên nhân gián tiếp là mấy kẻ lăm chuyện chỉ chỉ trỏ trỏ khiến Đón soái oa mất mặt. Nguyên nhân căn bản là Lạc Thủy có thể không thích nhưng vẫn rắp tâm hại người. Trần thuật hoàn tất.”

Sinh viên khoa văn chính là tốt chỗ ấy, tuy rằng không logic lắm, lý luận lại rất chặt chẽ, Lạc Thủy bị nói đến như lọt vào trong sương mù, đầu choáng váng một trận mới miễn cưỡng nắm được trọng điểm: “Nguyên nhân trực tiếp cùng nguyên nhân gián tiếp miễn cưỡng tiếp thu được, nguyên nhân căn bản vẫn không được.”

Liễu Oanh: “Sao lại không được?”

Lạc Thủy: “Trên khách quan hắn chưa bao giờ nói qua là thích ta, trên chủ quan ta không cảm thấy hắn thích ta, tặng hoa hồng là bởi vì ta bị fan của hắn quấy nhiễu, dùng để xin lỗi thôi.”

Diễm Yên phớt lờ nàng: “Người thấy qua ai xin lỗi lại tặng hoa hồng chưa, lại còn là lam sắc yêu cơ nữa, lão Thiên của ta ơi!”

Liễu Oanh vội vàng quay đầu liếc nhìn hoa hồng trên bàn, xuất ra kết luận: “Lam sắc yêu cơ thuần chủng, giám định hoàn tất, hoa nói người là duy nhất của ta, giá nhân dân tệ là 120 một cành, OMG, tiền đó cho ta đi.”

Lạc Thủy lấp bắp: “Đây chỉ là do trùng hợp.”

Diễm Yên thấy không ổn, ngắt lời: “Đó cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là người có thích hắn hay không?”

Lạc Thủy mặt chột ửng đỏ, cúi đầu nói: “Ta nghĩ là ta không thích hắn, chúng ta cuối cùng không phải cùng một loại người, chênh lệch quá lớn.”

Mẫu thân nàng thật vất vả và từ trong cái gia đình kia giải thoát nàng ra, nàng thế nào lại nhẫn tâm trở về, ngay từ đầu trong nàng đã liền tồn tại sự cảnh giác.

Hơn nữa nàng hiện tại có thể đang bị vây bởi một đồng số liệu trạng thái não rút, nàng biến thái đến nỗi đem mỗi câu nói mà đại thần đã nói qua phục chế lại dính vào trong tập, liên tục nghiền ngẫm, nói ra cũng thật không thể tưởng tượng.

Diễm Yên lấy tay chột chột nàng: “Người đang tư tưởng phong kiến cái gì nha! Câu kim quy là xu thế tất nhiên có hiệu hay không, đừng có mà loạn với tỷ.”

Liễu Oanh phụ họa: “Trực tiếp xong tôi là tốt rồi, cái gì mà một loại người với hai loại người chứ.”

Lạc Thủy lắc đầu, nhưng kiên quyết: “Không.”

Tiết Diễm Yên cùng Liễu Oanh ngạc nhiên, đối mặt nhìn nhau.

Tiết Diễm Yên trong đầu xuất ra một cái ý nghĩ không thuần khiết, vẻ mặt không thể tin: “Thủy, người sẽ không thật sự thích một đồng số liệu chứ?”

Lạc Thủy trấn định: “Ai nói với người đó là một đồng số liệu?”

Diễm Yến bị sắc đến, nghĩ đến đại thúc miệng đầy răng vàng, mồm hôi chân hôi toàn thân đều hôi kia lửa gạt thiếu nữ ngây thơ trên mạng liền không lạnh mà run, mồm miệng không rõ nói: “Đó là một đồng đại thúc bỉ ổi cùng một đồng cứt.”

Liễu Oanh hoàn toàn thanh tỉnh hỏi lại Lạc Thủy: “Người sẽ không thật sự thích đồng số liệu kia chứ, bất kể phía sau đám số liệu kia là bé con, gay, cụ già, hay đại thúc bỉ ổi?”

Lạc Thủy biện giải: “Hắn hắn cũng là một học sinh.”

Lúc đầu giá tấm ảnh, Tây Môn Trái Chủ rõ ràng có nói đợi Nam Cửu Khanh đồng học một chút.

Bình thường rất nhiều lời nói cũng cho thấy đám người bọn họ là học sinh, hơn nữa rất có khả năng là cùng một phòng.

Cái lần hệ thống đưa ra cuộc thi Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nam kia bọn họ thảo luận sôi nổi một trận, nghe ngữ khí của Tây Môn Trái Chủ, đại thần hẳn không phải là đại thúc bỉ ổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiết Mục Báo Trước...

EDIT: TỪ SA

Liễu Oanh: “Học nhà trẻ cũng là học sinh đó.” (Từ Sa: chương trc’ có chút nhầm lẫn, ko phải là sinh viên mà là học sinh, ta đã sửa rồi, mong các nàng thông cảm)

Tiết Diễm Yến: “Lão già học đại học cũng là học sinh đó.”

Lạc Thủy tức giận: “Đừng có nghĩ ác về người khác như thế chứ?”

Tiết Diễm Yến nói lời thâm thúy: “Game là game, hiện thực là hiện thực, người hảo hảo mà nghĩ rõ đi.” Nàng lúc đầu quả thật là muốn đem Lạc Thủy gả ra ngoài, nhưng chỉ trừ game ra nha, lão Thiên của ta a.

Lạc Thủy lặng lẽ nói: “Kỳ thật chúng ta cái gì cũng đều chưa phát sinh.”

Diễm Yến: “Người còn muốn phát sinh cái gì?”

Lạc Thủy cười giễu: “Không có không có.”

Liễu Oanh vung bàn tay, tổng kết lại: “Tóm lại, không thích người ta thì liền cự tuyệt rõ ràng, đừng có ăn một miếng trong bát, lại nhìn một cái trong nồi, học ai không học lại học Diễm Yến, sau này cái vị XXX kia online, người nếu như là thật sự thích, chúng ta cũng là ủng hộ hết sức, gặp phải chuyện gì cứ theo chúng tỷ tỷ thương lượng, trời có sụp xuống còn có bọn ta chống cho.”

Tiết Diễm Yến bộ dạng khinh thường: “Người không phải là đang ghen ghét với ta sao, cứ nói thẳng.”

Lạc Thủy cảm động: “Có các người thật tốt.”

Tiết Diễm Yến thiếu chút nữa nôn ra, thật chua.

Liễu Oanh tiếp tục ra vẻ trấn định, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đó là đương nhiên.”

Vì thế hai người kia lòng mang quý thai* bỏ trở về giường mình.

*Lòng mang quý thai: chỉ trong lòng mang theo những kế hoạch, ý nghĩ không tốt...

Khi Tiết Diễm Yến đi ngang qua lam sắc yêu cơ, chỉ vào rồi nói với Lạc Thủy: “Việc cấp bách là đem cái này giải quyết đi, miễn cho chiêu ong dẫn bướm.”

Lạc Thủy gật gật đầu, càng nghĩ càng cảm thấy thế nào cũng không ổn, nếu nói với Đôn Họa Thủy là không thích hắn, vạn nhất người ta căn bản đối với nàng không có ý tứ gì, chẳng phải là tự mình tìm mất mặt sao, hơn nữa nàng không muốn phá vỡ cái loại quan hệ hiện tại.

Một hàng tin nhắn trên điện thoại cứ bị xóa đi xóa lại, biến thành hai chữ: Xin lỗi, gửi đi, nhận sai và xin lỗi sẽ luôn không sai.

Liều Oanh nhìn Lạc Thủy cảm lam sắc yêu cơ, một hồi muốn đi về phía hướng thùng rác một hồi lại muốn đi tìm cái bình nước, cau mày, từ cái tủ đầu giường lấy ra một cái bình thủy tinh miệng rộng được vẽ hoa trà kim ngân đưa cho nàng: “May là chưa vứt đi.”

Lạc Thủy đem mở giấy gói ra, vừa mở vừa lẩm bẩm: “Giai cấp tư sản vạn ác, thật lãng phí.”

Mất hết nửa ngày rốt cuộc cũng đem hoa cắm xong, giá trị quyết định giá cả, được rồi, tuy rằng hoa này mắc là có mắc một chút, nhưng ngắm cũng là cảnh đẹp ý vui, cánh hoa mềm mại rực rỡ, hình dáng đồng đều, quy cách thống nhất, ngay cả giấy gói cũng là vải dày, hương hoa lan đầy phòng.

Điện thoại trên giường rung lên một lát, Lạc Thủy cầm lấy nhìn, là tin nhắn của Đón Cảnh Nhiên hỏi lại hỏi nàng có ý gì.

Có ý gì, chẳng có ý gì, nghĩ là nghĩ như vậy, trả lời vẫn là thành thành thật thật: Ta không có ý gì khác, hôm nay là ta không đúng.

Rất nhanh tin nhắn liền trở lại: Ngươi là căn bản không biết ngươi sai ở chỗ nào!

Muốn chơi trò nhận lỗi à? Có chuyện lại không hảo hảo mà nói, Lạc Thủy kìm nén cơn giận trả lời: Tìm một cái thời gian hảo hảo nói chuyện.

Liều Oanh nhìn sự tình gần như đã được giải quyết, nhô đầu ra nói với Lạc Thủy: “Đến, ngẩng đầu lên để tỷ tỷ xem xem.”

Lạc Thủy sờ sờ kiểu tóc mới, nghĩ đến ba trăm tệ liền vô cùng đau đớn: “Oanh Oanh, ba trăm tệ a, thế nào lại mắc như vậy.”

Diêm Yến tiếp lời: “Không nhìn thấy đám soái ca đó sao, đây là giá trị sở tại. Người ta mát xa miễn phí cho ngươi ngươi còn không muốn, thiệt thòi chết người!”

Liều Oanh cá giận nói: “Tiểu Thủy Thủy, ngươi sao có thể phí hết của trời như vậy! Có đậu hũ lại không ăn?”

Lạc Thủy mặt mày buồn khổ: “Ta đối với cái kia không có đặc biệt ham mê.”

Diêm Yến: “Ngươi đây là mới gọi là lãng phí! Ta đại biểu cho Đảng cùng nhân dân phỉ nhổ ngươi.”

Liều Oanh: “Ta đại biểu cho ánh trăng cùng vũ trụ tiêu diệt ngươi.”

Lạc Thủy rất oanh liệt mà ngã xuống: “Cái ngày này không có biện pháp để qua rồi.”

Tám giờ tối.

Lạc Thủy lưng mang hồ lô vội vã đi báo danh tham gia “Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân”.

Nơi NPC báo danh chật ních người, cái hàng chữ “Nhược Thủy Tam Thiên” nho nhỏ cũng không thấy đâu. Laptop làm việc quá tải, nóng đến có thể dùng để nướng bánh.

Vẫn là đội lát nữa báo danh đi, cái đầu nhỏ của “Nhược Thủy Tam Thiên” vẫn là trọng yếu, Lạc Thủy một bước đem nhân vật đi ra, nhìn thấy Nam Cửu Khanh đang online, vì thế gửi qua một tin hỏi hân báo danh chưa.

Nam Cửu Khanh: “Vẫn chưa, ngươi thì sao?”

Lạc Thủy: “Ta cũng chưa, đông không chen được.”

Nam Cửu Khanh: “Cùng đi đi.”

Lạc Thủy hỏi địa điểm rồi bay qua, Đông Tây Nam Bắc đều ở đây.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Sao đột nhiên không nói chuyện nữa?”

Tây Môn Trái Chủ cùng Bắc Viên Phần khác miệng mà cùng lời nói: “Người nào đó có tật giật mình!”

Lạc Thủy đánh cái dấu chấm hỏi.

Tây Môn Trái Chủ cười gian trá: “Hắc hắc hắc hắc.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Thứ năm có hoạt động gì sao?”

Bắc Viên Phần cướp lời: “Có!”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Hoạt động gì?”

Tây Môn Trái Chũ: “Thiên cơ không thể tiết lộ!”

Đồng Phong Phá: “Nhược Thủy, đừng nghe bọn họ nói nhảm, bọn họ là nhìn thấy A Nam đi tiếp điện thoại nên lừa người đó.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Giờ mới thấy tiểu nam nhân cậu IQ thấp nên hồ ngôn loạn ngữ.”

Tây Môn Trái Chũ: “A Bắc, nói người đó!”

Bắc Viên Phần: “Nói người thì có?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Đánh một trận đi đánh một trận đi!”

Đồng Phong Phá lau mồ hôi, Nhược Thủy cô nương thực tà ác a, bất quá cùng với phong cách của người nào đó rất giống nhau.

Nam Cửu Khanh ở trong kênh đánh ra hai cái dấu chấm tỏ vẻ đang ở đó.

Mọi người càn quấy một lát, liền chen đến NPC báo danh.

May là, người cuối cùng là đã ít đi một chút.

Lạc Thủy nhấn vào NPC, thứ xuất hiện không phải khuông đối thoại mà là trang web, phía trên có một cái bảng báo danh, hệ thống đại khái là muốn thông qua NPC trực tiếp buộc định nhân vật trong game, phòng ngừa gian lận.

Một cái bảng rất đơn giản, có điểm cùng loại với bản tự giới thiệu, Lạc Thủy rất nhanh đã điền xong, thuận tiện liếc đến bảng của người khác. Khi nhìn thấy Thanh Thanh Tiên Nhi nhấn tiến vào, nàng cũng là tham gia Giai Nhân, trên phần nghề nghiệp viết rõ là học sinh, còn là đại học X! Ai biết được, cái này chừng chưa chắc là sự thật, di chuột đến góc phải phía trên nhấn dấu chéo. (Tứ Sa: icon close dùng để tắt màn hình đầy các nàng)

Liên tục refresh trang web mấy lần, thiếp báo danh của Nam Cửu Khanh mới xuất hiện. Tay phải cảm chuột của Lạc Thủy chẳng biết sao lại có chút ướt át, rút ra tờ khăn giấy lau lau, mới một lần nữa nhấn chuột trái mở ra. Ánh mắt trực tiếp nhảy đến mục nghề nghiệp, học sinh. Lại nhảy đến mục tuổi, hai mươi ba, Lạc Thủy hài lòng, vui vẻ tắt trang web, mừng thầm.

Chạy đến trong bang rống lên một tiếng: BÁO DANH RỒI!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Đám sói háo sắc trong bang sớm đem ảnh mỹ nhân xem hết rồi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Có tình huống gì không?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nghe nói Thanh Thanh gia tộc có mấy người trông cũng không tệ.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Thượng Đế ta ơi, đám nào tàn kia cũng có thể trưởng thành thành hình người sao?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Lúc Thượng Đế tạo ra bọn họ là đang làm chính sự, tâm tình rất tốt.

[Bang hội] Lão Ngư: Không đúng không đúng, là lúc Thượng Đế tạo ra bọn họ đang bạo súc hoa người khác, nhất thời không tra xét, đem đầu óc bọn họ lắp lên súc hoa rồi. (Tứ Sa: đám quý này thật là... *a-men*...)

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngăn Côn: Sai sai, bọn họ chỉ có súc hoa làm gì có đầu óc!

Cái vấn đề súc hoa này dường như khó có thể giải quyết, bé ngoan Lạc Thủy ngượng ngùng không tham dự, triệu hồi ra tọa kỵ đi dạo một vòng, Lạc Thủy kia vui tươi hơn hử, tọa kỵ nhanh hơn nhiều so với cái chân ngắn của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Buổi Tối Thứ Năm...

EDIT: TỨ SA

Tây Môn Trái Chũ nhìn thấy tọa kỵ của Nhược Thủy kinh ngạc không thôi: “Cái con mèo con này làm thế nào kiếm được?”

Lạc Thủy gửi đến cái biểu tình lừa gạt: “Tọa kỵ của ta, Nhất Biểu!”

Tây Môn Trái Chủ: “Lợi hại! Ta còn tưởng rằng chỉ có cái loại biến thái như A Nam mới vượt qua được.”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Khụ khụ, bình thường thôi bình thường thôi.”

Nam Cửu Khanh: “A Tây, đến văn phòng ta uống trà.”

Tây Môn Trái Chủ làm nũng: “Àn, ăn đòn à, đừng có đùa với ta, giữa ban ngày ban mặt ảnh hưởng không có tốt.”

Nam Cửu Khanh: “Người có giá trị để bị đùa sao? 10 giây nữa xuất hiện ngay trước mặt ta.”

Tây Môn Trái Chủ: “A Đông, cứu ta!!!!”

Đông Phong Phá: “Aizz, bé con đáng thương, đi đi, ta sẽ hậu táng cho người.”

Lạc Thủy trong đầu xuất hiện một khung cảnh quý dị, đại hán râu quai nón Nam Cửu Khanh cơ thịt đầy người, mặc một chiếc quần sịp trắng nhỏ, đi về hướng Tây Môn Trái Chủ bạch diện thư sinh nũng nịu trắng nõn, mặt đất theo Tây Môn ồm gầy mà cùng nhau run rẩy, đại hán râu quai nón không chút lưu tình, một phen quyền đâm cước đá đem bạch diện thư sinh đánh thành hấp hối, đại hán râu quai nón cười đến nổi mặt mày vắn vẹo. (Tứ Sa: ax đọc nửa câu đầu cứ làm ta nghĩ đến ~... ta thật đen tối a!!!)

Lạc Thủy bị cái khung cảnh này dọa đến, rất là lo lắng cho Tây Môn yếu đuối, yếu ớt hỏi: “Tây Môn Trái Chủ không sao chứ?”

Bắc Viên Phán: “Không sao không sao, bị đánh một chút mà thôi.”

Đánh một chút? Đánh một chút! Lạc Thủy sợ ngây người.

Đông Phong Phá đột nhiên nhớ đến cái gì đó: “Nhược Thủy, cái nhiệm vụ tọa kỵ kia là cùng A Nam làm ư?”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Àn, làm sao vậy?”

Đông Phong Phá: “Không có gì, chỉ hỏi một chút thôi.”

Đại thần rất bạo lực cái việc này khiến Lạc Thủy rất khó mà tiếp thu được, đến mức sau khi off game rồi nằm trên giường vẫn còn nghĩ đến.

Nhắm mắt lại chính là một cái vế mặt dữ tợn, đại thúc siêu cấp bị ối đánh về phía nàng.

Nếu đại thần trông như vậy, điều này quả thực dọa cho Lạc Thủy sợ tới mức giật mình, lông tơ dựng thẳng lên.

Lạc Thủy vội vã an ủi chính mình, sẽ không đâu sẽ không đâu.

Nhưng vạn nhất chính là như vậy thì sao.

Phi phi, thật không biết xấu hổ, người là đang nghĩ lung tung cái gì chứ, bọn họ chỉ là quan hệ của cố chủ và bảo tiêu thôi hơn nữa là chỉ giới hạn trong game, căn bản sẽ không gặp mặt mà.

Nhưng là nếu đại thần nói gặp mặt...

Nàng đại khái sẽ đồng ý, hơn nữa còn có chút chờ mong.

Đại thần rút cuộc là trông như thế nào?

Nhớ tới lúc lần đầu tiên gặp gỡ đại thần cười đến thanh nhả kêu nàng mỹ nhân, mang nàng đi làm nhiệm vụ, khiêu khích Thiên Hạ phát động cư điểm chiến, mang nàng đi Ma Thiên nhai hỏi nàng có thích hay không, đem Bạch Bản +10 bán cho Thanh Thanh Tiểu Yêu nói cho nàng biết mình còn một cái acc phụ là “Chỉ Thủ Nhất Biểu”, mang nàng đi làm nhiệm vụ tọa kỵ, đem nàng gắt gao bảo vệ ở phía sau người.

Đại thần hẳn là một vị nam nhân dễ nhìn, có đôi mắt sáng ngời, mày mắt cong cong, bờ môi hơi mỏng, còn có làn da rất đẹp [Tác giả: A? Vì cái gì?, Lạc Thủy: Sờ lên sẽ rất thoải mái. Vì thế tác giả bị lạnh chết.]

Lạc Thủy đem cái gối hình con chó vàng lớn ôm vào trong ngực, càng ôm càng chặt, tim đập càng lúc càng nhanh.

Hơn nữa đại thần cũng hiểu được ấn dấu đời Tần, không phải khảo cổ hẳn cũng là trộm mộ, ít nhất cũng cảm thấy hứng thú.

Đại thần hiểu cờ vậy, nam nhân hiểu cờ vậy, àn, không nói đến bạch y trắng tuyết, kia cũng phải là thanh tú thoát tục, mắt đẹp sáng ngời, mày dài đến mai, khỏe miệng mỉm cười, ý thái phong lưu tiêu sái. [Tác giả hắc tuyến: người tưởng đại thần là đang chụp hình cổ trang sao? Tứ Sa: chắc vậy đó *mơ màng* ta cũng đang tưởng nàk'...]

Đại thần hình như là đang bắt đầu dựng nghiệp, có văn phòng của chính mình, nãy từ trong lời nói chuyện phiếm của bọn họ mà nhìn thấy. Đại thần kia hẳn sẽ không có lý tưởng gả cho phú bà chứ, mọi người đều nói nam nhân nghiêm túc là đẹp nhất nhất, àn, đúng, đại thần khẳng định rất đẹp mắt.

Lạc Thủy rút cuộc cũng thỏa mãn, chìm dần vào giấc ngủ, khoe miệng mỉm cười, đôi chân nhỏ gác vòng qua con chó vàng lớn, khả ái vô cùng.

Lạc Thủy thường đứng ở cửa trường đợi xe bus tuyến 21 để đến đạo quán.

Đối diện trạm xe bus vừa vặn là “A Thái”, theo thường lệ đứng trước cửa là hai nam nhân phong lưu, tóc nhuộm đủ màu, Lạc Thủy nhìn đến phiền muộn lại phiền muộn, mắt cả ba trăm tệ a. Có thể là người đối diện cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Lạc Thủy, quay đầu lại nhìn nàng, sau một trận mặt đối mặt, một tên Đủ Màu Sắc từ trong đó chạy tới.

Có ngày ở thư viện mượn một quyển sách tên gọi là “Sau 80 sẽ thế nào?” Trong đó có nói đến một cái vấn đề là hiện tượng nguyệt nương, nam càng ngày càng nữ tính hóa, càng ngày càng không có trách nhiệm. Cái tên mặt trắng đang chạy đến đây kia thuần túy chính là nguyệt nương nha, nổi bật lên là bản mặt trắng bệch, cái chân nhỏ mảnh khảnh, gió chưa thổi cũng liền có thể ngã, thế nào lại còn chưa ngã? Di? Hình như người nọ là đang chạy về phía nàng.

“Hey, mỹ nữ, tóc rất đẹp, thường xuyên bảo dưỡng hả?” Đủ Màu Sắc về mặt lưu manh hướng Lạc Thủy làm quen.

Ba trăm tệ đương nhiên là đẹp, Lạc Thủy tiếp nhận ánh mắt quý dị xung quanh, xuất phát từ lễ phép cùng với tính tự giác của xã hội kiến thiết hài hòa, lạnh lùng liếc mắt một cái, lên tiếng: “Không tệ chứ.”

Đủ Màu Sắc thừa thế tiến lên: “Ta cũng là thợ làm tóc, kết bạn nha.”

“Phải không?” Xe bus thế nào lại còn chưa đến?

“Đúng a, mỹ nữ cho ta số di động đi, để tâm sự.”

Lạc Thủy bị cái lời kịch này làm lạnh run, soái oa à người có thể có chút sáng tạo tí không: “Ta không có di động.”

Đủ Màu Sắc hiển nhiên là không tin, cái nữ nhân này vừa rồi còn nhìn bọn họ chăm chăm, một bộ dạng của mèo háo sắc, thế nào giờ lại giả vờ rụt rè chứ, vỗ vỗ vai nàng, tỏ vẻ hiểu rõ nói: “Số di động số di động.”

Lạc Thủy nhìn đám người xung quanh, nhìn, nhìn, nhìn: “Ngượng ngùng, xe đến rồi.” Xa xa xác thật có một chiếc xe bus đang đến, bởi vì xa, nhìn không rõ lắm là tuyến mấy, không thèm quản, ngồi lên đã rồi nói sau.

Còn chưa đợi được xe bus, đã đợi được chiếc Lamborghini, gặp may rồi. Đón Cảnh Nhiên đi ra, tùy ý liếc nhìn Đủ Màu Sắc, ánh mắt sắc bén, kéo mở cửa xe bên phải hướng về Lạc Thủy ý bảo: “Đi đạo quán.”

Lạc Thủy ưu nhã ngồi lên, Đủ Màu Sắc đứng giữa trời ngơ ngác.

Thất dây an toàn, liếc nhìn sắc mặt Đón Cảnh Nhiên, kúm đồng tiền còn đó, thờ dài một hơi nói: “Cảm ơn.”

Đón Cảnh Nhiên cột nhả, tay phải đưa về hướng Lạc Thủy: “Mỹ nữ, cho cái số di động đi.”

Lạc Thủy đem cái bàn tay heo đánh trở về: “Ta không muốn bị nguyên rửa chết bởi vì khiến đám nam nữ trường trong trường tự sát vì tình.”

Đón Cảnh Nhiên liếc mắt đến nơi người nào đó, làm ra vẻ khinh thường: “Xí, mơ à, với kỹ thuật của ta người muốn chết cũng chết không được.”

“Tiểu bằng hữu sơ cấp à. Cần thận coi chừng tý tý móc mắt người?” Lạc Thủy đem ngón trỏ cùng ngón giữa cong lại hung dữ nói.

Đón Cảnh Nhiên khuất phục giả đồ nói: “Nữ hiệp tha mạng!”

“Người làm nhiều việc ác, giết người vô số, để mạng lại đây!” Lạc Thủy hét lớn một tiếng, “Cửu Âm Bạch Cốt Trảo!”

“Đừng tưởng ta sợ người, Cửu Dương Thần Công!”

“Càn Khôn Đại Na Di!”

“Hấp Tinh Đại Pháp!”

“Đúng rồi, người thế nào lại đi ngang qua đây?”

Đón Cảnh Nhiên nhún nhún vai: “Trùng hợp thôi, bạch mã chỉ có đối diện với mỹ nữ mới không tiếc ngày lễ mà làm việc.”

“Xí, buồn nôn.”

Hai người cả một đường ồn ào ào đến đạo quán.

Đón Cảnh Nhiên không đề cập tới, Lạc Thủy tự nhiên cũng không nhắc đến, làm bộ chuyện gì cũng chưa có, nàng thật sự không biết nên mở miệng thế nào, ước gì có thể lật qua cái chương chịu đòn nhận tội này.

Lạc Thủy nhanh một bước mở cửa ra, cúi đầu: “Tiểu bằng hữu mời.”

Đón Cảnh Nhiên ân hù một tiếng, mạnh mẽ mà khí phách bước xuống rồi hiện ngang mà tiến vào.

Một lát sau, Đón Cảnh Nhiên lại giả vờ đáng thương quay lại bên cạnh Lạc Thủy, nín nín cái góc áo Lạc Thủy mà rung rung nước mắt: “Tỷ tỷ, đợi lát nữa đưa ta về nhà.”

Bà mẹ nó, Trương Nghệ Mưu thế nào lại chưa mời người đi, giải Oscar diễn viên nam xuất sắc nhất thế nào lại chưa trao cho người? Lạc Thủy rất phở hợp mà cười diễn: “Đi đi, đừng phiền tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Màn Che J Tình...

EDIT: TỬ SA

Lớp cơ bản cùng lớp nâng cao không ở cùng một sân tập.

Lạc Thủy tự thay quần áo xong rồi tiến vào lớp nâng cao hướng giáo luyện vẫy vẫy tay: “Chào giáo luyện.”

Giáo luyện cười tủm tỉm vỗ vỗ vai nàng: “Hắn đang thay đồ.”

Hắn? Lạc Thủy suy nghĩ hai giây, mới nhớ ra còn có một hắn làm cho giáo luyện khen không dứt miệng.

Nàng đột nhiên cũng cảm thấy tò mò.

Thừa dịp đối thủ chưa tới, nàng chỉnh trang lại quần áo, buộc chặt đai lưng, miễn cho trong lúc đánh nhau không bị tụt ra, đem tay áo xắn lên một chút, lại một chút nữa.

Đối diện đưa qua là một cánh tay thon dài trắng nõn, kèm thêm một tiếng: “Xin chào.” Lạc Thủy đang bận xắn tay áo, nghe thấy giọng nói thì tùy tiện liếc mắt nhìn cánh tay kia một cái, tiếp tục xắn tay áo, không đúng, cánh tay kia hình như là đang chào hỏi nàng mà.

Lạc Thủy xấu hổ xoay đầu nhìn về phía chủ nhân của cánh tay kia, đầu óc không chịu không chế mà liên tục như máy chiếu phát ra một câu: Kỳ hình dã, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng*.

*Dịch: Hình dáng của chàng, bay bổng tựa cánh hồng kinh động, nữ miều như dáng vẻ du long. Rực rỡ tựa bông cúc mùa thu, tươi trẻ như cây tùng mùa thu... (bài này trích trong Lạc Thần Phú)

Là hắn, là Lạc Thần lần đó ở trúc lâu đã nhìn thấy qua.

Con người đen thế nào lại lớn như vậy? Lại còn trong veo như nước đẹp để đến thế?

Khi bên tai lần nữa vang lên tiếng “xin chào”, Lạc Thủy mới hồi thần lại, điên rồi, cư nhiên nhìn một nam nhân đến ngây ngốc, thật muốn đào một cái hố mà tự đem mình vùi xuống. Thượng Đế làm chứng, nàng thật sự không phải là kẻ háo sắc. [Tác giả: Thượng Đế không quen người.]

Vội vàng vươn tay ra cầm lấy bàn tay kia của Lạc Thần mà không ngừng nói xin chào xin chào.

Xin chào cái gì chứ, bọn họ dường như là không quen, 囧.

Lạc Thủy rút tay về, ánh mắt loạn nhìn.

Mọi người xung quanh vốn đang đầu đối kháng đều dừng lại ngồi xuống ở bốn phía, bày ra cái tư thế xem đấu.

Lạc Thủy lúc này mới ý thức được, 囧, “Là người?”

Lam Khanh khước miệng gương lên, như là lão bằng hữu lâu năm mới gặp ăn ý nói: “Là ta.”

Cái máy chiếu của Lạc Thủy lại bắt đầu trình chiếu: Đồng nhiên quay đầu, người kia đang ở nơi ngọn đèn dầu sắp tắt. (Tử Sa: thông cảm bà chị này nói mẩu văn thơ... câu này ta dịch luôn, ko có lấy tiếng hán)

Thời điểm giáo luyện không nên xuất hiện lại xuất hiện, giới thiệu bọn họ với nhau, đây là Lạc Thủy, đây là Lam Khanh.

Lạc Thủy hóa đá hoàn toàn, khỏe miệng không ngừng run rẩy, Lam Khanh a, a, a, nếu như bị Tiết Diễm Yến biết nàng hôm nay là giao đấu với Lam Khanh thì... Lạc Thủy da đầu tê dại, đánh mình một cái thật mạnh, vội đem cái ý nghĩ này bóp chết ngay khi còn ở trong trứng nước, đóng cửa máy chiếu, điều chỉnh lại trạng thái.

Tối nay thật sự là không thể mất mặt thêm lần nữa!

Giáo luyện lưu loát làm ra một cái thủ thế bắt đầu.

Lạc Thủy cùng Lam Khanh cúi đầu chào nhau.

Cao thủ thật sự thì giờ tay nhắc chân đều toàn là sát chiêu, không có dụ địch, không có hoa mỹ, không có một cái động tác màu mè nào, chỉ có không chút lưu tình mà đẩy đối thủ vào chỗ chết.

Hai người cũng không khách sáo.

Lam Khanh vừa thấy công kích của Lạc Thủy đánh đến, nhất thời cả người thoáng một cái tiếp lấy.

Trong khoảnh khắc đó chỉ nghe thấy những âm thanh động tác chiêu thức sắc bén, tốc độ của hai người đều nhanh đến không thể tưởng tượng.

Thời gian Lạc Thủy ở trong đạo quán rất dài, lão học viên hay tân học viên đều bị nàng áp chế, khó tránh khỏi không chịu phục, bình thường khi giao đấu cũng có chứa nhiều phần khó dễ, tựa như lời giáo luyện nói là nàng kinh nghiệm đối chiến phong phú, thân thủ đều là đánh trúng đích, nhưng cũng không phải là đẹp mắt.

Mà Lam Khanh cũng hiển nhiên không phải, hấn chiêu thức sắc bén, quyền cước đơn giản, hoàn toàn không có màu mè cùng dư thừa.

Mọi người xem đến kinh hãi run sợ, nói là luận bàn, hai người này thế nào lại đánh đến kịch liệt như vậy, trong nhất thời căn bản không thể phân cao thấp.

Chỉ có Lạc Thủy tự mình biết, vừa rồi Lam Khanh rõ ràng là đã nhường nàng một chiêu, tay nàng chống không đủ lực, bị hấn mượn thế gạt lên, khi tay nàng bị hờ hoàn toàn có thể đánh thẳng vào huyệt Bách Hội của nàng, nhưng là hấn không làm, hơn nữa còn khe khẽ ở bên tai nàng nói ra hai từ: Mỹ nhân.

Không thể nào? Nàng háo sắc đến nỗi nghe nhầm rồi?

Những đối thủ trước đó ánh mắt lóe sáng, nàng liền cơ bản cảm nhận được là chuẩn bị xuất chiêu, nhưng là ánh mắt của Lam Khanh trấn định, tâm tư kín đáo, căn bản không nắm bắt được, hơn nữa lực của bản thân nam nữ cũng chênh lệch, nàng không phải là đối thủ của hấn!

Chiêu Lạc Thủy thường dùng nhất là mượn lực đánh lực, dùng một cái quét ngang để khiến đối phương tăng cường lực công kích, sau đó lại mượn lực đánh trở về, nhưng đối phương đã ý thức được ý đồ của nàng, kịp thời né tránh, nhưng cũng không thừa dịp để công kích.

Đối phương đang nhường nàng! Cái ý thức này khiến cho Lạc Thủy rất khó chịu.

Nàng thua rồi!

Lúc này dừng lại, cúi đầu: “Ta thua rồi!”

Lam Khanh trong mắt hiện lên một tia thương thức: “Đa tạ.”

Giáo luyện đi qua giờ ngón trở với cả hai người: “Đều rất cừ!”

Lạc Thủy cười cười, đi đến một bên ngồi xuống nghỉ ngơi, có cao thủ tọa trấn, nàng lòng cuống rồi o['] □ ㄣ]o.

Lam Khanh của đại học X?

Nàng dường như hơi chần chẫn, bất quá trên cái thế giới này có bao nhiêu người họ Lam tên Khanh khi ra nước ngoài thi đấu gặp phải đối thủ dùng vũ lực gây hấn có thể dùng một địch năm chứ?

Nàng cư nhiên còn nghe lầm, thật sự là muốn đâm đầu mà chết, quá quá mất mặt rồi.

Lam Khanh nhìn nàng trốn ở trong góc một mặt biểu tình ㄣ] mà buồn cười không thôi, đi qua đầu lưỡi hơi uốn, phát ra tiếng lưỡi cao: “Nhược Thủy, là ta.”

Lạc Thủy bị thiêu cháy, tiếng phở thông của Lam Khanh không chuẩn? Lưỡi cao lưỡi bằng phân không rõ?

Không thể nào, hấn chính là Lam Khanh!

Lam Khanh Lam Khanh Nam Cửu Khanh Nam Cửu Khanh, Lạc Thủy ngậy người ba giây, dò xét hỏi: “Lão đại?”

Cái câu hỏi này kỳ thật chính là cấp cho bản thân con đường sống, vạn nhất người ta không phải Nam Cửu Khanh, gọi lão đại tỏ vẻ sùng bái luôn không có gì đáng lo cả.

Lam Khanh hiểu ý cười: “Àn.” Đi qua rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Lạc Thủy.

Âm cuối kéo thật dài, thật mềm, mềm đến nỗi Lạc Thủy cả người gượng gạo.

Ở trong đầu hai kẻ tiểu nhân còn đang đánh nhau.

Một đứa nói, người đừng tự mình đa tình, vừa ảo giác vừa hiểu lầm, háo sắc đến điên rồi.

Một đứa nói, Lạc Thủy, hần chính là đại thần, đại thần có ánh mắt sáng ngời, mày mắt cong cong, bờ môi bằng bạc, còn có làn da rất đẹp.

Hai tên tiểu nhân đánh nhau túi bụi, không thể dừng lại.

Lạc Thủy giật giật khóe môi, không có thanh âm, cổ kiểm chế cho tim không đập nhanh chưa tin hỏi: “Nam Cửu Khanh?”

Người đối diện nhìn chằm chằm vào nàng, mày mắt cong cong, giọng nói đầy chân thật vang lên: “Là ta.”

Lam Khanh Nam Cửu Khanh Lam Khanh Nam Cửu Khanh Lạc Thần Lạc Thần Phú.

Trong nháy mắt, chỉ có một cái ý niệm trong đầu, nếu Tiết Diễm Yến biết nói không chừng sẽ giận dữ vì mỹ nam, đem đầu nàng nhúng vào trong nước bồn cầu. Nàng nghe thấy tim mình đập như sấm, còn có hai chữ bên tai.

Là ta...

Là ta...

Là ta...

Lam Khanh đứng dậy, thản nhiên nói: “Đi thôi, đi qua nhà bên cạnh ăn cơm.”

Cái ngữ khí tự nhiên lại thêm chắc chắn, có một loại sức mạnh khiến cho người khác an tâm, hần cất bước đi ra, Lạc Thủy chân chờ một lát rồi cũng đi theo, cúi đầu mà chìm trong suy nghĩ hần thế nào biết nàng hôm nay còn chưa ăn cơm tối.

Đi vài bước lại nhìn không được mà nhớ đến việc hần không phải người xấu, tự choáng váng, chỉ cần người đừng nhào tới người ta là đã tạ trời tạ đất rồi. Nhưng là cùng bạn game lần đầu gặp mặt liền theo người ta đi ăn cơm, đại thần có thể cảm thấy nàng rất tùy tiện hay không. Lại tự mình an ủi bọn họ là không đánh không quen, người cùng người là tùy thuộc duyên phận, có những người vừa gặp như đã quen, có những người cùng nhau sinh hoạt trong ba năm vẫn là như người xa lạ. Bọn họ đều là học viên trong đạo quán, ăn bữa cơm thì có làm sao?

Lạc Thủy nhìn thân ảnh thon dài tuấn nhã trước mặt, ngay cả cái loại đồ võ này cũng đều có thể mặc đến ngọc thụ lâm phong, vô đầu đi thay xong quần áo bước ra, Lam Khanh đang vác một chiếc túi thể dục lệch vai, đã đứng ở phía ngoài đợi, Lạc Thủy ngượng ngừng bước nhanh đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tình Định Gặp Mặt...

EDIT: TỪ SA

“Lạc Thủy, người đi đâu?”

Lạc Thủy thuận theo tiếng nói quay đầu lại nhìn thấy Đốn Cảnh Nhiên đang tựa người ở trên cửa lớp cơ bản mặt vô biểu tình, lại nhìn nam tử phía trước bên trái, trả lời: “Đi qua nhà bên ăn cơm.”

Đốn Cảnh Nhiên hơi liếc mắt.

Hai nam nhân vừa đối mặt, bùm bùm bùm, hoa lửa bắn tung tóe.

Địch bất động ta bất động, đó không phải là cái tên có thể miễn cưỡng nhập vào mắt trước đó ở “Lan Tiêu” đã từng thấy qua sao? Đốn Cảnh Nhiên khó hiểu, bọn họ thế nào lại ở cùng nhau?

Lam Khanh trong ánh mắt hiện ra ý cười, ôn hòa lịch sự hỏi: “Lạc Thủy, bạn của ngươi muốn cùng đi không?” (Tứ Sa: đừng hỏi ta tại sao để xưng hô jì kỳ thế, ta chỉ có thể trả lời là ta chỉ làm tạm cho hết bộ thôi, sau đó ta sẽ chỉnh lại hết toàn bộ.)

Lạc Thủy quay đầu hỏi Đốn Cảnh Nhiên là có muốn cùng đi hay không.

Đốn Cảnh Nhiên giận dữ nhưng lại tỏ ra bình tĩnh, cái tên miễn cưỡng có thể nhập vào mắt kia trực tiếp bỏ qua hần mà đi hỏi Lạc Thủy, là hần có muốn cùng đi hay không, rõ ràng là tỏ vẻ không quen hần, hoàn toàn không có thành ý như đã nói. Hết lần này tới lần khác khiến cho người khác cảm giác được hần là lễ nghĩa chu toàn, tìm không ra được chỗ sai.

Khi nào thì Đốn Thiếu* hần cũng phải nhận lấy cái phần “lẽ” này.

*Đốn Thiếu: viết tắt của Đốn thiếu gia...

Hần không chút nào để ý, tiêu sái tiến đến, cúi người xoa xoa tóc Lạc Thủy: “Các ngươi đi đi, ta đợi ngươi.”

Đừng có bức hần.

Lạc Thủy đánh rớt cái bàn tay heo của Đốn Cảnh Nhiên: “Tránh ra tránh ra, ta không quen ngươi.”

Xoay người cùng Lam Khanh ra cửa vội vàng giải thích: “Hần là đồng học của ta.”

Nói xong câu này, Lạc Thủy 囧, thế nào lại cảm giác giống như là vội vả lấy có khi bị bạn trai bắt gian.

Trong đầu Lam Khanh đột nhiên hiện rõ hai chữ “tình địch”, rất thú vị, nghĩ đến ánh mắt cảnh cáo vừa rồi của nam nhân kia, công bố bằng sự thân mật, bật cười, thật sự là ấu trĩ mà khả ái, vì thế để lộ ra tám cái răng chính tề mà nói: “Ta biết.”

Lạc Thủy nghe thấy tiếng cười quỷ dị của đại thần, yếu ớt hỏi: “Ngươi cười gì vậy?”

Lam Khanh cười lớn: “Nhớ đến một tên đầu lạnh lại bỗng chốc thay đổi thái độ, có muốn chơi trò đoán đồ hay không?”

Lạc Thủy gật đầu.

“Nhà kinh doanh đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc là ai?”

Lạc Thủy nghiêng đầu tự hỏi, nhà kinh doanh a, nhà kinh doanh hần là tinh anh trong thương nghiệp, chí ít là có thể tự cấp tự túc, đáp: “Phạm Lễ?”

Lam Khanh lắc đầu: “Mỹ nhân a, cái này dường như không phải là đề lịch sử.”

Được rồi, Lạc Thủy bị một tiếng “mỹ nhân a” tự nhiên như thế làm cho ngây ngốc, cả nửa ngày cũng chưa hồi thần lại. Nhìn đại thần thoải mái trấn định, còn thuận tiện bỏ qua cái đầu óc mãi không chuyển biến của mình.

Cái đứa nhỏ vô dụng này nàng xoa xoa tay, sợ sệt hỏi: “Có thể cấp cho chút gợi ý không?”

Lam Khanh hào phóng gợi ý: “Đoán một cái điển cố, một cái điển cố bằng thành ngữ bốn chữ.”

“Ngu Công dời núi? Là Ngu Công?” Ngu Công đã có thể dời núi, dựa theo tiêu chuẩn của nhà kinh doanh mà tính, là Bạch Cốt Tinh trong Bạch Cốt Tinh, Lạc Thủy đặc ý, xem năng thông minh chưa kia.

Lam Khanh tiếp tục lắc đầu thuận tiện thở dài: “Cái mà Ngu Công làm là hoạt động tình nguyện.”

Lạc Thủy giang tay nhìn trời, tràn đầy đáng thương nói: “Đoán không ra, nói cho ta biết đi.”

Lam Khanh mất mạng theo ý cười: “Mạnh mẫu tam thiên*.”

*Mạnh mẫu tam thiên: chỉ đến mẫu thân của Mạnh Tử đã dọn nhà ba lần để chọn láng giềng tốt cho con.

(Tứ Sa: ở đây anh Khanh đã chơi chữ, anh đã dùng từ thiên (千) của nghĩa rất nhiều thay thế cho từ thiên ở bản gốc (迁) mang nghĩa là di dời... để thể hiện tính kinh tế của bà mẹ Mạnh Tử)

Bản thân Lạc Thủy chưa từng cảm giác được, chỉ với một vài câu ít ỏi, sự xa lạ cùng đề phòng của nàng đối với Lam Khanh đã bị biến mất đâu không thấy.

Tiệm mì thường thấy nhất chính là tiệm mì Lan Châu.

Cũng là tiệm mì gần đạo quán nhất.

Tiệm mì Lan Châu này không khác gì mấy so với các tiệm mì mọc lên như nấm ở những nơi khác.

Nhưng là Lạc Thủy thích ăn, chỉ cần là mì nàng đều thích.

Lạc Thủy quen thuộc mà tiến vào ngồi xuống, chọn một bát mì thịt bò.

Lam Khanh ngồi xuống đối diện Lạc Thủy, cũng chọn bát mì thịt bò, sau đó từ trong túi lấy ra một cái cà-mèn, trên cà-mèn còn có hai con vịt vàng lông nhưng, đứng đối diện nhau, phảng phất như đang thi thắm to nhỏ.

Lạc Thủy ngăn người nhìn chằm chằm vào hai con vịt, đại thần thật sự là thần kỳ, đến đạo quán còn mang theo cà-mèn, chẳng lẽ là đánh không lại thì liền đem cái này dùng làm vũ khí, nàng rất nhanh liền đem cái ý nghĩ này ném vào bốn câu xá cho trôi đi, đại thần sao có thể làm ra cái việc đó chứ, ngốc ời là ngốc.

Hai bát mì sợi, thêm vài miếng thịt bò, cùng một chút rau thơm, đã cắt đứt việc tự hỏi của Lạc Thủy đối với cái cà-mèn.

Lam Khanh đưa cho nàng một đôi đũa, sau đó đem cà-mèn mở ra: “Cá nướng đồ.” (Tứ Sa: ai vẫn chưa hiểu thì mời xem lại c27 =)))

Cái gì? Cá nướng đồ? Đại thần ngươi là nghiện món này? Ra ngoài ăn cơm còn mang theo cá?

Đương nhiên hải tử này là đã gặp nhiều quen mặt, thứ am hiểu nhất chính là không ngạc nhiên mà giả dạng thâm trầm, chỉ hơi hơi đưa đầu mà nhìn, di, cá nướng đồ còn có thể phối với nấm hương mộc nhĩ sao? Thật tinh tế!

Chuyên gia đã từng ăn qua vô số cá như Lạc Thủy này đưa ra kết luận, bề ngoài không tệ, hơi nồng, còn có các phụ liệu như rượu, kết bì, quế bì, thanh tiêu vân vân, chắc chắn, chính là ăn vào không biết sẽ như thế nào.

Lam Khanh đem cà-mèn đẩy đến trước mắt Lạc Thủy: “Ném thử xem.”

Lạc Thủy gấp một miếng, nàng cũng chính là muốn biết món cá ngon lành này có mùi vị gì.

Xong rồi.

Mùi vị của nấm hương cùng cá kết hợp với nhau thật tuyệt, hai thứ thích ăn nhất lại được kết hợp, thật tinh tế.

Nàng thật muốn đem cá ăn hết.

Nhưng là quân tử không đoạt chỗ tốt của người khác, nàng rồi rầm một lát rồi hỏi: “Cái này mua ở đâu vậy?”

Lam Khanh chăm chú nhìn chằm chằm nàng mà hỏi lại: “Ngon không?”

Lạc Thủy gật đầu như giả vờ, ăn ngon cực kỳ.

Ánh mắt Lam Khanh đột nhiên sáng rực: “Ta là lần đầu tiên làm, sợ làm không ngon.”

Nghe vậy, Lạc Thủy thiếu chút nữa đem bàn ném đi, nàng ăn thử lần đầu đại thần làm! Nói đến thật xấu hổ, Lạc Thủy đã ăn qua hơn một ngàn con cá, nhưng vẫn là không biết nướng cá. Lần đầu đã có thể nướng thành như vậy, mắt lộ ra sự sùng bái: “Ngươi quá khiêm nhường rồi, thật sự ăn rất ngon!”

Lam Khanh lòng nở đầy hoa: “Vậy ngươi ăn nhiều một chút.”

Lạc Thủy cũng nở nụ cười: “Ngươi cũng rất thích ăn sao?”

Lam Khanh suy nghĩ một chút, hẳn thích thứ mỹ nhân thích, vậy hẳn là cũng thích: “Thích.”

Nói xong, đứng dậy đi lấy thìa.

Lạc Thủy hỏi xong liền cảm thấy ngu ngốc, khẳng định là thích, bằng không sao có thể không ngại xa xôi mà mang cá theo chứ, nàng cũng không dám tự mình đa tình, huống hồ khi người ta mang cá theo cũng không biết là sẽ cùng nàng ăn cơm.

Mì sợi rất ngon, trộn lẫn với một chút vị của thịt bò, nước lèo rất ngọt, hơn nữa cá nướng hợp vị, hai người rất nhanh liền ăn xong.

Lạc Thủy gọi lão bản nướng ra thanh toán, lão bản nước không biết vì sao, bộ dạng đặc biệt vui vẻ, mặt mày hồng hào, cười tùm tùm nói với nàng là đã thanh toán rồi.

Lạc Thủy: “...”

Máy móc xoay người, đối với người nào đó đang cười đến vẻ mặt thuần khiết vô tội nói cảm ơn.

Lam Khanh đem cà-mèn thu dọn xong, đưa cho nàng: “Không cần cảm ơn, còn muốn phiền người giúp ta rửa đây.”

“Không phiền không phiền.” Lạc Thủy vội tiếp lấy nịnh nọt nói, sau đó nhớ đến một cái vấn đề nghiêm trọng, “Làm sao để trả lại cho người?”

Nàng chỉ có thể đem về trường để rửa --.

Lam Khanh mở cửa, nhường Lạc Thủy đi trước: “Hai ngày nữa sẽ đến trường người, chuyện du lịch đó.”

Lạc Thủy hiểu ra, nguyên lai là vậy!

Đợi chút, hần sao biết nàng học trường nào? Lạc Thủy hoài nghi liếc hần một cái.

Lam Khanh giải thích: “Danh sách học sinh tham gia của hai trường đều ở chỗ ta.”

Tên người cùng trường đều nhớ rõ đến vậy, đại thần quả nhiên không phải người.

Hai người dọc theo lề đường mà sóng vai đi, cũng không gần lắm. Bóng người bị đèn đường kéo dài ra, hơi nghiêng người hai cái bóng liền giao lại cùng một chỗ, bộ dạng tay trong tay, thâm tưởng tượng, thỉnh thoảng lại thu hút ánh mắt của người qua đường. (Tứ Sa: tuần nam mỹ nữ là ị...)

Sự trầm mặc bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, là một bài hát cũ nghe nhiều nên thuộc: Because of you.

Điện thoại trong tay Lạc Thủy cũng có bài hát này, hồi cấp ba đã từng điên cuồng yêu thích qua.

Hồi đó, đều cứ nghe qua nghe lại bài hát đó, bởi vì ca từ cũng bởi vì nhạc điệu.

Lúc Lạc Thủy đang loạn nghĩ, Lam Khanh đã tiếp điện thoại, một giọng nam cao thô khàn từ trong ống nghe truyền đến, thanh âm lớn đến nỗi Lạc Thủy cũng có thể nghe rõ, bối cảnh là có người đang gào thét bài Mua Bán Ái Tình, hiệu ứng âm thanh của micro cũng không tệ.

“A Nam, thế nào thế nào? Có mang nàng đến hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Sách Lược Công Hãm...

EDIT: TỨ SA

Lam Khanh cau mày, bình tĩnh nhìn nàng, cái nha đầu ngốc này, còn có tên tình địch như hồ rình mồi kia, tiên hạ thủ vi cường hay là từ từ thâm thấu đây.

Nhưng cũng không thể nhất thời nóng vội: “Quá muộn rồi.”

“Mới mấy giờ nha, mang nàng đến mang nàng đến đi.”

“Không vội.”

Giọng nói trong phone an tĩnh trong chốc lát, tựa hồ là đã thay người, một thanh âm ranh mãnh vang lên: “A Nam, người khi nào thì không nhanh nhẹn như vậy hả, chuyện giờ tay chém xuống như vậy, mang đến không phải liền được sao.”

Lam Khanh nhin cười: “Người tưởng là đang giết heo sao?”

Lạc Thủy đã muốn thất não động kinh, nghe thấy hai từ giết heo cũng nhin không được cười.

Tuy rằng nàng không xác định được cái nàng kia rốt cuộc là nàng nào.

Đầu phone bên kia lăm bằm một câu: “Lòng dạ sát nhân, ai ai cũng biết, mau kéo đến đi.”

“Ngoan, tự mình đi chơi đi.”

“Xí, đừng có tới nữa, cứ theo bác gái căn tin đi ngủ đi.”

Hần ngắt điện thoại, ngăn người bên kia càng ngày càng nói ra những lời hoang đường.”

Tư duy của Lạc Thủy dừng lại ở một câu cuối cùng: Cứ theo bác gái căn tin đi ngủ đi. Nhìn về phía Lam Khanh. Liên tưởng đến bác gái căn tin, liên tục đồ mồ hôi.

Lam Khanh cắt đứt ý dâm* của nàng: “Đội lát nữa trực tiếp trở về trường à?”

*Ý dâm: YY- tự sướng...

Lạc Thủy gật đầu, theo thói quen hỏi lại: “Người thì sao?”

“Đưa người về.”

Lạc Thủy: “...”

Không đến chỗ bác gái căn tin kia sao?

Cự tuyệt? Tiếp nhận? Làm sao bây giờ?

Nàng nhìn nhìn cái cà mèn trên tay, hai con vịt trên cà mèn còn đang thâm tình nặt đối mặt, tình đưa tình đẩy.

Thế giới này thật đẹp.

Nàng có phải nên dừng cảm một chút hay không, thích hẳn, quan tâm đến việc hẳn cùng với bác gái căn tin kia giao tình có phải đã sâu đậm. (Từ Sa: bà chị này thật bôi bác anh Khanh =.=)

Nàng còn chưa kịp đáp lại, đã bị Đồn Họa Thủy phá hoại khung cảnh.

Đồn Họa Thủy mặt không biểu tình đứng ở bên xe trước cổng đạo quán, nhìn thấy Lạc Thủy đi tới, liền mở cửa xe, lúc này mới lộ ra hai lúm đồng tiền: “Chúng ta trở về trường đi.”

Bầu không khí trở nên khá quý dị.

Lạc Thủy xấu hổ nhìn về phía Lam Khanh, đại học Y cùng đại học X cũng không thuận đường, đơn giản là không nên phiền người ta, chỉ chỉ Đồn Họa Thủy: “Cảm ơn người, chúng ta thuận đường, sẽ không phiền người, hẹn gặp lại.”

Sau đó giờ giờ cái cà mèn trên tay lên, là hẹn gặp lại nga.

Lam Khanh hơi nhú mắt, nhưng cũng chỉ tao nhã phát tay tạm biệt.

Tầm mắt lướt qua Lạc Thủy rơi vào vẻ mặt khiêu khích của nam nhân nào đó, được rồi, người còn biết bản thân là đang làm cái gì.

Vẫn còn nhiều thời gian.

Hắn luôn thích hưởng đến đường dài.

Lạc Thủy ngồi vào chỗ của mình trong xe Đồn Cảnh Nhiên, Đồn Cảnh Nhiên không đợi nàng thắt dây an toàn, liền mở máy đạp ga đi, hoàn toàn bất chấp phía trước là cái cua gấp, tốc độ nhanh khiến cho Lạc Thủy không kịp ứng phó, bị cái cổ lực kia khiến cho ngã trái ngã phải, dạ dày bị xóc một trận, trợn mắt: “Người uống rượu à!”

Ha ha, đúng vậy, hắn đã uống rượu, uống đến ngay cả bản thân họ gì tên gì cũng đều không rõ, chỉ biết là bị một nữ nhân giả vờ ngốc đùa bốn xoay vòng vòng, nếu không phải vừa rồi hắn xuất hiện, nàng đã sớm theo người ta chạy đi rồi. Nào còn nhớ đến sự tồn tại của hắn, hắn là thứ gì chứ?

Là hắn bị coi thường, chạy vòng vòng hơn nửa thành phố, liên tục ở trước cửa trường đội, mới nhìn thấy nàng bước ra đội xe bus, cái tướng mạo ngốc nghếch kia cư nhiên cũng có người đến gần, nữ nhân toàn thiên hạ đều chết cả rồi hay sao! Cắt một cái đầu hoa lê liền xem mình là mỹ nữ ư, để nhũn vẫn là để nhũn xem là vàng ngọc cũng vô dụng thôi.

Càng nghĩ càng giận, càng giận càng nghĩ, luẩn quẩn mãi một phút, rồi nghiêng người đẩy mở cửa xe, lãnh đạm nói: “Người xuống xe cho ta!”

Lạc Thủy nhìn vào hai mắt hắn, âm lãnh như gập quỳ, không phải là chỉ nói hắn một câu thôi sao, vô lý mà mở cửa nhanh như vậy, đây là cái thể đạo gì chứ, nàng không nói hai lời, nhấc chân bước ra, hung hăng đóng cửa xe lại, chỉ hận không thể đá cho hai cước.

Con người gì vậy a, tâm tình bất định.

Có xe rất giỏi sao!

Lạc Thủy ôm cái cà mèn, đứng trong gió thu lạnh run.

Nàng thờ dãi, đi tìm cái trạm xe bus.

Quả nhiên, mấy trăm vạn xe, nằng lại vô phúc hưởng.

Xem như tàn bộ sau khi ăn cơm vậy, nhưng là, nằng đã ôm chặt cái cà mèn mà vẫn lạnh. Cà mèn đựng qua cá, cầm về liền lập tức rửa, để lâu mùi rất khó trừ, rửa xong dùng nước nóng ngâm một đêm, mùi liền có thể mất đi, dù sao hắn cũng muốn hai ngày nữa mới tới lấy.

Không xong rồi, nằng hình như quên cho hắn số điện thoại rồi, bất quá trên danh sách của hoạt động kia hắn là có.

Hơn nữa cách thức để tra được số của nằng có hàng trăm loại.

Sau khi nghĩ như vậy, liền an tâm.

Đi hồi lâu, cũng tìm được trạm xe bus về trường.

Trở về ký túc xá tẩy rửa cà mèn xong, mở game.

Đông Tây Nam Bắc đều không onl.

Lạc Thủy đem cục cứng lời ra xoay hai vòng, thuận tiện cời đi chợ mua ít cá cùng tài liệu.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Kính kiến Nhược Thủy!

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Có gian tình liền tâu, không gian tình bãi triều! Đừng có gà đông lạnh lung tung.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Gian tình thật to, Nhược Thủy cời tọa kỵ ở đường cái Vương Thành gào thét mà qua. Tọa kỵ a! Lạc Thủy một kẻ FRMB như người thành thật giải thích đi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nghe nói vú em đại nhân của chúng ta làm cái nhiệm vụ đó mấy lần đều không qua, dọa ta sợ tới mức trực tiếp đem nhiệm vụ ném đi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Sờ cảm, người tìm ai giúp người qua vậy?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nam Cửu Khanh.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: A nga, quả nhiên là gian tình.

Phản ứng của quần chúng nhân dân đối với chuyện xấu gian tình luôn là đặc biệt nhiệt liệt, Lạc Thủy bên này còn chưa kịp đáp lời, phía trên đã dùng đòn xoát ra một đồng, thật vất vả mới tìm được cơ hội lần mới may chèn kim.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: -- Ta sung tiền rồi.

[Bang hội] Cỏ Non: \$_\$, truyền kỳ lãng mạn của FRMB chiến sĩ vì tình yêu phấn đấu quên mình!

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nam Cửu Khanh nghèo đến nỗi phải để cho nữ nhân của mình bỏ tiền ra??

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không có không có, là bản thân ta muốn sung.

Gửi ra câu nói này, Lạc Thủy kêu rên một tiếng, không còn mặt mũi nhìn mấy tình. Đây là hậu quả nghiêm trọng của việc nói chuyện mà không thông qua đại não, những lời này hoàn toàn chính là gián tiếp nói rõ nằng là nữ nhân của Nam Cửu Khanh, vì tình yêu mà phấn đấu quên mình có chí hướng sung tiền. Còn có thể mất mặt hơn nữa sao?

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Chân tướng rõ ràng.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nga đúng vậy đúng vậy, oh la la.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ta thật sự vui mừng.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Rốt cuộc cũng đã đem được cái gáo nước Nhược Thủy này hắt ra ngoài rồi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Lâm Thủy, người hiểu ta đó.

Hiểu lầm lớn rồi, Lạc Thủy vội vàng giải thích --

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Các người hiểu lầm rồi!!!! Chúng ta là trong sạch.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Hiểu lầm cái gì, ta nói cho người biết, Nhược Thủy, con kim quý lớn như vậy ở ngay trước mắt, trong sạch cũng phải đảo ngược trở thành không trong sạch thôi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Lâm Uyên huynh đáng thương quả nhiên thân thể mềm yếu đẩy cái liên ngã.

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Người tưởng hấn là Lâm Uyên huynh à.

Xong đòi, ngữ khí quá u oán – – thật bi kịch.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngư: Ta vô tội.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nguyên lai kỳ thật ta phát hiện Nhưộc Thủy đã sớm muốn đem kim quy đẩy ngã rồi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nhưộc Thủy người đừng ngượng ngùng, Nam đại thần viết lên mặt là không gần nữ nhân, các người lại ở cùng nhau thời gian dài như vậy, người trên đại cầu đều đã biết.

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: ...

Sớm biết sẽ như vậy, Lạc Thủy nhất định sẽ giữ vững im lặng là vàng, ngàn vàng khó mua ‘sớm biết’, loại sự việc này càng về càng đen, hiện tại phòng chừng đã là đen như quạ, đen thui thui lù, đen tất cả các loại rồi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Yên lặng yên lặng, việc cấp bách chính là tóm lấy Nam Cửu Khanh, để hấn giúp làm nhiệm vụ tọa kỵ.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Còn phải để hấn đưa sinh lễ!

Bạn đang đọc truyện *Nhưộc Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tình Huống Kỳ Diệu...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy nhìn không được nữa, làm gì lại có cái dạng xẻ thịt người ta như vậy chứ, thời điểm Táo Trắng Như Tuyết ở bên ngoài cũng không có phát sinh qua cái loại tình huống như vậy, những người này cư nhiên dám khi dễ đại thần. Ai mà có thể nhìn được chứ.

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Các người nào có thể xẻ thịt người ta như vậy chứ!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Còn chưa có gã qua, mà đã bắt đầu thay hấn tiết kiệm tiền rồi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta biểu hiện dị thường đau đớn, con lớn không cần nương nha.

Lạc Thủy hoàn toàn im lặng.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Sinh lễ! Sinh lễ! Giương cao gậy khởi nghĩa đòi sinh lễ! Lăn lộn đầy đất cầu ký tên! Ôm đầu khóc rống cầu chà đạp tinh thần!

Tiếng hùa theo không ngừng bên tai, mọi người đều thành gà đông lạnh rồi, thậm chí có cả khi nào cùng đại thần đàm hỏi, lần đầu tiên tiếp xúc thân mật là lúc nào a. Lạc Thủy hoa lệ lộ vẻ hồ nghi một phen, bỗng nhiên cảm giác được chính sách ngu dân thật là đúng đắn, Đảng nào đó quả nhiên thực anh minh thần vũ.

Mọi người lại trêu chọc một trận.

Lạc Thủy cự tuyệt mở miệng, không đúng, là cự tuyệt đánh chữ.

Đã một đoạn thời gian rất dài khi Đông Tây Nam Bắc không onl, Lạc Thủy đều là bị Lâm Thủy phu thê kéo đi xoát phỏ bản, hiện tại đầu sóng ngọn gió, Lạc Thủy quyết định trước tránh đám gà đông lạnh trong bang một chút, nàng không muốn trở thành quý xui xẻo đầu tiên bị nước bọt dìm chết từ trước tới nay.

Bị nói nhiều, Lạc Thủy tuy rằng không phải không thể vui đùa, nhưng là có một loại phần nộ gọi là thẹn quá hóa giận. Một mình chạy đến cửa vào phỏ bản, đồng ý lời mời của một đội ngũ trong đó.

Một đội ngũ tổ mẫn năm người, ấn vào thông tin tổ đội xem, chức nghiệp của đội ngũ phối hợp hoàn toàn không tồi, có vú em có huyết ngưu thêm Lạc Thủy một Thiên Sơn nhanh nhẹn cao, hơn nữa chênh lệch đẳng cấp không nhiều lắm.

Vì thế đội trưởng đề nghị đi xoát Tri Chu, Tri Chu nữ vương huyết hậu phòng cao, xoát rất chậm, nhưng dễ xoát ra trang bị tốt, mọi người cùng tán

thành.

Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, một người chơi Minh Giáo cấp thấp trong đó kêu là “Mễ Tuyền” không ngừng tìm nàng nói đông nói tây, vừa mới bắt đầu hỏi đều là vấn đề kỹ thuật và trang bị, Lạc Thủy là người từng trải căn cứ theo nguyên tắc “Tri thức vô biên” mà lần lượt giải đáp. Lúc nàng mới chơi đã từng đi rất nhiều con đường quanh co, Tiết Diễm Yên bận rộn ứng phó với đám lão công căn bản không có thời gian để mang nàng, đều là tự mình từng bước tìm tòi mà tiến tới, đối với tài liệu nhiệm vụ hoàn toàn quen thuộc, mặc dù có chút kỳ quái là tên Minh Giáo Mễ Tuyền kia hỏi nhiều vấn đề Thiên Sơn như vậy để làm gì.

Chính là cái tên Mễ Tuyền kia càng nói càng bát quái, không ngừng tiếp cận đến trên người Nam Cửu Khanh, đại khái có biết chút bát quái về Nhược Thủy Tam Thiên và Nam Cửu Khanh, lần thứ ba thăm dò bọn họ trong hiện thực có phát triển gì hay không, đồng thời biểu hiện ra bộ dạng bản thân cùng Nam Cửu Khanh rất quen thuộc. Lạc Thủy cảm thấy khó hiểu, người quen hán như vậy liền đi hỏi hán đi a, ta lại cùng người không quen, vốn chính là để trốn đã đội lưu ngôn phi ngữ, không nghĩ tới lại gặp phải cái loại người mất hứng này. Lạc Thủy hơi hơi nhú mày, chuyên tâm đánh quái, không hề đáp lời.

Có lẽ Mễ Tuyền nhìn thấy Lạc Thủy không đáp lời, Mễ Tuyền mất hứng, trong lời nói mang theo sự đăm chiêu, càng nói càng khó nghe.

[Đội ngũ] Mễ Tuyền: Người còn tưởng Nam Cửu Khanh thật sự thích người sao? Chơi chơi người mà thôi.

[Đội ngũ] Mễ Tuyền: Đừng quá cao ngạo.

[Đội ngũ] Mễ Tuyền: Hán trong hiện thực có một bạn gái thanh mai trúc mã.

[Đội ngũ] Mễ Tuyền: Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

...

Nàng là cóc, Lam Khanh là thiên nga?!

Àn, tốt lắm.

Lạc Thủy chợt nhớ tới gương mặt phần nộ của Doãn Nghiên, ha ha không có chuyện gì làm thì châm ngòi ly gián chơi sao, cũng không ngại nhảm chán, nói những lời này rõ ràng chính là chưa để ý vận vẹo ăn không được bỏ đào thì nói bỏ đào còn chưa.

Tuy rằng biết rõ là như thế, thế nhưng tại nơi nào đó trong lòng Lạc Thủy vẫn là mơ hồ có chút không thoải mái, cứ như là đang bị hóc xương cá.

Hán trong hiện thực có bạn gái sao?

Mễ Tuyền bên kia còn đang lải nhải không thôi. Đại khái chỉ lo đánh chữ, rõ ràng là không theo kịp đồng đội, bọn Lạc Thủy vừa qua cửa, Mễ Tuyền vẫn còn đứng nguyên tại chỗ làm rùa.

Mấy người khác trong đội ngũ bắt mắt.

[Đội ngũ] Truyền Thuyết Tỷ: Muốn cãi nhau thì tự cút đi.

[Đội ngũ] Tối Nhị Gia: Nét mực gì, ăn Lan Châu, bánh nướng gì.

[Đội ngũ] Một Chút Gió Trung Nguyên: TTTTTTTTTT*

*TTTTTTTTTTT: chắc là tập trung đấy a, bthg` ta chơi game là thế...

Không đợi Mễ Tuyền phản ứng, liền nghe thấy một tiếng “Đình” thông báo của hệ thống, Mễ Tuyền đã bị Vĩnh Cửu trục xuất khỏi đội ngũ.

Lạc Thủy ấn phím PrtSc để cắt đứt lời Mễ Tuyền nói.

Chuyện vừa ăn cướp vừa la làng không ít, nàng lại không phải là kẻ đặc biệt ham mê làm cướp.

Đánh xong Tri Chu nữ vương, bạo ra vài kiện tư trang, hệ thống thiết định nếu bạo xuất ra trang bị cao hơn lam trang người chơi sẽ đổ xúc xác để quyết định quyền sở hữu. Lạc Thủy nhấn từ bỏ, rời khỏi đội ngũ.

Một lần nữa xoát mới cột hảo hữu, được rồi, nàng đang đợi Nam Cửu Khanh.

Nàng đột nhiên rất muốn xác định một chút gì đó.

Sau khi Lạc Thủy xoát mới cột hảo hữu vô số lần, nhìn thấy N cái tin tức bát quái, Nam Cửu Khanh rút cuộc cũng login.

Lạc Thủy liền vòng vo a, sau khi một phen bàn việc ăn khuya qua loa vân vân, mới thiết nhập vào chuyện chính.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Người biết Mễ Tuyền chứ?

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Ta chỉ biết Lạp Diện.

(Từ Sa: mễ tuyến- mì sợi làm từ gạo, lạp diện- mì sợi, mì kéo. ~~~!!)

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Nga.

Ngươi có bạn gái thanh mai trúc mã hay không?

O[͡ ͡]o

Nàng không hỏi ra được.

Lam Khanh mơ hồ cảm giác được Lạp Thủy hôm nay có điểm kỳ quái, suy nghĩ một chút rồi đánh ra một câu.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Bốn nhân hai mươi ba tuổi, thân thể tinh thần khỏe mạnh, chưa kết hôn, có nhà có xe, người có ý xin hãy nhanh chóng liên hệ.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: ...

Lại là một thanh niên tốt chịu phải độc hại của phi thành vật nhiều*!

*Phi Thành Vật Nhiều: tên một bộ phim nổi tiếng ở TQ tạm dịch, ko chân thành xin đừng làm phiền, tên gọi khác: if you are the one- nếu em là duy nhất...

Có nhà? Trong game xác thực có một căn.

Căn nhà kia không tệ, bắt quá còn chưa biết có phải là do lén bắt chước hay không đâu.

Nếu nàng nhớ không lầm, Lam Khanh chính là Lạp Thần mà nàng đã gặp phải tại trúc lâu lần đó, hẳn đã đến qua đó, chiếu theo hình dáng trúc lâu mà thiết kế thành nhà của chính mình trong game.

Nhưng là đại thần sẽ làm ra cái loại việc đó sao?

Được rồi, nàng hoài nghi sự suy đoán của chính mình.

Trừ lần đó ra Lạp Thủy còn bắt được một cái trọng điểm: Đại thần còn độc thân!

Cuộc sống thật là đẹp.

[Thế giới] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Kêu gào Nam Cửu Khanh! Kêu gào Nam Cửu Khanh!

[Thế giới] Ma Hoa Đông: Kêu gào Nam Cửu Khanh! Kêu gào Nam Cửu Khanh!

[Thế giới] Nam Cửu Khanh: ?

[Thế giới] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cầu sinh lễ!

[Thế giới] Cỏ Non: Thuận tiện cầu ký tên, cầu chụp ảnh chung, cầu ôm ấp.

[Thế giới] Ma Hoa Đông: Cầu Nam Đại chà đạp tinh thần.

[Thế giới] Buổi Sáng Tập Thể Dục: Cái gì? Lâm Thủy Chiếu Hoa hướng Nam Cửu Khanh cầu sinh lễ? Ta không nhìn lầm chứ, Ngự huynh đâu Ngự huynh đâu.

[Thế giới] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cái đồ mất mủ nhà ngươi, rõ ràng là cầu sinh lễ cho Nhược Thủy nhà chúng ta.

Trên thế giới một mảnh xôn xao, tàu ngầm đều xuất hiện dồn dập, có chúc mừng, có làm càn, có đòi kẹo cưới, đương nhiên cũng có một vài cái châm chọc trào phúng của Thanh Thanh gia tộc.

Lạp Thủy ngâm một miếng đậu hủ xong tìm trở về trước máy tính, nhìn thấy một màn như vậy liền xấu hổ không thôi, những người này đùa quá trớn rồi, vội gửi tin đến giải thích cho Nam Cửu Khanh: Bọn họ nói đùa thôi.

Đại thần dùng hai chữ để đáp lại nàng, ngắn gọn mà sắc bén.

[Thế giới] Nam Cửu Khanh: Cầu hôn.

Thế giới an tĩnh, một mảnh trống rỗng.

Vốn là tay đang khuấy miếng đậu hũ nhất thời run lên, thiếu chút nữa đem cái bát đánh rơi, Lạc Thủy thật cẩn thận bảo hộ tốt cái bát, đem hai chữ trên màn hình lưu lại trong đầu hai lần mới mới hiểu ra ý tứ.

[Thế giới] Đông Phong Phá: Chào tàu tử!

[Thế giới] Tây Môn Trái Chủ: Chào tàu tử!

[Thế giới] Bắc Viên Phần: Chào tàu tử!

[Thế giới] Bầu Trời Kinh Bạch Ngọc: Chào tàu tử!

Người của “Tuyệt Diễm Phần Thiên” cùng nhau xoát màn hình mà đánh ra ba chữ cùng một dấu chấm than, cộng thêm rất nhiều người đùa giỡn vô giúp vui, trong khung đối thoại thế giới toàn bộ đều là tàu tử.

[Thế giới] Ngư Bảo Bảo: Trời ạ, thật lãng mạn, thật cảm động nga.

[Thế giới] Chanh Lạnh Lẽ: Còn thiếu một tiếng ta nguyện ý của nữ chân heo.

[Thế giới] Ma Hoa Đông: Đúng nga, nữ chân heo đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người Nguyện Ý Không?...

EDIT: TỬ SA

Mọi người náo loạn trong chốc lát, bỗng nhiên phát hiện ra là Nam đại thần đang xướng đọc giác hí*, vì thế kẻ nhận thức thì gửi tin, kẻ không nhận thức thì ở trên thế giới mà điên cuồng gào thét, loạn thành một đám.

*Đọc giác hí: là thể loại kịch chỉ có 1 ng` diễn...

Lạc Thủy nắm lấy cái muỗng nhỏ, tìm đập thành thích không ngừng, nhìn kênh tán gẫu riêng mà hoa cả mắt, phần lớn đều kêu nàng lên thế giới lên tiếng trả lời. Tây Môn Trái Chủ gửi tin riêng nói: Tàu tử, cầu người hồi lại một câu ta nguyện ý a. Nam Cửu Khanh gửi tin riêng hỏi nàng: Lạc Thủy, người nguyện ý không?

Tiết Diễm Yên quay về phòng nhìn thấy Lạc Thủy đang một bộ chứng si ngốc của người già mà nhìn chăm chăm vào máy tính, khó hiểu liền tiến lên trước nhìn, mãnh liệt vỗ bàn, đẩy đẩy Lạc Thủy: “Biết bao nhiêu cảnh rung động lòng người, bà mẹ nó, đáp ứng rồi nói sau, tỷ tỷ sớm biết phương tâm người đã ngầm đáp ứng rồi, rụt rè cái gì, bày đặt đứng đắn, mau trả lời đi.”

Tiết Diễm Yên nói xong, vẫn nhìn thấy Lạc Thủy đang si ngốc, nhìn không được vươn tay chen đến, ngón tay duỗi ra, gõ ra ba chữ:

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta nguyện ý.

Thời điểm Lạc Thủy hồi phục lại tinh thần mà cản trở, thì trên thế giới ba chữ “ta nguyện ý” đã dị thường bắt mắt.

Nàng không có mở miệng, chỉ mức lấy miếng đậu hũ bỏ vào miệng ăn, đậu hũ ẩm mềm ở đầu lưỡi chậm rãi tan ra, hương vị tràn đầy cả khoang miệng, vị ngọt nhẹ dịu dần kéo đến.

Nàng nguyện ý, đúng vậy.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Lạc Thủy, ta rất vui.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta cũng vậy.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Ta cùng thân gia đang chọn ngày tốt.

Thân gia o[丿 □ 丶]o.

Lạc Thủy vội vàng ngăn cản: “Chúng ta đi đến miếu Nguyệt Lão là được rồi.”

Vừa rồi đã đủ chấn động, nàng thực sự không muốn làm chấn động thêm nữa. Hệ thống kết hôn vốn là phải mất tiền, nếu muốn mời khách còn phải tiêu tốn một đồng nữa.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Cưới hồi dàng hoàng, rất quan trọng, quyết không thể ủy khuất phụ nhân.

Lạc Thủy hoàn toàn bại trận.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Tám giờ tối mai.

Thế là hôn sự đã được quyết định như thế đó.

[Bang hội] Tiểu Diệp: Vú em, vú em, Nam bang chủ tự mình đưa sính lễ đến đây.

[Bang hội] Cô non: Làm sao bây giờ, ta ghen tỵ, Lão Ngưu người xem Nam bang chủ người ta kìa!

[Bang hội] Lão Ngưu: Ta nhận tội từ hình.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nam bang chủ lấy Nhục Thủy còn cấp cho bang chúng ta sính lễ. Tiền a tiền.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Quét dọn cửa ngõ đón sính lễ, nếu người ta đã đưa sính lễ đến, chúng ta tự nhiên phải chuẩn bị tốt đồ cưới.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nhục Thủy tìm được một nam nhân thật không dễ dàng gì, đập nồi bán sắt cũng phải cấp cho một bộ đồ cưới tốt.

Lạc Thủy thực sự là không thể không biết xấu hổ mà lên tiếng, vốn tưởng rằng bọn họ chỉ là ồn ào đùa giỡn một chút liền qua, không nghĩ đến hán còn tự mình đưa sính lễ đến, bên này thì lại đang chuẩn bị hồi lễ.

Nàng lúc này thật sự có chút tâm tình của người đang ở khuê phòng đợi tân lang, lo lắng, e lệ, bất an, lại có điểm háo hức.

Vú em dẫn vài người ra ra vào vào nhận lấy sính lễ.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Cùng mọi người thông báo về toàn bộ sính lễ: Mỗi người một bộ kim trang các đại môn phái, năm tổ được thủy phục sinh, mười lăm tổ tài liệu kiến trúc cấp mười, hai tổ Luyện Kim Thạch, mười tổ Cường Hóa Thạch.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta bị nhân dân tệ nện cho hôn mê rồi.

[Bang hội] Tiểu Diệp: Ta vô si mà nuốt nước miếng.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đồ đã nhận, bỏ vào trong thương khố, kim trang phân mỗi người một bộ. Sau đó hào hào mà thương lượng về đồ cưới, Bì Niên Phù Hoa chúng ta tuy rằng không bằng Tuyệt Diễm Phản Thiên nhưng cái nên cho liền cho được.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Danh tác như vậy, ta cũng thật không nghĩ đến, xem ra phải đem mớ tài liệu mà ta nhét xuống dưới đáy rương ngồi đợi tăng giá lời lên rồi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiệp Ngưu: Lão bà, ta giấu riêng được rất nhiều được thuộc tính.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Mang cho ta mấy tổ tài liệu kiến trúc cấp chín, cái mà Tuyệt Diễm Phản Thiên có thể dùng đến tương đối nhiều ấy.

...

Lạc Thủy từ kênh bang hội chuyển đến họa diện game.

Tiểu nhân trên màn hình an tĩnh mà đứng dưới tán cây, lá liễu nhón nhọt mềm mại lướt qua đỉnh đầu, lướt qua gò má, Trong cổ họng Lạc Thủy hiện lên ý ngứa nhẹ, mũi hơi xót, lá liễu càng ngày càng nhiều đến hàng ngàn hàng vạn, cảnh vật trước mắt cũng ngày càng mờ hồ.

Nàng đúng thật là vô dụng mà.

Nàng cư nhiên muốn gả đi, cư nhiên liền cứ như vậy mà gả đi, cư nhiên muốn gả cho đại thần.

Nhà trai đã đưa sính lễ đến, nhà gái đang chuẩn bị đồ cưới, nàng đứng tại vị trí yên tĩnh nhất đường lớn Vương Thành mà đợi chờ hoa nờ.

Trong đầu hình ảnh mỹ phượng khăn hồng theo hình uyển ương nghịch nước chọt thoáng qua.

Trời ạ, cái thứ lung tung gì vậy, nàng nhào lên trên giường, rên rỉ một tiếng rồi dùng gối che đầu.

“Tiểu Thủy Thủy, nếu có một nam nhân nguyện ý vì ta như thế, mặc cho hán có là đại thúc bí ối mặt đầy răng vàng hay đầu heo người đầy thịt mỡ, ta đều lấy tất.” Tiết Diễm Yên xem bát quái trên thế giới, đại khái đã hiểu rõ hết tiền căn hậu quả của sự tình, cảm khái nói.

Liều Oanh mãnh liệt bung màn, nhô đầu ra: “Cái gì cái gì? Thủy muốn lấy chồng?”

Tiết Diễm Yến bỏ qua thô lỗ đem màn kéo về: “Quay về với thế giới của ngươi, về với Chu Công của ngươi đi.”

Liều Oanh tức giận mắng: “Đám các ngươi không phải là thích đồng học người ngoài hành tinh chứ!”

Tiếng của Lạc Thủy từ trong gối truyền ra: “Trong game.”

Liều Oanh: “Tiết Diễm Yến ta khinh bỉ ngươi, lần trước còn nói cái gì mà một đồng đại thúc bị ối cùng một đồng sh*t, lúc này lại lấy tất cả, thật ghê tởm.”

Tiết Diễm Yến lắc đầu, ra vẻ cụ non nói: “Ngươi hiểu cái chim.”

Liều Oanh hoàn toàn nổi giận, không để ý gì đến hình tượng mà nhảy xuống giường, nắm lấy cổ áo Tiết Diễm Yến, từ trong kẽ răng nghiến ra mấy chữ: “Ngươi nói cái gì?”

Tiết Diễm Yến: “Ngươi hiểu cái P.”

Liều Oanh: “Ngươi là cái đồ nữ nhân xấu xa, lẳng lơ, tam tâm nhị ý, đứng núi này trong núi nọ, tam phu tứ thụ u mê.”

Tiết Diễm Yến nhảy dựng lên: “Cái gì, ngươi dám nói ta xấu xa? Cái đức hạnh kia của ngươi, sao cũng không ngâm nước tiểu mà soi gương nhìn thử đi.”

Lạc Thủy vội vàng dùng vũ lực kéo hai người ra, đem Tiết Diễm Yến giữ chặt: “Được rồi được rồi, đừng cãi.”

Liều Oanh: “Chẳng thêm cùng loại người như thế so đo, hừ.”

Tiết Diễm Yến: “Nhìn qua ngươi chính là đưa một năm đoán mệnh.”

Liều Oanh liếc nhìn khinh thường, lỗ mũi hướng lên trời dùng một cái ánh mắt sắc bén như tiểu lý phi đao kéo lấy Lạc Thủy chất vấn tình huống cụ thể.

Lạc Thủy: “Chính là một đồng số liệu muốn cùng một đồng khác kết hôn.”

Liều Oanh đã hiểu, nhưng nghe thế nào thì cũng giống như hai đồng sh*t phải kết hôn với nhau vậy: “Ngươi cùng đồng kia? Cho ta nhìn một cái.”

Lạc Thủy chỉ vào Nam Cửu Khanh trong cột hảo hữu: “Đây, chính là người này.”

Liều Oanh xem xét một chút, không có kết quả gì, bỏ trở lại giường: “Khi nào các ngươi chuẩn bị gặp mặt thì báo cho ta biết.”

Bọn nàng đã gặp mặt rồi...

Lạc Thủy không có can đảm nói, đành phải tạm ậm ự cho qua.

Quay đầu nhìn game, phát hiện có một đám người đang vây quanh “Nhược Thủy Tam Thiên”.

Trong kênh phụ cận lú ra lú rú không ngừng, phần lớn đều đòi nàng kẻo cưới, nàng nhấp chuột một cái, triệu ra Nhất Biều, chạy trốn chết rồi khỏi hiện trường.

Kênh tán gẫu riêng nhảy ra tin của Nam Cửu Khanh: Phu nhân, ở đâu?

Phu nhân phu nhân phu nhân.

Từ mỹ nhân biến thành phu nhân rồi.

Không cẩn thận động chuột một cái liền nhấn vào dấu chéo ở góc phải phía trên, tắt game.

Thở dài một hơi, khụ khụ, đây là việc ngoài ý muốn!

Tắt game rồi, nàng lười mở lại, nhưng lại cảm thấy hẫng là nên chúc đại thần ngủ ngon, vạn nhất đại thần tưởng nàng rút mạng, mà đội nàng thì sao. Không được, nàng quyết định onl lần nữa.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Vừa rồi rút mạng

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Sau đó?

Sau đó? Hài tử này đã quên mất vừa nãy người ta hỏi nàng ở đâu rồi, đây còn chưa vào thời kỳ mãn kinh mà.

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Ngủ ngon.

Lam Khanh ý vị thâm trường nở nụ cười, gõ ra bốn chữ đáp lại vị hôn thê của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Rước Dâu Đón Lộc

EDIT: TỬ SA

Ngày kết hôn này là thứ sáu.

Lớp kiến trúc bảy buổi sáng có năm tiết, buổi chiều trống.

Học xong, Lạc Thủy liền đến thư viện chiếm chỗ, làm xong bài tập, xem sách chuyên ngành, xem xong sách chuyên ngành thì từ giá sách rút lấy hai quyển tạp chí, cứ thế mà lập đi lập lại mãi cho đến bảy giờ rưỡi mới chậm chạp đứng dậy đi về phòng.

Đem tạp chí bỏ trở vào giá sách, đem sách sắp xếp gọn rồi ôm đi.

Vì cái chi mà cả một ngày một đêm, trong đầu Lạc Thủy chỉ có một đoạn phim, phía trên có bốn chữ.

Thân thân phu nhân...

Thân thân phu nhân...

Thân thân phu nhân...

Bởi vậy, liền có một cái vấn đề phi thường cường đại, cái từ thân thân này rốt cuộc là động từ hay là tính từ, động từ, hôn chúc ngủ ngon, tính từ, đó chẳng phải là phu nhân thân yêu sao, vậy rốt cuộc là cái nào?

Bốn chữ không ngừng xoay tròn ở trong đầu, chòng chẹo lên nhau, lẫn qua lẫn lại, Lạc Thủy kêu rên một tiếng, cái công tắc của máy chiếu đầu rồi.

May mà tiếng di động vang lên, Lạc Thủy đem sách ở bên tay phải chuyển qua bên tay trái, từ cái ngăn phải bên túi lấy ra chiếc di động, vội vàng bước ra khỏi thư viện.

Là Họa Thủy điện đến có nên nghe hay không đây.

Chữ trên màn hình điện thoại cứ liên tục hiện lên, Lạc Thủy nhấn nút nghe.

“Đang ở đâu?”

Giọng nói truyền đến rất nhẹ, có chút khàn khàn, Lạc Thủy đem volume điện thoại tăng lên cao rồi nói: “Đang ở cửa thư viện.”

“Ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Ngươi nói đi.”

“Ta tới đón ngươi, tìm một chỗ rồi nói chuyện.”

Lạc Thủy cự tuyệt, nàng không muốn lại bị vứt đi một lần nữa, hơn nữa nàng hiện tại có chuyện quan trọng hơn.

Sau khi điện thoại trầm mặc trong hai phút, Đôn Họa Thủy nói tạm biệt, Lạc Thủy theo bản năng cũng đáp lại tạm biệt.

Lạc Thủy cảm thấy có điểm lạ, Đôn Họa Thủy nói tạm biệt với nàng? Nhưng là cái cổ quý dị đó rất nhanh đạp bị nàng ném ra sau đầu, nhanh chóng trở về phòng onl game.

Bây giờ bốn mươi.

Lâm Thủy Chiêu Hoa gửi tin riêng đến: Nhược Thủy người trước trở về nhà gái đã.

Lạc Thủy cỡi Nhất Biểu, ra roi thúc ngựa trở về đại thánh của “Bỉ Niên Phù Hoa”. Ngay lập tức liền bị một đại quân áo đỏ trong đại thánh dọa đến, ảo đỏ mũ đỏ giày đỏ đồng loạt chinh tề.

Lâm Thủy ánh mắt sắc bén nhìn thấy Lạc Thủy liền gửi đến lời mời giao dịch, trong khung giao dịch bỏ vào một kiện y phục đỏ thắm, mặt trên thêu hai con chim. Lạc Thủy lấp bắp kinh hãi: “Đây là cái gì?”

Lâm Thủy Chiêu Hoa: “Đồ cưới, mau mặc vào.”

Lạc Thủy ở giữa sự thúc giục mà mặc y phục vào, phủ khăn đỏ lên, ở giữa vòng vây của mọi người, hồng nhan nở rộ làn váy cưới cùng lúc lay động, nhẹ nhàng lướt qua thảm đỏ, nàng có điểm phản ứng không kịp, ngây ngốc, chỉ có thể từ bất nhịp thủy triều.

Nghĩ không ra hẳn sao có thể ở trong một thời gian ngắn như thế mà đã an bài được như vậy, nghĩ không ra hệ thống lúc nào lại có cái loại hỷ phục này, nghĩ không ra nàng thế nào lại cứ như người lạc vào thế giới mới, thậm chí lệ rơi đầy mặt. Nàng không kịp tự hỏi, chỉ biết đi về phía trước, ở nơi không xa còn có một cô tiếng nhạc không ngừng vang lên.

Kênh bang hội chỉ có một người kêu là “Người Chủ Trì” đang nói.

[Bang hội] Người Chủ Trì: Tân lang đến!

Nàng đứng ở trong chính điện, biết Nam Cửu Khanh đã ở gần trong gang tấc, lòng như tiểu bạch thỏ, tim không ngừng đập bình bịch.

Theo liền cô tiếng nhạc, tầm mắt dọc theo đến đầu kia thảm đỏ, Nam Cửu Khanh đã đứng ở cuối thảm đỏ, cũng là đồ cưới đỏ thắm giống vậy, tiêu sái mỉm cười mà đứng.

[Bang hội] Người Chủ Trì: Bái biệt tân nhân, tân nương lên kiệu.

Đội ngũ rước dâu từ “Bi Niên Phù Hoa” đi ra, một đường pháo nổ rầm vang, cổ nhạc chính tề tiến đến “Tuyệt Diễm Phần Thiên”.

Phía sau là đại quân áo đỏ hùng hùng dũng dũng đứng thành hai hàng. Lạc Thủy một bên ngồi trên đại kiệu tám người khiêng, một bên len lén ngó trộm đoàn người hùng dũng xung quanh, người chơi vây xem đang ở trên kênh thế giới một khắc cũng không ngừng gửi chúc mừng.

Cổ kiệu chông chênh, tiến vào cửa thành.

Lạc Thủy nhìn kiến trúc của “Tuyệt Diễm Phần Thiên”, lòng sinh nghi hoặc, gửi tin riêng cho Lâm Thủy: Sao không đi miếu Nguyệt Lão?

Lâm Thủy rất nhanh trả lời: Đương nhiên là phải đi đến nhà chồng trước, rồi mới đi chào hỏi hệ thống.

Nhà chồng...

Tiến vào cửa thành, pháo hoa cùng với tiếng pháo đinh tai nhức óc lũ lượt kéo đến khiến đoàn người bắt đầu sục sôi không thôi.

[Phụ cận] Người Chủ Trì: Giờ lành đã đến, mở cửa thành ra, nghênh tiếp tân nhân.

Đại môn sơn đỏ của “Tuyệt Diễm Phần Thiên” ừ từ mở ra ngay trước mắt.

[Phụ cận] Người Chủ Trì: Tuyệt Diễm Phần Thiên mở cửa một ngày, hoan nghênh tất cả mọi người đường xa tới đây chúc phúc cho tân nhân.

[Thế giới] Người Chủ Trì: Tuyệt Diễm Phần Thiên mở cửa một ngày, hoan nghênh tất cả mọi người đường xa tới đây chúc phúc cho tân nhân.

[Bang hội] Người Chủ Trì: Tuyệt Diễm Phần Thiên mở cửa một ngày, hoan nghênh tất cả mọi người đường xa tới đây chúc phúc cho tân nhân.

Đoàn người ngày càng dày đặc, đại khái là nhìn thấy tin Tuyệt Diễm Phần Thiên mở cửa trên thế giới, kinh ngạc không thôi, cả đám người ùn ùn kéo đến tham quan.

Lạc Thủy mặt đầy hắc tuyến mà nhìn đoàn người như thủy triều, cho đến khi được diu vào chính điện mới hồi thần lại.

[Phụ cận] Người Chủ Trì: Tân nhân bái đường!

[Phụ cận] Người Chủ Trì: Nhất bái thiên địa!

Nhìn thấy Nam Cửu Khanh đi đến bên trái Nhược Thủy Tam Thiên, Lạc Thủy vẫn là mờ mịt một mảnh, bái thế nào? Bái đường phải cúi đầu, trong khung biểu tình hình như không có cái biểu tình này.

Kênh tán gẫu riêng xuất hiện đúng lúc, Nam Cửu Khanh: Ở trong khung đối thoại nhập vào /bow.

Lạc Thủy ở trong khung đối thoại nhập chỉ lệnh, tân nhân trên màn hình mới cùng nhau cúi đầu, nhất mực trang nghiêm, thần thánh cũng bất khả xâm phạm.

Sau khi bái ba lần, theo một tiếng của Người Chủ Trì: Đưa vào động phòng, mới được đưa vào hỷ phòng, hỷ phòng vốn chính là tiểu lâu của Nam Cửu Khanh, mà xanh trầm tĩnh trước đó đã được thay thế bằng hỷ sắc đỏ thắm, toàn bộ đều đỏ, đẹp đẽ và vui vẻ.

Toàn bộ người đưa vào động phòng đều khép cửa đi ra, Lạc Thủy ngồi trên chần mềm uyên ương, đứng ngồi không yên.

Thời gian buồn chán qua đi.

Đang lúc Lạc Thủy rối rắm là có nên log cái acc phụ đi ra ngoài nhìn xem thử hay không thì Tiết Diễm yến đã om sòm.

“Bà mẹ nó, cái hỷ yến này rõ ràng là ăn tiền a!”

Lạc Thủy nhảy đến trên giường Tiết Diễm Yến xem, trơ mắt nhìn một đám lại một đám người ăn rồi đi, đi rồi ăn, cái hỷ yến này là loại cao cấp nhất trong hệ thống, nội trong một ngày phục hoạt tăng ba lần.

Lạc Thủy xem mà tâm cơ đau đớn, để nhiều người ăn trắng uống sướng như vậy, cái ăn vào không phải là tiền thì là cái gì?

Chạy về chỗ ngồi của chính mình.

Chỉ chốc lát sau, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Nam Cửu Khanh tiến vào nói: Đi thôi, chúng ta đi miếu Nguyệt Lão.”

Lạc Thủy đứng dậy, nhón vào trên đầu Nam Cửu Khanh chọn đi theo.

Không còn cục diện ban đầu, không còn tiệc vui đầy trời, không còn ngôn luận ngôn ngang. Chỉ có hai người bọn họ, Nam Cửu Khanh mang nàng từ trúc lâu theo cổng sau đi ra.

Vòng qua đường Thanh Long, đường Chu Tước, đường Huyền Vũ, mới đến miếu Nguyệt Lão bên trong mạn sa đồ rủ xuống mặt đất thêu cặp long phượng cùng cặp câu đối chúc phúc sáng choang đem thân ảnh hai người lay động, hệ thống tuyên bố: Chúc mừng Nam Cửu Khanh cùng Nhượng Thủy Tam Thiên tình đầu ý hợp, hỷ kết lương duyên, bạch đầu giai lão.

Hệ thống thông báo: Nam Cửu Khanh gửi lời mời nắm tay với bạn, đồng ý hay không?

Game này, sau khi nam nữ người chơi kết hôn rồi hệ thống sẽ tự động đưa ra rất nhiều kỹ năng diễn xuất phu thê mới như nắm tay, ôm nhau, hôn môi.

Lạc Thủy mê muội nhón đồng ý.

Nam Cửu Khanh sai một bước đến đối diện Lạc Thủy, cúi đầu nói: Phu nhân, hôn lễ kết thúc rồi.

“Ân! Có thể off rồi?”

Hắn đột nhiên ghé sát vào: “Nàng không cảm thấy chúng ta còn có việc chưa làm xong sao?”

“Chuyện gì?”

“Động phòng.”

Một tia đỏ ửng hiện lên. Sau khi tiệc cưới kết thúc, hệ thống còn có một phân đoạn mặc nhận chính là động phòng hoa chúc. Lạc Thủy thiếu chút nữa quên mất còn có cái thứ đó, cục xúc bất an xoa xoa tay.

Chín giờ mười phút, hệ thống đem bọn họ đưa vào phòng nhỏ của Nam Cửu Khanh, ở trong mười phút liền tính là hoàn thành.

Lạc Thủy đứng ở trong phòng có chút khẩn trương khó hiểu.

Nam Cửu Khanh đi lên trước: “Phu nhân, ta muốn phạt nàng thế nào.”

Lạc Thủy kinh ngạc nhìn hắn, hắn là Triệu Mẫn sao, chút chuyện lông gà vỏ tỏi lâu lâu lác còn để ở trong lòng. Bất mãn nói: “Anh nói đi.”

Nam Cửu Khanh: “Liên phạt nàng sau này phải gọi ta là tướng công.”

Tướng công, Lạc Thủy nhìn hai chữ này không nhịn được mà nổi da gà, kỳ hạn là về sau, kiên quyết không được.

Lạc Thủy méo miệng: “Có thể đổi cái khác hay không?”

Nam Cửu Khanh: “Có thể.”

Một tia sáng mặt trời từ từ lóe lên.

Nam Cửu Khanh: “Nàng có thể chọn bây giờ hôn ta.”

...

“Còn có một cái lựa chọn thứ ba không?”

“Không có.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đó Chỉ Là Sự Khởi Đầu...

EDIT: TỬ SA

Lạc Thủy lấy tay che mắt, gửi đi một cái biểu tình mời hôn môi.

Hôn thì hôn, dù sao cũng không phải là nàng hôn.

Qua một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng từ trong khe hở liếc mắt một cái, thế nào lại vẫn còn đang tiếp tục? Nhược Thủy Tam Thiên hơi ngửa đầu, tay Nam Cửu Khanh vòng qua eo của nàng.

Mười phút sau hệ thống đem bọn họ truyền tống ra ngoài.

Lạc Thủy thờ dài một hơi, rốt cuộc cũng đã xong.

Nào ngờ đó chỉ là sự khởi đầu.

Nam Cửu Khanh nói: “Ngày mai sẽ đến đại học Y.”

Lạc Thủy im lặng hai giây nho nhỏ lễ phép đáp: “Em mời anh ăn cơm.”

Nam Cửu Khanh nói: “Cảm giác phương hướng của anh không được tốt lắm, sợ ở đại học Y lạc đường.”

Lạc Thủy bảo vệ yếu ớt cái ý thức trách nhiệm quá mạnh mẽ mà lập tức đáp: “Em đến đón anh.”

Nam Cửu Khanh nói: “Phu nhân, ta mang nàng đi lên đỉnh Ma Thiên Nhai ngắm trăng.”

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn trời, mây đen gió lộng, trăng ở đâu chứ.

Nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với đại thần, vẫn là vui vẻ mà theo sau.

Địa thế hiểm trở, đường lên đỉnh Ma Thiên Nhai quanh co khúc khuỷu, không lâu trước đó, nàng cũng chỉ theo hấn đi qua có một lần.

Rất nhanh đã truyền tống đến Ma Thiên Nhai, Lạc Thủy ở phía dưới hơi chút run rẩy, chờ hấn, dù sao nàng cũng lên không nổi, đường lên núi ngoằn ngoèo nghiêng bảy mươi độ chỉ có thể nhìn xa chứ không thể đùa bầy.

Bất quá việc cúng bái vẫn là có thể, nàng đi bộ đến sơn đạo phía dưới.

Chỉ là, sơn đạo đâu?

Lạc Thủy nghẹn họng nhìn trần trời bậc thềm đá uốn lượn dài vô tận trước mắt, đây là làm sao? Hệ thống đổi mới rồi?

[Tán gẫu riêng] Nhược Thủy Tam Thiên: Ma Thiên Nhai có thềm đá o[丿 □ 丶]o.

[Tán gẫu riêng] Nam Cửu Khanh: Ừ.

Được rồi, đây là đại thần, thấy biến không sợ, xem người ta coi, thật bình tĩnh, cũng chẳng biết là đã ăn bao nhiêu bánh ngọt nữa. (Tử Sa: bình tĩnh vs bánh ngọt ở đây cùng chung 1 chữ đàn... ko bik giải thích sao cho các nàng rõ nữa...) Lạc Thủy vui vẻ bước lên, thời điểm mới bước được ba bước thì Nam Cửu Khanh xuất hiện, đồng thời nhận được lời mời nắm tay.

Lạc Thủy theo bản năng nhún đồng ý. Sau khi có thềm đá, việc lên nhai trở nên thực dễ dàng, bậc thềm chật hẹp vừa vặn đủ để cho hai người sóng vai đi, từng bước từng bước lên đến đỉnh núi cao ngất trời.

Nam Cửu Khanh nói tổng cộng có ba ngàn bậc thềm, Lạc Thủy kỳ quái nhìn hấn một cái, chẳng lẽ vừa rồi hấn liên tục đếm sao?

Lạc Thủy hỏi hần: “Anh không phải là vừa rồi đếm được đấy chứ?”

Nam Cửu Khanh lắc đầu: “Không phải.”

Lạc Thủy không có hỏi tới nữa, đi lên đỉnh núi, ngắm hoa ngắm trăng thuận tiện ngắm qua đèn một chút, chuyện này cũng sẽ cứ nhẹ nhàng nhợt nhạt như vậy mà qua, nếu như không phải sau đó Tây Môn hướng nàng cáo mật, ba ngàn bạc thêm này sợ rằng liền cứ như vậy mà mai một, cứ như vậy chết không nhắm mắt.

Ngày đó cũng là vừa khéo lúc Nam Cửu Khanh không onl, nàng cùng Đông, Tây và Bắc tán chuyện.

Đại khái Tây Môn lại bị giai cấp địa chủ áp bức, liền khóc lóc kể lể với Lạc Thủy: “Chị dâu, ta nói với chị nha, A Nam được mỹ nữ của Thịnh Thế mời đi ăn ngon, chúng ta ở văn phòng làm việc ăn khang uống thiếu, tăng ca tăng giờ, chị nói hần có còn là người nữa không?”

“Mỹ nữ của Thịnh Thế?” Lạc Thủy kinh ngạc, Thịnh Thế là công ty kinh doanh cái game này, ở đâu lại xuất hiện ra mỹ nữ Thịnh Thế.

Tây Môn mắt ngấn đầy lệ: “Đúng nha, người kia phải là một vị quốc sắc thiên hương thướt tha mỹ miều, chị phải quản hần một chút, sao có thể để hần chiêu ong dụ bướm hồng hạnh xuất tường như vậy được.”

Lạc Thủy cùng bọn họ đùa giỡn như vậy nhiều rồi, cũng không thêm để ý, cười nói: “Giận rồi, chờ đi! Ta lấy dao phay đi tróc gian!”

Tây Môn bị kinh sợ: “Chị dâu uy vũ, cắt tiểu JJ hần.” (Tứ Sa: ai muốn hiểu JJ là cái gì tự tra nhé... mà ta nghĩ chắc cũng hiểu hết rồi __!)

Lạc Thủy lau mồ hôi hai lần: “A Tây đáng thương, người thành thật nói cho chị dâu biết người có phải là đồ kỳ hần có cái gì kia không?”

Bắc Viên Phần không thức thời nhảy vào: “Tây Môn thái giám, chị dâu cắt tiểu JJ ai, cũng không thể cắt của A Nam nha.”

Lạc Thủy run rẩy: “Ta không có cái loại ham mê này.”

Hai bọn người Tây Môn ngã xuống đất chống ngược hai chân, hơn nửa ngày mới đứng dậy, mặt xám mảy tro: “Chị dâu, ta rất là nghiêm túc, chị phải tin tưởng vào quần chúng nhân dân.”

Lạc Thủy cười méo mó: “Quần chúng nhân dân ở đâu?”

Bắc Viên Phần: “Quét sạch quét sạch.”

Đông Phong Phá: “- -”

“Ừ ừ, cậu cứ tiếp tục nói đi, tiền căn hậu quả phải khai báo rõ ràng.” Lạc Thủy đổi cái tư thế rồi gõ ra một câu.

Tây Môn ngồi lại thẳng, ngay ngắn, khí thế hùng dũng: “A Nam cũng không biết đã mắc phải cái bệnh gì, không dung lại đem cái con đường điềm trở của Ma Thiên Nhai kia sửa thành thêm đá.”

Lạc Thủy trong lòng “rung động” một chút, phản ứng đầu tiên là, cần bao nhiêu tiền Thịnh Thế mới bằng lòng sửa? Rồi tay tiện đà đánh ra.

Tây Môn lắc đầu: “Cũng không phải là vấn đề tiền bạc, bởi vì dựa trên chuyên ngành mà nói chỉ cần đổi một đồng số liệu liền có thể, cho nên phí tổn không cao, nhưng đây là liên quan đến kế hoạch trừ tính chung cùng sự an bày trước của một game, làm sao có thể nói sửa liền sửa được?”

Lạc Thủy trong lòng lại “rung động”, theo thêm đá lên đến đỉnh Ma Thiên Nhai, bởi vì đạt được quá dễ dàng ngược lại lại thiếu quý trọng. Vội vàng truy hỏi: “Kia thế nào sửa được?”

Tây Môn cười hắc hắc nói: “Mỹ nam kế.”

Lạc Thủy nổi giận đùng đùng hét lên: “Thành thật mới là đức tính tốt.”

Tây Môn run run nói: “Chị dâu, ta chính là đùa nhỏ thành thật, A Nam đi đến Thịnh Thế giao thiệp vài lần rồi, mỹ nữ tổng giám đốc kỹ thuật của Thịnh Thế đối với A Nam là khen không dứt miệng, chỉ thiếu không thể đem hần ăn sống nuốt tươi thôi, hai người kéo nhau đi giao lưu ba ngày, ai mà biết được chứ?”

Lạc Thủy sùng sốt, chua ngọt đắng cay, tất cả đều đồng loạt mà kéo đến, bao phủ mọi giác quan của nàng.

Những chi tiết nhỏ trong đầu dường như lập tức xâu lại thành một chuỗi dài, hần mạng nàng đi Ma Thiên Nhai, hần nói cho nàng là có ba nghìn bạc.

Nàng không rõ, hần vì cái gì lại đem con đường nhỏ của Ma Thiên Nhai sửa thành thêm đá? Hơn nữa lại dấu kín không nhắc tới, nếu không phải Tây Môn bắt quai, nàng căn bản là không biết còn có chuyện như vậy, chỉ đơn giản nghĩ rằng là do hệ thống cách tân đưa ra, để giúp cho người khác đỡ một phen khổ tâm.

Lạc Thủy nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ đến lần đầu tiên lên đỉnh Ma Thiên Nhai, bọn họ chạy vào biển hoa, hần hỏi nàng có thích hay không. Lúc nàng nói ở Ma Thiên Nhai off đề lần sau onl có thể tiếp tục xuất hiện ở Ma Thiên Nhai thì hần đã trầm mặc.

Có lẽ, nàng chỉ nói là có lẽ.

Hắn vì nàng mà đã đem con đường nhỏ của Ma Thiên Nhai sửa thành bậc thềm đá, chỉ vì để nàng có thể tùy thời mà lên đỉnh Ma Thiên Nhai.

Lễ vật tân hôn?

Lông mày Lạc Thủy từ từ giãn ra, rất nhanh lại liền nhú lại, nàng có chút chân tay luống cuống mà nhìn chăm chăm vào màn hình.

Cư nhiên có một người vì nàng mà đem game thay đổi.

Cái tin này đến quá chấn động khiến nàng có chút khó có thể tiêu hóa.

Bên kia A Tây còn đang làm nhà làm nhảm: “Chị dâu chị không biết chứ, A Nam là một Hắc Sơn Lão Yêu, đao thương bất nhập, còn không có mệnh môn*.”

*Mệnh môn: hình như mấy chương trc’ có giải thích wa rồi, thôi cứ tạm hiểu ở đây là điểm yếu đi.

Hắn cũng không phải là Kim Chung Tráo nha, Lạc Thủy oán niệm.

A Tây tiếp tục nói: “Thất tiên nữ hạ phàm hắn cũng làm như không thấy, ngày ngày đám nữ sinh cứ đợi được gặp hắn, lúc nào cũng nghĩ về hắn, trong phạm vi mười dặm quanh hắn hoa cũng không cao nổi một tấc, hại ta cùng A Bắc tịch mịch đã rất lâu, lúc này hắn thật không dễ dàng mới bị Thiên Sơn Đồng Mỗ bắt đi, chúng ta có thể không quan tâm sao.”

Lạc Thủy tay nắm chặt: “Thiên Sơn Đồng Mỗ là ai?”

Tây Môn nịnh bợ: “Chị dâu, đây là nickname của chị, hết sức biểu đạt sự sùng bái xưa nay và cả sau này cũng chưa có ai từng có của chúng ta đối với chị.”

Lạc Thủy ghen hờn không biết nói gì hơn: “Rất tốt, rất có chiều sâu.”

Thiên Sơn Đồng Mỗ phối với Hắc Sơn Lão Yêu, không phải là vực sâu muôn trượng cùng là đáy biển Mali.

Tây Môn đột nhiên nhớ tới cái gì đó: “Tóm lại mà nói, chị tới trường chúng ta thị sát một phen liền biết.”

Lạc Thủy đầu đính danh hiệu “Nuơng tử của Nam Cửu Khanh” có câu nói mặc ghen tại cuống họng, bọn họ dường như chỉ là cái quan hệ trong game thôi mà, nhưng nhìn thấy Tây Môn kích động cứ như là mới được thả từ trong ngục ra, liền cứng nhắc mà đem những lời đó nuốt trở lại trong bụng.

Đồng Phong Phá tiếp lời: “Chị dâu, nhất định phải đòi A Nam mang chị đến căn tin trường chúng ta ăn cơm.”

Lạc Thủy khó hiểu: “Có món gì riêng sao?”

Bắc Viên Phần: “Có bác gái riêng.”

Cái gì? Thời điểm Lạc Thủy không hiểu ra sao, Tây Môn lại kéo đề tài khác đến.

Tiết Diễm Yến là bị một trận thanh âm quý dị đánh thức, gắng gượng mở to mắt nhìn, nguyên là quần áo trên giường Lạc Thủy phía đối diện đã loạn thành một đống, tiếp đó là một nữ nhân nào đó tóc tai bù xù đang lục lọi tủ quần áo.

Tiết Diễm Yến gào lên giận dữ: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

Lạc Thủy chỉ biết kích động mà hỏi: “Diễm Yến Diễm Yến, ngươi nói ta mặc bộ nào trông đẹp nhất?”

“Cái này hay cái này.”

Diễm Yến hít sâu hai lần, giờ cái xem thường, “Đều khó coi!”

Lạc Thủy tự động xem nhẹ cái tinh thần lúc rời giường của Tiết Diễm Yến, lấy ra cái quần hậu cung kaki hỏi nàng: “Cái quần này phối với cái áo nào thì tốt?”

Sau khi Tiết Diễm Yến tỉnh táo lại, đại não bắt đầu vận hành, hôm nay là cái tình huống gì vậy, cái đứa con gái chuyên lấy áo sơ mi trắng cùng quần bò làm mục tiêu phấn đấu suốt đời kia, cư nhiên lấy ra cái quần hậu cung trăm năm không mặc mà hỏi nàng phối với áo nào thì tốt. Mới chưa được tám giờ sáng liền chao qua chao lại vì cái này đây, lần này thì chỉ có một cái khả năng là nữ vi duyệt kỷ giả dung*. Định đặt ngồi xuống, thích thú nhìn nàng: “Thành thực khai báo đi, người yêu ngươi là ai?”

*Nữ vi duyệt kỷ giả dung: Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

Lạc Thủy mặt cũng không chớp, quơ quơ cái quần trên tay: “Nào có, ta chính là cảm thấy không thể lãng phí.”

Không thể lãng phí cái quần Liều Oanh cho nàng.

Liều Oanh trừ bỏ là một mỹ nhân thích ngủ thì vẫn là người lạc quan phóng khoáng, thường xuyên ở Đào Bảo mua đồ, ở trên mạng xác thực là có thể vô được rất nhiều đồ, nhưng cũng có rất nhiều vấn đề, tỷ như nói đồ mua về không mặc vừa.

Cái quần hậu cung này chính là một phần thất bại của Liều Oanh, cái ống quần nhỏ bé thực không nhét nổi cái đùi hơi thô của Liều Oanh, vì thế Liều Oanh nhìn đau mà gạt bỏ tình yêu đem quần tặng cho Lạc Thủy bé nhỏ.

Tiết Diễm Yến bò xuống giường, từ trong tủ quần áo của chính mình chọn ra một chiếc áo đơn tay lá sen màu nước viền tơ đưa cho nàng: “Thử xem.”

Lạc Thủy đi toilet đem quần áo mặc vào, không được tự nhiên đi ra hỏi Tiết Diễm Yến: “Xem được không?”

Tiết Diễm Yến thuận theo thanh âm nhìn qua, không khỏi ngẩn ngơ, nàng chưa bao giờ biết điểm quang bốn phía mỹ nhân như tơ đều có thể từ trên người Lạc Thủy mà bắn ra, khuôn mặt trái xoan nhu thuận tình tề chôn trong mái tóc rối bù, chiếc áo màu nước xanh biếc làm cho cả khuôn mặt càng ôn nhuận như ngọc, cổ áo hình chữ V vừa vặn để lộ ra đôi xương quai xanh xinh đẹp, nút buộc hình liễu bao quanh vòng eo nhỏ nhắn, đầy vẻ phong tình, có lẽ là cái quần bó chặt, bó sát vào cả hai cái đùi thon dài để lộ ra những đường cong là lướt.

Đầu lưỡi Tiết Diễm Yến có chút thất lại: “Ngươi... ngươi vẫn là đừng ra ngoài?”

Lạc Thủy thấp thỏm bất an, mắt liên tục đảo qua đảo lại, có chút ừ ừ: “Khó nhìn à?”

“Là quá đẹp, sợ người ra ngoài sẽ khiến cho người khác phạm tội.”

“Đừng có châm biếm ta, nói thật đi, có được hay không?”

Tiết Diễm Yến bị ánh mắt nóng rực của Lạc Thủy nhìn chòng chọc đến, cả người run rẩy! Cái áo màu nước biếc này bởi vì có độ phồng nên mặc trên người nàng có chút mập ra, nhưng là mặc ở trên người Lạc Thủy, ngược lại lại làm nổi bật lên những đường cong quyến rũ vô cùng. Nàng khó chịu: “Đừng có ép ta khen tô thông mười tám đời nhà ngươi, ngươi không biết nữ nhân rất hay ghen tỵ sao?”

Lạc Thủy bị nàng hù đến, chẳng hiểu vì sao, theo phản xạ có điều kiện lại tính vào toilet đem đồ thay ra, Tiết Diễm Yến cùng lúc bắt lấy nàng: “Đừng thay, mặc cái này đi, Tây Thi hay cút chìm gì cũng không thành vấn đề, cái áo này tặng cho ngươi đó.” Đồ Lạc Thủy mặc qua nàng còn có thể mặc sao? Không phải nàng tự ti, thực sự thì... Aizz, điều này những người mập đều có thể hiểu.

Bộ này tốt lắm, Lạc Thủy toàn thân trên dưới đều là đồ do bạn cùng phòng cứu tế, theo trực giác muốn từ chối ý tốt của Tiết Diễm Yến, nhưng nhìn ánh mắt khiếp người không thể chối từ có chết cũng không được từ chối kia của nàng, mà há há miệng, không phát ra tiếng, vẫn là sau này mua một bộ tặng cho nàng vậy.

Lạc Thủy đem quần áo của chính mình từng bộ từng bộ cất vào trong tủ, tất cả đều là quần bò cùng áo sơ mi, không phải xơ xác cũng là bạc màu, nàng hình như là cần phải mua quần áo mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Sách Lược Dụ Đồ...

EDIT: TỬ SA

Nàng không biết khi nào thì hán đến, vì thế chỉ có thể dậy sớm, nhìn thấy bộ dạng học sinh trung học của mình trong gương, có điểm nhụt chí, đem quần áo bó từ tung, mới có thể đánh thức Tiết Diễm Yến.

Mặc quần áo từ tế, giặt xong quần áo, hán vẫn còn chưa tới, hán không phải là tra không ra số điện thoại của nàng chứ?

Nàng quét từ phòng ngủ ra phía ngoài một lần, hán vẫn là chưa tới, hán sẽ không lạc đường chứ?

Nàng leo lên giường liền nhảy đến trước gương, vội vàng đem cái ý nghĩ lộn xộn đuổi đi, có chút nhàn rỗi, lại có chút khẩn trương. Người trong gương lộ ra một nụ cười khê, nói với nàng hãy giữ vững tâm tình! Nàng chính là Thiên Sơn Đồng Mỗ, ăn người không nhả xương.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng vẫn là còn khẩn trương. Nàng cũng không biết là khẩn trương cái gì.

Nàng nhích đến bên cạnh Tiết Diễm Yến: “Diễm Yến, chúng ta tâm sự đi!”

Tiết Diễm Yến: “Nói.”

Lạc Thủy: “Người làm sao để xác định là người thích một người?”

Tiết Diễm Yến lập tức đầy hứng thú: “Bắt giác nhớ đến hần, nghĩ về hần, chờ đợi hần, kỳ thực còn có một biểu hiện rất rõ ràng.”

Lạc Thủy dùng ánh mắt hỏi nàng.

Tiết Diễm Yến biểu tình cổ quái nói: “Vì hần mà sáng sớm thức dậy, sửa soạn trang điểm, lại theo tỷ tỷ nói nói, thế người thích loại hình nào?”

“Ta cũng không biết nữa.” Lạc Thủy ngừng hai giây rồi lại hỏi nàng: “Người nói xem Nam Cửu Khanh là loại hình gì?”

Tiết Diễm Yến cười đến càng quý dị: “Loại hình nam chính!”

Lạc Thủy đâm nàng một cái: “Nói nghiêm chỉnh với người mà.”

Tiết Diễm Yến một bộ nghiêm chỉnh: “Bất kể là loại hình gì, chỉ cần người đó vô điều kiện giúp đỡ người, cung chiều người, tôn trọng người, điều đó vĩnh viễn vẫn là lớn nhất, chính là đối tượng có thể trường kỳ kháng chiến.”

Liễu Oanh tỉnh ngủ xen mồm vào: “Nữ nhân, người nói chuyện tổng cộng là xuất ra bao nhiêu cái tỉnh thể danh ngôn thế hả?”

“Không nhiều, chỉ vài cái.” Tiết Diễm Yến cảm giác được tiếng di động rung, bò lên trên giường lấy di động ra, không có điện thoại, “Điện thoại các người ai đang kêu.”

Lạc Thủy vọt lên trên giường, là một dây số di động lạ, nàng ở dưới cái nhìn chăm chú của Oanh Oanh Yến Yến mà chạy vào toilet, có lẽ so với chạy trốn còn vội hơn, tìm lại bắt đầu đập bình bịch, thở hổn hển mà tiếp điện thoại: “Uy.”

Một giọng nói vân đạm phong khinh truyền đến: “Phu nhân.”

Phu nhân...

Một cô mê hoặc, phu nhân, có một giọng nói dễ nghe kêu nàng là phu nhân. Đầu óc nàng có điểm xoay chuyển không kịp, phân không rõ đông tây nam bắc, ngây ngốc mà thốt ra một câu: “Anh thế nào lại gọi vậy!”

Hần có điểm bất đắc dĩ: “Phu nhân, em trí nhớ thực kém, đêm động phòng hoa chúc vừa qua khỏi, em liền quên rồi.”

Vành tai Lạc Thủy bắt đầu nóng lên, phi thường hoài nghi mà chuyển hướng đề tài: “Đang ở đâu?”

“Cửa Đông.”

“Em đến tìm anh.”

Cúp điện thoại, Lạc Thủy cầm lấy cái túi to đựng cái cà mèn, lao ra khỏi phòng.

Trên lầu một vang lên tiếng cười không ngớt, Lạc Thủy mặc bộ quần áo hoàn toàn trái ngược với phong cách của chính mình trên người, vốn đã không được tự nhiên, hiện tại lại bị một trận tiếng cười khiến cho tay chân trở nên khẩn trương cũng không biết là nên bỏ đi đâu. Cúi đầu kiểm tra chính mình, áo, quần, giày đều rất bình thường, vải còn thừa rất nhiều.

Thoáng trấn định ra khỏi ký túc xá, hơi xoay người lại liền nhìn thấy hần, hần hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng, từ xa xa mỉm cười hướng nàng đi tới.

Ngược sáng, Lam Khanh bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, màu mực trong con người ngày càng đậm.

Lạc Thủy vốn đã khẩn trương, bị hần nhìn chăm chăm không chuyển mắt cả nửa ngày thì càng bất an hơn, gương mặt dần nóng lên hồ nghi nói: “Trên mặt em có thứ gì sao?”

Lam Khanh phản ứng lại, ý thức được bản thân thất thố, đành phải nói: “Có hoa.”

“A?”

“Lừa em thôi, đồ ngốc.” Hần kỳ thực muốn nói, là có một đóa hoa thật lớn, người đẹp như hoa. Sợ là sẽ dọa đến nàng, nên nhẫn nhịn chưa nói.

Lạc Thủy sáng giọng: “Anh xấu.”

Nói xong, Lạc Thủy 囧 mà nghĩ bản thân điên thật rồi, đó mà là mắng người sao, rõ ràng là làm nũng. Tuy rằng nàng rất muốn đem người khác đánh ngã, nhưng trên cơ bản nàng thuộc loại có tim nhưng không có gan.

Lam Khanh ý cười trên khóe miệng dần hiện rõ: “Phu nhân, cái kiểu xưng hô này rất khác biệt, ta thích.”

Lạc Thủy nhìn vẻ tươi cười của lam Khanh, tinh thần sa sút mà đánh mắt đã tâm dùng bạo lực để chinh phục, thậm chí cả ý niệm trốn về phòng lẫn giết người diệt khẩu cũng ném ra sau, rốt cuộc cũng tìm thấy một cái đối sách tương đối đáng tin cậy- nói sang chuyện khác.

“Bên đó an bài thế nào rồi?”

Lam Khanh ngữ khí ôn hòa nói: “Đã hẹn bọn họ lúc mười giờ, phòng nghiên cứu lầu khoa văn.”

Lạc Thủy lấy di động ra nhìn qua thời gian, đã chín giờ bốn mươi rồi: “Em dẫn anh qua.”

Lam Khanh gật gật đầu.

Lạc Thủy mang Lam Khanh bảy cua tám rẽ hướng đường nhỏ mà đi.

“Phu nhân.” Lam Khanh nhẹ nhàng gọi nàng biểu tình ủy khuất, “Ta rất khó nhìn như vậy sao?”

Bị hấn phát hiện rồi --, Lạc Thủy vì không muốn thu hút ánh mắt người khác, nên ra sức chọn nơi ít người mà đi.

Chính là bởi vì anh nhìn quá dễ nhìn đó.

Đương nhiên là không thể nói với hấn như vậy, đó chính là đại tội bất kính, Lạc Thủy kiên trì giải thích: “Em sợ người khác hiểu lầm.”

Lam Khanh hơi nhướn mày: “Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm chúng ta là cái loại quan hệ kia.” Lạc Thủy nỗ lực giải thích, chỉ thiếu hoa tay múa chân liếc mắt đưa mày thôi.

“Loại kia?”

Là nàng nói chưa đủ rõ ràng sao?

Loại chuyện này tốt nhất vẫn là nói cho rõ ràng, ngẩng đầu là một đao mà rút đầu cũng là một đao, Lạc Thủy lơ là nói: “Người yêu.”

Lam Khanh lẳng lẳng nhìn nàng, ngay khi nàng càng lúc càng khấn trương mới chậm rãi mở miệng: “Phải không?”

Hấn còn chưa rõ? Lạc Thủy có điểm không thể tưởng tượng đáp: “Phải a.”

Đáp xong, đầu óc bị đập mạch, chỉ còn lại có ba câu, nàng nói người yêu, Lam Khanh hỏi phải không, nàng đáp phải a.

Nàng cắn uất.

Sải hai bước đuổi theo hấn giải thích: “Em không phải có ý đó.”

Lam Khanh xoay người đối diện nàng, nhìn vào ánh mắt của nàng, lại không có chuyển động.

Đôi con ngươi như nước của nàng hiện lên một tầng bối rối, ánh mắt mênh mông sương mù giống như một con nai xinh đẹp nhảy thẳng vào trong tim hấn, đem tim của hấn trở thành một cái ổ mềm mại ấm áp.

Hấn nghe thấy tiếng của mình nói: “Lạc Thủy, anh là có ý đó.”

Lạc Thủy bỗng chớp chớp mắt mấy cái, đại não đình chỉ vận động hoàn toàn không biết phải làm sao.

Ngây ngốc cả nửa ngày, nàng mới ý thức được lúc này tốt xấu gì hấn là nên nói chút gì đó, nhưng mà moi móc hồi lâu, chỉ có thể thốt ra một tiếng: “Em...”

Sau đó nàng nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của hấn thoảng qua bên tai: “Em nghĩ kỹ rồi hãy nói cho anh, không vội.”

Cái tin mà lỗ tai tiếp nhận được chỉ là khiến nàng có chút kinh ngạc, trừ lần đó ra còn lại là kinh hi, đúng vậy, là kinh hi, nàng cũng không phải là không nhìn rõ chính mình, hơn nữa nàng càng không nên nhút nhát. Thời khắc này, nàng hoàn toàn không có suy nghĩ về thân thể gia đình hấn, chỉ là đang nghĩ nàng có muốn hay không đáp ứng chàng trai trước mắt này.

Rất lâu sau, nàng mới hiểu rõ, tất cả những thứ sau kia chỉ là một cái cớ tạm thời, bởi vì tâm của con người rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể toàn tâm toàn ý cảm nhận cái người trước mắt này.

Còn chưa lấy được dũng cảm, bưng tình liền đã đến lầu khoa văn, Lạc Thủy đứng lại nói: “Anh vẫn còn bận, em trở về phòng trước.” Nói xong để lại hấn ở đó mà nhanh chóng bỏ trốn.

Lam Khanh đứng dưới lầu khoa văn có điểm dờ khóc dờ cười, sờ sờ cái mũi, may mắn, hấn quả thực là muốn đến trường nàng thương lượng chuyện hoạt động, nhưng không phải là hôm nay, cũng không phải là một mình.

Hắn cũng không biết vì cái gì mà lại vội vã khó dần như vậy, vốn còn muốn theo nàng giải thích, hiện tại vừa khéo, quả nhiên là tự gây nghiệt không thể sống.

Vì thế hắn đành phải bấm cái dây số chuẩn bị tranh thủ sự thành thật sẽ được khoan hồng.

“Lạc Thủy, anh tính nhằm ngày rồi.”

Lạc Thủy hoài nghi bản thân nghe lầm hỏi lại: “Gì chứ?”

“Thời gian anh hẹn bọn họ là mười giờ sáng ngày mốt.”

Hóa ra đại thần cũng tính nhầm, đại thần cũng là phạm nhân thôi.

Thần kinh này giờ vẫn bị buộc chặt của Lạc Thủy liền như vậy mà đột nhiên bị xúc động, chốc lát buông lỏng.

...

Tương đối là ăn ý, hai người đi cùng nhau, bảy của tám rẽ trên con đường nhỏ, vẫn là có thể coi là lần đầu gặp gỡ.

Hắn lập tức vươn tới gần nàng, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở của hắn gần trong gang tấc: “Mang anh đi dạo trường các em một chút đi.”

Nàng bắt giác lùi về sau một bước, lên tiếng: “Em sợ sẽ bị hoa lan vây đuổi chần đường.”

Vừa rồi có mấy nữ sinh đi ngang qua bên người bọn họ, cứ liên tục quay đầu nhìn lại, che miệng cười khúc khích mới rời đi, nàng thực sự là không có cái mị lực để làm đồng tính.

Lam Khanh nhướn mày: “Hoa lan?”

Lạc Thủy ngoan ngoãn, cúi đầu mà cười: “Fan của anh.”

Hắn thuận tay nhận lấy cái cà mèn trên tay nàng, cười ra tiếng: “Mua thu không có hoa lan.”

Lạc thủy rốt cuộc vẫn là dẫn hắn dạo một vòng quanh trường. Đại học Y nằm ở trung tâm thành phố được quy hoạch mà ra, so với khu cao đẳng và trung học thì thật sự là cũ nát, bố cục nghiêm chỉnh là phong cách kiến trúc của những năm năm mươi, phần lớn là nhà trệt, cơ hồ đã có thể trở thành di vật lịch sử. Ký túc xá toàn bộ là cái loại nhà ngói ba tầng, đông lạnh hạ nóng. Lâu học chính là may mắn đã được tu bổ qua, nhưng không hoàn toàn vứt bỏ đi cái mô hình ban đầu, nên chỉ thuộc dạng nửa mới nửa cũ.

Chỉ có thư viện là hai ngàn năm sau mới xây, trong một mảnh u ám không rõ thì rất đặc biệt bắt mắt, có chút mùi vị kim kê độc lập*, Lạc Thủy năm nhất cũng từng đối với trường học mới có chút bất mãn, luôn cảm thấy bức bối, nhưng một thời gian lâu sau, mới biết nhà trệt cũng có cái khí chất riêng của nhà trệt, hơn nữa nằm ở trung tâm, giao thông tiện lợi, thông tin nhanh chóng.

*Kim kê độc lập: một thể võ của phái Thiếu Lâm, đứng bằng một chân...

Lam Khanh ngược lại lại nhìn ra được sự nồng nhiệt, ngẫu nhiên cùng Lạc Thủy chia sẻ một chuyện vui trong đại học X.

Rất nhanh liền đi tới trạm cuối cùng, căn tin.

Có một cái ý niệm chợt lóe lên, Lạc Thủy buộc miệng liền hỏi: “Căn tin trường các anh có hay không món gì riêng?”

Không biết có phải là Lạc Thủy nhìn lầm hay không, dư quang mắt trái của nàng cảm giác được mặt hắn hơi tối lại, nhìn kỹ lại thì đã là một khuôn mặt bình tĩnh, còn mang theo vài tia ý cười.

“Không có, phu nhân, đừng nghe bọn họ nói lung tung.”

Hình như không có ai nói lung tung --

Nhưng là vì cái chi mà nàng có thể từ cái ngữ khí “hôm nay trời thật đẹp” như vậy của hắn nghe ra một tia lạnh lẽo,

Lạc Thủy thức thời đem đề tài kéo trở về: “Trường của em có rất nhiều món riêng, khoai lang nghiền chưng trứng, thịt lợn kho tàu là món yêu nhất của tụi em.”

“Mỗi ngày đều có?” Hắn nhìn ánh mắt nàng mỗi lần nhắc tới đồ ăn là lại sáng rực cả lên, chờ mong hỏi.

Lạc Thủy gật gù đầu, dẫn hắn đi vào căn tin căn thứ hai ăn cơm, vì cái gì lại là căn thứ hai, chỉ có một sự giải thích hợp lý, căn thứ hai cách ký túc xá khoa kiến trúc xa nhất, xác suất đụng phải “hoa lan” nhỏ, xác suất đụng phải người quen càng nhỏ hơn, quả thực là hoàn mỹ.”

Đại khái là vận khí của hắn khá tốt, món ăn riêng hôm nay của đại học Y còn rất nhiều.

Hai người bụng đồ ăn đến ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Ánh mặt trời ngày thu hắt qua cửa sổ, nhẹ nhàng ấm áp.

Lam Khanh tư thái ung dung đưa cho Lạc Thủy đôi đũa cùng chiếc thìa, ánh mắt sáng rực, hỏi: “Em hy vọng hoạt động là này đi đâu?”

Lạc Thủy nhận lấy, trong đầu tự động tự phát Lê Giang, Đại Lý, Tây Tạng, đều trực tiếp bị nàng gạch bỏ. Du lịch đó nghe tên liền biết khẳng định là đi những nơi như tỉnh Cương Sơn, Duyên An, Gia Hưng, Nam Hồ... nhưng nàng trong lòng chất chứa sự may rủi nói: “Thượng Hải.” Lời còn chưa dứt liền cảm thấy thật sự là không thực tế, liền chấp vạ: “Gia Hưng cũng được.” Lam Khanh buồn cười nhìn bộ dáng nhũn nhủn mà không cam lòng của nàng, an ủi: “Thượng Hải miễn cưỡng có thể xem như là đó, không phải không có khả năng.” Lạc Thủy nghe hắn nói như vậy, dễ dàng tin tưởng, ánh mắt sáng lên: “Luôn muốn đi dạo bên bờ sông Hoàng Phố, có lẽ đã chịu ảnh hưởng của Bến Thượng Hải*.”

*Bến Thượng Hải: một bộ phim nổi tiếng của Trung Quốc những năm 90...

Bất quá người học kiến trúc đại khái đều muốn đi Thượng Hải, nơi giao hội phong cách kiến trúc các nước thời kỳ dân quốc, mỗi một căn nhà đều có nét đặc sắc cùng linh hồn riêng.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đêm Khuya Gió Lộng...

EDIT: TỬ SA

Lam Khanh giương mắt nhìn nàng, ngừng một chút rồi nói ra một sự thực: “Kỳ thật em là chịu ảnh hưởng của Hứa Văn Cường* à.”

*Hứa Văn Cường: nhân vật phim Tân Bến Thượng Hải, chắc ai cũng biết nhỉ...

Bị vạch trần, Lạc Thủy lặng lẽ rơi lệ: “Được rồi, em thừa nhận, bất kể là do Chu Nhuận Phát hay là Hoàng Hiểu Minh đóng em đều cực thích.”

Lạc Thủy kỳ thực không thích xem phim truyền hình, lúc đó khi Ngôi Nhà Nhỏ* còn đang thịnh hành, cũng chỉ xem đoạn đầu với đoạn kết vì không có đủ kiên nhẫn, phim Hàn càng không nói đến, trên cơ bản ngay tức khắc một cái cũng không thêm. Ngày ngày chỉ đều xem đi xem lại mỗi một bộ Bến Thượng Hải, những năm lang bạc kỳ hồ, Phùng Trình Trình mảnh mai ôn nhu, Hứa Văn Cường tràn đầy khí phách, ở bên bờ sông Hoàng Phố định hạ chung thân, đẹp nhất chính là không giống như khói lửa nhân gian, ở trong gia cữu phụ hận bất đắc dĩ mà tro mắt nhìn nàng bị gả đi.

*Ngôi Nhà Nhỏ: gọi tắt của bộ Ngôi Nhà Nhỏ Trên Thảo Nguyên một bộ phim nổi tiếng cùng thời...

Lam Khanh không biết sợ nói: “Đại khái là cái trước vẫn tốt hơn, anh thích bản do Chu Nhuận Phát kia đóng hơn.”

Những lời này trái lại rất quen, giống hệt như Đồn Họa Thủy đã từng nói.

Khi bản do Hoàng Hiểu Minh đóng xuất hiện, Lạc Thủy chỉ mới cấp ba, cả một tháng mới về nhà một lần, đành phải cầu khẩn Họa Thủy ở ngoại trú đem phim tải vào trong MP4 giùm, lúc đó hắn cũng là nói như vậy, có vẻ phần lớn giới nam đều không thích Hoàng Hiểu Minh.

Nàng cũng không lưu tâm: “Xem ra bọn họ là chỉ xem Hứa Văn Cường.”

Lam Khanh nói: “Hắn đại khái đã ảnh hưởng đến vài thế hệ, mẹ anh cũng cực thích hắn, lúc đó Bến Thượng Hải còn đang nổi, ba anh bị niệm kinh đến choáng váng, mỗi ngày đều chạy qua ngủ với anh.”

Nghe thấy hắn nhắc tới gia đình mình, Lạc Thủy cảm thấy có hứng thú, không nhịn được hỏi: “Anh giống ai?”

Lam Khanh ngại ngùng nói: “Không giống Hứa Văn Cường à?”

Hình tượng đại thần cao lớn trong lòng Lạc Thủy ầm ầm sụp đổ. Lạc Thủy nhìn hắn, tựa như nhìn mấy kẻ qua đường A, B, C, D, một ít sự gò bó ban đầu cũng đã biến mất đâu không thấy bóng dáng.

“Không giống, đừng có mà ăn cắp bản quyền của thần tượng em.”

Lam Khanh buông đũa xuống, từ trong túi lấy ra chiếc khăn tay, đưa cho nàng: “Trông giống mẹ anh, tính cách thì giống ba anh.”

Lạc Thủy vâng dạ mà nhận lấy khăn tay, thẹn thùng một trận, nàng chưa bao giờ mang theo, vùi đầu tiếp tục chậm rãi ăn, trong lòng lại đang thầm trách hân sao lại trông đẹp như vậy. Ấn tượng của nàng đối với cha mẹ không quá sâu sắc, thời gian ở chung lại ít, hơn nữa cha mẹ ân ái hoàn toàn giống như một thế giới kín cả giọt nước cũng không len qua được, nàng cơ hồ không có nơi sống yên bình, điều đáng ăn mừng là nàng vẫn tôn kính thấu hiểu cho cha mẹ mình, cũng không có như nhân vật trong phim hay tiểu thuyết trong lòng vẩn vơ mà đi đường vòng.

Bất quá một nhà ba người bọn họ nếu đứng chung một chỗ, người khác nhất định sẽ nhìn ra được.

Bởi vì—

“Ba mẹ em đều họ Lạc, mọi người đều trông rất giống nhau.”

Lam Khanh kỳ thật ăn rất ít, phần lớn thời gian đều là xem nàng ăn, cô bé ăn uống ngon, khiến người ta tâm tình sung sướng. Nghe thấy những lời này bất ngờ mà cười ra tiếng: “Họ của bọn anh đều bắt đầu bằng chữ L, mọi người quả thật rất giống.”

Lạc Thủy cũng cao hứng, cảm thấy những lời này có một loại hiện thế an ổn, hương vị của năm tháng yên bình, chỉ kém một xã hội thống nhất thôi. Nàng nhìn nhìn phần ăn của mình, rồi lại nhìn nhìn của phía đối diện, phần hận bất bình nói: “Anh sao lại ăn ít như vậy? Món ăn của căn tin trường bọn em không ngon à?”

Lam Khanh mặt không chút thay đổi, nghiêm túc nói: “Quả thật không ngon bằng căn tin trường bọn anh.”

Lạc Thủy tiếp tục phần hận bất bình: “Vậy sao? Dù sao em cũng chưa ăn qua, đồ trắng đen vàng hay xanh gì đều do anh nói mà thôi.”

Chàng trai nào đó lên tiếng, tiếp tục mê hoặc: “Tùy thời cung kính chờ đợi Lạc tiểu thư đại giá quang lâm.”

Lạc Thủy ăn cơm, nàng ăn ba năm nay vẫn là cảm thấy ngon, lừa ai chứ, thức ăn đại học Y trước giờ đều nổi danh nha: “Được thôi.”

...

Ngày đó, Lạc Thủy không biết trong lòng thế nào, lại tận lực dẫn Lam Khanh đi qua những nơi heo lánh, Lam Khanh ngầm hiểu, cũng không nhất thời nóng lòng, sự kiên nhẫn của hắn từ trước đến nay vô cùng tốt, hiểu rõ một việc, lại càng kiên nhẫn kinh người.

Kết quả vẫn là gặp phải người quen, kẻ đã rất lâu không xuất hiện trong phòng- Vương Tiểu Du.

Vương Tiểu Du trước là không xác định mà nhìn thoáng qua Lạc Thủy, sau đó lại bước từng bước lớn đi qua vỗ lên vai Lạc Thủy, trực tiếp bắt chuyện với vị soái ca bên người nàng: “Soái ca, người trường nào, làm quen một chút.” Không phải nàng chắc chắn, nhưng trường các nàng quả thực không có nam sinh nào khí chất như vậy.

Lam Khanh không chút nào kinh ngạc hay khó hiểu, nhìn thoáng qua Lạc Thủy đang ra sức túm chặt tay heo, cười nhạt, hơi có vẻ ái muội: “Xin chào, tôi là bạn của Lạc Thủy, đại học X, rất hân hạnh được biết bạn.”

Vương Tiểu Du vừa mới đầu chỉ cảm thấy người này quen mắt, cũng không có nghĩ kỹ, nghe thấy hắn nói là đại học X, mới mở to hai mắt, tiếp theo mở lớn miệng, cả nửa ngày mới phát ra tiếng, vẫn là rất không xác định mà thăm dò: “Lam Khanh?”

Lam Khanh tự nhiên hào phóng gật đầu.

Lạc Thủy rút cuộc cũng đem hai tay heo hạ xuống, ra sức đẩy Vương Tiểu Du đang ở trong trạng thái hoa si, muốn đánh thức nàng, miễn cho nói ra lời gì đó dọa người.

Vương Tiểu Du vẫn nhìn chằm chằm vào Lam Khanh, tiếp đó đưa tay ra, thành kính nói: “Đại thần, kỷ tên và chụp ảnh chung đi.”

Lạc Thủy một phen đem tay Vương Tiểu Du rút về lại, xấu hổ mà giới thiệu với Lam Khanh: “Bạn cùng phòng em, Vương Tiểu Du.”

Lam Khanh nhìn ra sự xấu hổ của Lạc Thủy, chỉ gật gật đầu.

Vương Tiểu Du lúc này mới bình thường lại, nhìn nhìn Lạc Thủy, lại nhìn nhìn Lam Khanh, đột nhiên hiểu ra, cười đến dị thường buồn nôn: “Tôi đi ăn cơm, các người cứ tiếp tục.”

Lạc Thủy xấu hổ lại buồn cười, còn muốn thay bạn cùng phòng vấn hỏi một chút mặt mũi, liền nói: “Nàng bình thường không phải như vậy.”

Lam Khanh hiểu rõ nói: “Anh biết.”

Qua hai giây, lại nói: “Lạc Thủy, tìm một thời gian, anh mời bạn cùng phòng em ăn cơm.”

Lam Khanh không thầy tự hiểu muốn hỏi lộ những người thân thiết nhất bên cạnh Lạc Thủy, kỳ thực hắn cũng không biết đây là lệ thường, lệ thường của bạn tình, thật sự, tác giả có thể làm chứng.

Lạc Thủy không hề chuẩn bị gì, nghe thấy câu nói chắc chắn của hắn, chỉ theo bản năng mà gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bản năng quả nhiên rất đáng sợ...

Lạc Thủy mặc niệm đại thần đây là xuất phát từ lễ phép.

Ừm, xuất phát từ lễ phép.

Không cao minh lắm là nói sang chuyện khác: “Chúng ta hiện tại đi đâu đây?”

Nói xong lại muốn cắn lưỡi mình, nói như vậy rõ ràng là không muốn để người ta về mà.

Vạn nhất hẳn có chuyện gì thì sao?

Vạn nhất hẳn không muốn cùng nàng ở một chỗ thì sao?

May mắn là đại thần đã cấp cho mặt mũi: “Nếu em chiều nay rảnh, anh mang em đi một nơi.”

Lạc Thủy vội vàng gạt đầu, sự thực chứng minh đại thần vẫn là rất lương thiện.

Nhưng bọn họ mới gặp mặt lần thứ hai, nhìn thế nào lại cũng chỉ có khả năng Lam Khanh đại học X bị người khác gạt bán, đúng là nàng hình như rất thoải mái, nhưng Lam Khanh đã lái xe ra rồi.

Hắn lái chiếc Hồng Kỳ cực kỳ bình thường, thật sự rất bình thường, nhưng ở trong dòng xe qua lại vẫn là có vẻ dị thường bắt mắt.

Lạc Thủy cũng là lần đầu tiên ngồi lên chiếc Hồng Kỳ trong truyền thuyết, loại nội địa cổ, tuy đã từng là xe chuyên dụng của lãnh đạo quốc gia, nhưng hiện giờ rõ ràng không còn như trước. Bốn phía đặc sắc, cấu tạo đơn giản nhưng đầy trẻ trung, không có to lớn như xe ngoại quốc mà lại rất trang nhã, kết cấu chỗ ngồi lại rất phù hợp với thói quen của người Trung Quốc, tư chất hơi cứng.

Lam Khanh giải thích nói: “Ba anh chuộng cái loại này.”

Hóa ra là như vậy.

Lão mẹ thích Hứa Văn Cường còn lão ba thích Hồng Kỳ, thật xứng đôi vừa lứa, Lạc Thủy cảm thấy rất buồn cười: “Vậy a, thế mẹ anh thích loại xe nào?”

Lam Khanh nói: “Loại thích nhất thì không biết, nhưng ghét nhất là Hồng Kỳ.”

Lạc Thủy nói: “Em thích xe cao lớn một chút.”

Vừa vặn đến một cái đèn đỏ, Lam Khanh đạp phanh hãm máy, về mặt hướng nàng cười xán lạn: “Vậy a? Xe bus à.”

Lạc Thủy mắt lấp lánh có thần: “Đúng a, xe đó đứng lên ngồi xuống mới thích.”

Lam Khanh nói: “Người khác sẽ tưởng rằng không có người điều khiển.”

Buồn a, nàng nào có nhỏ như vậy, tốt xấu gì cũng một mét sáu mà, con gái Giang Nam cầu nhỏ sông dài đương nhiên sẽ không thể so được với con gái cao gầy nơi phương bắc tường đồ ngồi cao rồi, thường xinh ra đã nhỏ nhắn xinh xắn. Đầu của nàng đại khái chỉ đến cằm hắn, hừ hừ, kém cũng không lớn lắm, Hồ Bình cùng Hoàng Dịch người ta kém hai cái đầu cũng rất xứng đôi thôi, khi diễn cảnh hôn, còn phải đào cái hố để Hồ Bình đứng vào. Lạc Thủy rầu rĩ thấp giọng nói: “Em nội tâm cao lớn mà.” Sau đó lại không cam tâm hỏi: “Anh cao bao nhiêu?”

Lam Khanh khoe miệng nhướn lên, tâm tình đặc biệt rất tốt: “Em đoán đi.”

“Một mét tám?”

“Đoán lại.”

Ách, không phải một mét tám, chẳng lẽ là một mét chín? Lạc Thủy choáng: “Không phải một mét chín chứ?”

Lam Khanh cười: “Kỳ thật anh chỉ có một mét bảy chín.”

Ước chừng bởi vì dáng người cân xứng, lại hơi gầy, liền có vẻ thon dài, nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn trên một mét tám. Kỳ thực, Lạc Thủy không thích đàn ông quá cao, ai khiến trời sắp xuống đầu mà cao cho lắm, một mét bảy chín là vừa khéo rồi. (Tứ Sa: ta pó tay rồi...=.)

Bất quá —

“Bốn bỏ năm lên mà, làm tròn thành một mét tám đi.” Lạc Thủy xuất ra kết luận.

...

“Anh xác định anh chính là sói đội lột cừu, mà em chính là con mồi của anh là son dương trong miệng anh, anh bỏ lại bạn một mình lang thang, chính là không muốn để kẻ khác đem em phân hưởng...” Tiếng Đào Lang khàn khàn vang lên ở bên tai.

Không biết tại sao bầu không khí trong xe rất quỷ dị.

Hai người đều không nói lời nào, bầu không khí càng lúc càng áp lực.

Lạc Thủy đột nhiên cảm thấy ngột ngạt, không dám ngẩng đầu nhìn hân, dư quang khóe mắt liếc đến nụ cười ham muốn của người nào đó vẫn còn lưu lại, đầy ẩn nhẫn rồi rấm. Cửa sổ đóng chặt, là do hiệu quả âm thanh trong xe quá tốt hoặc là do lực xuyên thấu của tiếng Đào Lang thật rất mạnh, nàng trong lòng đều là sói đội lột cừu, buồn bực hốt hoảng, tay chân luống cuống sờ soạng chốt mở cửa sổ, cố gắng tìm một chỗ hở thông khí. Rõ ràng là mở được đến chốt mở cửa sổ, thời khắc mấu chốt lại không nhạy, cho dù nàng ấn thế nào cũng không được.

Lam Khanh “phụt” cười ra tiếng, ngón trỏ ấn nút chui ở cửa, cửa sổ từ từ hạ xuống, nhạy bén nói: “Em không phải là muốn nhảy từ cửa sổ mà trốn chứ.”

Lạc Thủy 囧, nhất thời nói lắp: “Không... không... em chỉ muốn... muốn đổi gió.”

“Vậy à?” Âm cuối kéo dài, cao âm phía sau đầy châm chọc, Lam Khanh chăm chú nhìn về lằn quần do dự trên mặt nàng, như là đang xác nhận động vật kỳ bí nào đó.

Lạc Thủy chỉ có thể trưng ra vẻ mặt cá mực, ảo não lâu bầu: “Thế nào, muốn đánh phải không?”

Lam Khanh rất vô tình mà nhớ đến một câu nói xưa: Đánh là thân mạng là yêu, mặt mày rạn rờ: “Đến à.”

Lạc Thủy hừ hừ: “Sợ anh à?”

“Thật sự không sợ? Chúng ta là đang đi rừng hoang núi vắng.”

Lạc Thủy vừa nhìn, xe đã sớm chạy khỏi trung tâm thành phố, đường lớn hình chữ S trống trải, ngẫu nhiên có trạm xe bus hiện lên mới cảm giác được có chút nhân khí, căn bản là đã ra khỏi trung tâm thành phố, nhìn kỹ không khó phát hiện bọn họ là đang đi đến khuôn viên cao giáo, trên đường có rất nhiều biển chỉ dẫn.

Lái xe rất bình ổn, ngay cả rẽ gấp đều không có, cây cối ven đường ào ạt dao động, Lạc Thủy bất giác mà nhắm mắt lại, đem qua không biết thế nào, lặn qua lộn lại, trườn lên trườn xuống đều không ngủ ngon, mới sáng sớm lại phải khổ sở mà dậy, rất mệt.

Khi tỉnh lại, một mảnh ánh đèn lấp lánh trong đêm, Lạc Thủy không thích ứng mà chớp chớp mắt: “Trời đã tối rồi? Anh sao lại không gọi em dậy?”

Hân nhếch miệng cười, lộ ra ba phần đáng vẻ vô lại: “Đêm khuya gió lộng dễ làm việc.”

Nàng tự ngoảnh lại nhìn xung quanh, cách đó không xa có mấy chiếc xe thừa thớt, hơi ngẩng đầu liền chính là trần nhà u ám, không khí không quá thoáng, mùi xăng có chút nồng, rõ ràng là gara dưới tầng hầm.

“Đến rồi?”

Lam Khanh từ trên xe bước xuống, giúp nàng mở cửa xe: “Còn chưa đến nơi, đây là trạm trung chuyển.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Thủy Nhất Biểu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.